

Lưu Quang Dạ Tuyết

Contents

Lưu Quang Dạ Tuyết	1
1. Tiết Tử	2
2. Chương 01	2
3. Chương 02	11
4. Chương 03	18
5. Chương 04	22
6. Chương 05	28
7. Chương 06	33
8. Chương 07	39
9. Chương 08	44
10. Chương 09	48
11. Chương 10	53
12. Chương 11	58
13. Chương 12	64
14. Chương 13	69
15. Chương 14	75
16. Chương 15	79
17. Chương 16	85
18. Chương 17	90
19. Chương 18	98
20. Chương 19	102
21. Chương 20	105
22. Chương 21	113
23. Phiên Ngoại	118

Lưu Quang Dạ Tuyết

Giới thiệu

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com.

1. Tiết Tử

“Không phải”

“Người nói xem, chúng ta đã từng cùng trải qua hoạn nạn”

“Phải”

“Hơn nữa ta đã cứu người”

“Phải” Nếu như lúc trước không có hấn ra tay cứu giúp, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Sau đó người cũng đã từng cứu ta”

“...Phải”

“Cùng trải qua hoạn nạn, lại có ân cứu mạng lẫn nhau, ràng buộc sâu đậm như vậy, chúng ta lại còn không phải bằng hữu ?” .

Câu hỏi của vị thiếu hiệp vô cùng tuần mỹ, ánh mắt trong suốt, tràn ngập chờ mong. Người trả lời vì thế trong một chớp mắt tim đập loạn nhịp, sau đó mỉm cười dịu dàng.

“Đừng quên, ta là loại người không cần bằng hữu...”

Sự chờ mong trong mắt nam nhân chuyển thành vết cắt thật sâu — rõ ràng có ngọn lửa ham muốn nồng cháy đã bị sự vô tình hủy diệt.

Người trả lời vươn bàn tay, bắt lấy bông tuyết đang bay loạn trong không trung.

Tuyết trong suốt, tỏa sáng trong tay mỹ nhân

“Có biết ta chán ghét gì nhất ?”

Thiếu hiệp lắc đầu

“Ta cứ nghĩ mình chán ghét nhất là tuyết, bởi vì trời sinh lạnh bạc, lại hư ảo vô lường. Nhưng sau đó mới phát hiện, kỳ thật là ta chán ghét bản thân lạnh đậm hư vô như tuyết”.

Tuyết trên tay tan thành bọt nước, theo đường cong duyên dáng rơi từng giọt, từng giọt. Một dòng lấp lánh, thoáng như lệ ngân.

“Cho nên, sinh khí ẩm áp, là do tuyết hủy”

“Cho nên, cảm tình ẩm áp, lại do ta hủy”

“Cho nên, Thảm Hồ, người không phải bằng hữu của ta...”

2. Chương 01

Thử Gia Thiếu Niên

Dịch giả: Peony

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Linh đường Mạc phủ.

Gió đông qua màn, tuyết trắng ngoài song. Một thân mai già, tuyết hoa sáng lạn.

Một vị thiếu hiệp tiến đến trước hương án, bạch y như ngọc, cổ áo lót lông cừu.

Dưới ánh nến chờn vờn trong cảnh tranh tối tranh sáng, gương mặt kia có vài phần lãnh đạm, vài phần suy tư, tựa như màn sương phẳng phất ngoài sân, trong ánh sương lại ẩn hiện vài giọt tinh quang phản chiếu một vùng không gian.

Trên án có ba mươi hai khối bài vị, phân làm bốn tầng. Bài vị ở giữa lớn nhất, sơn đen thiếp vàng, thập phần nghiêm trang, trên đó có khắc bốn chữ: Mặc Sĩ Nhược Trần.

Vị thiếu hiệp quỳ gối, gia đình bên cạnh đưa tới ba nén hương, hần đưa tay tiếp nhận rồi cúi người bái lễ.

Bên ngoài cửa cách đó không xa, một lão nhân mặc thanh bào băng qua tuyết trắng tiến đến linh đường, trong tay y là một chiếc khay khá nặng. Y nghiêng mình bắt đầu thưa, “Bác Nhã Trai vừa nhận về một món hàng, nhưng trên đường di chuyển đã bị hư hỏng. Thái lão bản vô cùng tức giận, hiện tại đã xác định được nguyên nhân là do trên đường vận chuyển bị người ta động tay động chân. Đến cùng là kẻ nào đã gây chuyện? Xin công tử tra giúp chân tướng!”

Gia đình mặc áo xanh bước lùi lại phía sau, khom người tiếp nhận khay lễ vật trình lên vị thiếu hiệp. Khi chiếc khăn đỏ bên trên được vén lên, người trong Tế Tổ Đường nhất thời nín thở.

Chỉ thấy trên khay đặt một chiếc bình thủy tinh cao nửa thước được chế tạo bằng thủy tinh trong suốt, đường cong trên thân bình uốn lượn thon thả, có thể nói là hoàn mỹ! Nhưng điều khiến người khác giật mình kinh ngạc chính là cảnh bạch lan ẩn trong thân bình màu xanh lam. Bạch lan màu sắc tươi sáng, tạo hình tinh tế, cánh hoa phẳng phất như đang lay động trong gió.

“Đây chính là bí kỹ độc nhất vô nhị của Bác Nhã Trai: Điểm Hoa Thủy Tinh. Ba mươi năm trước, không biết bọn họ làm thế nào để có thể đem hoa tươi khảm vào thủy tinh, cánh hoa vĩnh viễn không tàn héo. Cho đến nay, đất vẫn còn là một bí mật không ai có thể phá giải. Thái lão bản biết công tử là người bệ quan tính dưỡng, không ra khỏi cửa, không màng thế sự, vốn dĩ không nên quấy rầy. Tuy nhiên, y thật sự nuốt không trôi nỗi nhục này. Không cần biết làm thế nào, y nhất định phải tóm bằng được kẻ đã giở trò quỷ. Vậy nên, “Bích Thủy U Lan” này được dâng lên công tử để thể hiện thành ý. Hy vọng công tử chiếu cố.”

Vị thiếu hiệp đã bái tam bái. Hần quay đầu liếc mắt nhìn gương mặt lộ vẻ sợ hãi của lão nhân rồi nói với tên gia đình một tiếng “Lui ra”.

Tên gia đình lộ vẻ luyến tiếc. Mặc dù có chút không nỡ nhưng lại không dám nhiều lời, y đành vâng mệnh lui ra.

“Chu thị lão đại Chu Thiên gửi thư đa tạ công tử, nhờ vào mưu kế của công tử hần đã tìm được người tì thiếp bỏ trốn, nhưng làm thế nào nâng cũng không chịu trở về cùng hần, xin hỏi công tử bước tiếp theo nên làm thế nào?”

Vị thiếu hiệp nhếch môi, trên gương mặt hiện lên một tia trào phúng. Hần thờ ơ nói, “Vậy còn phải xem hần muốn nữ nhân quay lại, hay là chỉ muốn báo thù giải hận.”

“Xin chỉ giáo”

“Nếu y đặt nặng vấn đề báo thù giải hận thì chỉ cần giết tình địch, giam tì thiếp bỏ trốn là xong. Nhưng nếu muốn nâng hồi tâm thì trong vòng một năm không cần làm khó dễ bọn họ. Hần phải âm thầm sắp đặt, bỏ ra chút tài vật”

Thanh bào lão nhân ngạc nhiên hỏi lại, “Làm như vậy có thể khiến vị tỳ thiếp kia hồi tâm chuyển ý sao?”

“Trên thế gian này, chuyện khó nhất không phải là cùng chia hoạn nạn, mà là cùng hưởng phú quý. Vốn là một đoạn tình cảm bị cản trở đột nhiên lại được giải thoát, sự kiên trì cố chấp tất nhiên cũng sẽ bị tiêu trừ. Tên tình địch kia ngay cả việc vô sỉ quyến rũ tì thiếp của người khác cũng làm được, thì một khi đạt được cuộc sống thanh thoi, lại có chút tiền, người cho rằng hần thật sự chỉ cần một nữ nhân thôi sao?”

Thanh bào lão nhân bưng tỉnh, “Đúng vậy, no cơm ấm cất, nhàn cư vi bất thiện, đến lúc đó vị tì thiếp kia sẽ phát hiện nam nhân mà mình vứt bỏ tất thấy dễ đi theo lại bạc bẽo vô tình, năng tự nhiên sẽ nhớ lại

điểm tốt của Chu Thiên, nàng tất nhiên sẽ muốn quay lại bên hắn”

Vị thiếu hiệp không nói thêm lời nào nữa, hắn đứng dậy bước đến một khối bài vị, tiếp tục tế bái. Thanh y lão nhân lại tiếp tục thưa chuyện.

“Còn có...ngày mười sáu tháng sau là đại lễ mừng thọ chín mươi của Đông Phương thế gia lão thái quân, dù thế nào cũng xin công tử đến đó một chuyến”

“Đại thọ chín mươi?”, vị thiếu hiệp khẽ nhủ mảy.

“Đúng vậy”

Lại nói tới vị Đông Phương lão thái quân nọ, quả thật xú danh vạn dặm. Trên giang hồ, người hận lão, nguyên rửa lão chết sớm đây rồi, nhưng lão lại được thiên gia ưu ái ban phúc trường thọ, cũng khó trách công tử lại lộ ra biểu tình như vậy, hắn là sẽ không đi. Thanh bào lão nhân mới vừa nghĩ như vậy đột nhiên nghe thiếu hiệp thốt lên một câu, “Để Uyển Nhi đến đó”

“Có thể sao? Để Tam tiểu thư đi cũng được, nhưng...nhưng nàng chán ghét nhất loại quan hệ xã giao như vậy”

“Người chỉ cần viết thư nói với nàng rằng nơi đó có thiên hạ đệ nhất đầu bếp, thiên hạ đệ nhất tú nhân và thiên hạ đệ nhất đại hiếu tử. Chỉ cần nghe được điều này, nàng nhất định có hứng thú tham dự đại lễ mừng thọ.”

Thanh bào lão nhân nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi. Cũng đúng, Tam tiểu thư yêu thích nhất chính là mỹ thực và y phục hoa lệ. Về phần vị thiên hạ đệ nhất hiếu tử Đông Phương Hạo Minh, y sợ mẫu thân như sợ cọp, chuyện này vốn đã rất nổi tiếng trên giang hồ. Công tử nói những lời này rõ ràng muốn “dọn tiệc” cho một người ưa chuộng náo nhiệt, hăng hái gây loạn như Tam tiểu thư, nàng có thể thừa dịp mừng thọ mà vui đùa một trận...Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh trên trán lão nhân không thể không lã lã chảy xuống.

Vị thiếu hiệp bái tới khối bài vị cuối cùng. Trong linh đường, tất cả bài vị đều được khắc tên, chỉ riêng khối bài vị này lại bỏ trống. Một khối gỗ đen hoàn toàn không có văn tự hay hoa văn, nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn đến khối bài vị này lại dị thường phức tạp.

Lúc này cửa linh đường khẽ động, một vị bạch y phu nhân vội vàng bước vào, thần sắc ngưng trọng cúi người thưa.

“Thương Bình tướng quân Thẩm Mộc đến phủ bái phỏng”

Sắc mặt vị thiếu hiệp khẽ biến, mi mắt rũ xuống, dường như có điều suy nghĩ.

Vị phu nhân kia lại nói tiếp, “Cách đây vài ngày, nhi nữ của Tà Phình Đình tiểu thư trước ngày đại hôn đã nuốt vàng tự sát, có tin đồn rằng khi nàng còn sống cùng thiếu gia của Thẩm đại tướng quân tên gọi Thẩm Hồ có giao tình sâu đậm, nàng có lẽ là vì tình vong mạng. Nếu như ta đoán không sai, y đến đây có thể là vì chuyện này”.

“Thẩm Hồ?”

“Đúng vậy, nghe nói sau khi Thẩm tướng quân biết được chuyện của Tà Phình Đình tiểu thư thì vô cùng giận giữ. Y liền nhốt hắn lại, không cho ra ngoài, nhưng không ngờ hắn nửa đêm chạy thoát, đến nay vẫn chưa truy được tung tích”

Vị thiếu hiệp trầm ngâm nói, “Không phải nói Thẩm tướng quân vì muốn bảo vệ vị đại thiếu gia tôn quý kia đã tự mình huấn luyện một nhóm tử sĩ âm thầm đi theo bảo vệ con trai mình sao?”

“Đúng là có việc này. Nhưng tính cách Thẩm Hồ quá mức cương liệt, nhóm tử sĩ thân vệ đó khó được chấp nhận, bọn họ căn bản cũng không quản được hắn. Cuối cùng chỉ còn lại một người, cũng là thị vệ xuất sắc nhất Thẩm phủ, Gia Lam. Y luôn theo sát bên người đại thiếu gia, lần này y cũng biến mất cùng Thẩm Hồ”

Vị thiếu hiệp mở miệng “A” một tiếng, không nóng không lạnh.

Vị phu nhân kia lại nói, “Mặt khác, còn có một chuyện lạ xảy ra khá trùng hợp. Chúng ta vừa nhận được một phong thư, công tử đoán xem là thủ bút của ai?”

“Có quan hệ với Thẩm tướng quân sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa là do tiểu thiếp của hần, Mật phu nhân đưa tới”

Vị bạch y phu nhân nói xong liền lấy từ trong ống tay áo ra một phong thư, hai tay dâng trình trước mặt hần.

Vị thiếu hiệp quay mặt không tiếp nhận, “Bà bà, người biết thói quen của ta mà”

“Công tử xin xem qua, có lẽ sẽ có chút hứng thú”.

“Chính bởi vì biết rằng xem xong sẽ nảy sinh hứng thú nên tốt nhất không nên xem.”

Vị thiếu hiệp nhìn chăm chăm khối bài vị để trống, đôi mắt màu hổ phách đậm dần. Bạch y phu nhân liếc mắt nhìn khối bài vị một cái, thanh âm có phần khó, “Không phải ta muốn ép công tử, chẳng qua vị khách này thân phận đặc thù. Lão gia khi còn sống đã từng nhận ân huệ của hần, người vẫn muốn có dịp trả ân. Chỉ là Thương Bình tướng quân quyền cao chức trọng, căn bản không việc gì là không thể tự mình giải quyết, vậy nên lão gia vẫn chưa có cơ hội trả ân. Hiện tại, khó có dịp hần chủ động đến cửa thỉnh cầu, công tử có thể nhân cơ hội này hoàn trả ân tình. Lão gia dưới tuổi vàng chắc chắn sẽ rất cao hứng”

Tinh quang trong mắt vị thiếu hiệp thu liễm lại, bên trong đôi mắt phẳng phất như sương mù dày đặc.

Bạch y phu nhân thở dài, “Công tử vẫn nên quan tâm một chút. Tướng quân hiện tại đang chờ ngài ở phòng khách, vô luận thế nào trước mắt cũng nên ra gặp hần, đừng để khách đợi lâu”

Vị thiếu hiệp trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng cũng khẽ động thân. Bạch y phu nhân mừng rỡ, vội vàng khom người lui đi ra ngoài. Khi cánh cửa mở ra, một luồng hàn khí thừa dịp xông vào, ngọn nến trong linh đường chờn vờn sắp tắt. Vị thiếu hiệp đem ba nén hương cuối cùng cắm lên hương án, sau đó đứng dậy chuyển hướng đến cửa sổ, mưa tuyết bên ngoài vẫn huy phong hoán vũ hạn chế tầm nhìn của hần.

“Ta ghét tuyết...” Hần thì thầm, không biết là nói với thanh bào lão nhân đứng sau lưng mình hay tự nói với chính mình. Ánh mắt hần tràn ngập tâm sự, thanh âm mang theo bảy phần trào phúng, ba phần thờ ơ, “Rõ ràng là thứ dơ bẩn mà lại có thể tạo nên một phong vị vô cùng tinh khiết hoàn mỹ”.

Vị thiếu hiệp đưa bàn tay phải lên ngấm ngấm một hồi lâu. Trên ngón trỏ của hần là một chiếc nhẫn ngọc khá lớn, sắc xanh rực rỡ, dường như tạo hóa đã vô cùng thiên vị mà đem tất cả màu xanh thắm của đại dương cô đọng lại để tạo nên vật này.

Đây là “Bổ Y Thần Phán”, tín vật tượng trưng quyền lực của Mặc Sĩ gia tộc, cũng là...lao tù.

Một, hai, ba, bốn....bốn, ba, hai, một.

Từ bên này băng qua bên kia, không nhiều không ít, hai mươi bước chân.

Tạ Tư Đồng đã đi qua đi lại cả ngàn lần. Nàng kiễng chân lên nhìn về hướng bắc, vẻ mặt lo lắng, “Tại sao còn chưa tới? Gặp quý a! Lão Trương, tin tức người thám thính có chuẩn xác không? Có nhớ nhầm không? Có đúng là giờ Thân?”

Nấp sau một tảng đá lớn bên đường, Trương lão sợ hãi rụt rè cất giọng, “Đúng vậy, chính là giờ Thân hần sẽ đi qua nơi này. Tiểu thư, ta tuy rằng lớn tuổi nhưng trí nhớ vẫn còn tốt a!”

“Bây giờ đã gần sang giờ Dậu rồi, tại sao vẫn còn chưa tới?”, Nàng vừa dứt lời, phía xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa, Tạ Tư Đồng khôi phục tinh thần, vui vẻ nói, “Tới rồi tới rồi! Mau, người mau trốn đi, đừng phá hỏng đại sự của ta!”

Nàng liền tiếp thúc giục lão nhân mau trốn ra sau tảng đá rồi kiểm tra lại một lượt bộ dáng của chính mình, sau khi tin tưởng từ đầu tới chân vô cùng ổn thỏa, không có vấn đề mới ngưng mắt nhìn về nơi xa, nàng nín thở chờ đợi.

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa xuất hiện, trên thân xe màu xanh ngọc có khảm dấu hiệu màu tím. Không sai! Chính là chiếc xe ngựa khốn khiếp này.

Nàng vội lao ra chặn phía trước xe ngựa, xa phu nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng kéo dây cương cho ngựa dừng lại.

Tạ Tư Đồng giơ tay che ngực, nàng ngẩng đầu làm ra bộ dáng vô cùng đáng thương nói, “Tiểu nữ rời nhà đi tìm người thân, trời lại sắp tối, một thân một mình sợ gặp nhiều bất trắc, vị đại thúc này có thể cho ta đi nhờ xe ngựa được không? Xin...giúp ta...”

Cửa xe đóng chặt, rèm cửa lộ ra một góc hoa văn thêu bằng chỉ bạc. Nàng nhìn kỹ hoa văn thêu hình một con hồ ly lưỡi biêng đang nhả nhả thiếp ngủ, đường nét vô cùng tinh xảo, thoát nhìn rất sống động. Tuyệt đối chính xác! Chính là vị công tử bại hoại của phủ tướng quân! Hắn đang ở trong xe!

Xa phu hỏi: “Không biết cô nương muốn đi đâu?”

“Ta muốn đến Mạch Thành”

Xa phu có chút khó xử, “Xe ngựa của chúng tôi tối nay chỉ đến Lạc trấn thôi...”

Tạ Tư Đồng vội nói: “Vậy cho ta đi nhờ tới Lạc trấn cũng được!”

Xa phu nghĩ ngợi một hồi rồi nói, “Cô nương, mời lên xe”

Thật tốt quá, không ngờ sự tình lại tiến hành thuận lợi như vậy. Sau khi Tạ Tư Đồng nói lời đa tạ liền làm bộ dáng bất đắc dĩ lần ngược ngừng tiến đến mở cửa xe, nàng xoay người tiến vào, “Thật sự đã quá rầy, làm phiền công...”

Chữ “tử” tắc nghẹn nơi cổ họng, cảnh tượng trong xe đã khiến nàng trợn mắt há mồm. Chỉ thấy bên trong xe là một lão bà đầu quần khăn bông đang giúp đỡ một thiếu phụ nông thôn ngồi lại ngay ngắn, trừ hai người đó ra, trong xe không hề có người thứ ba!

“Sao lại thế này...các người...”

Hai người phụ nữ vẻ mặt chất phác hướng nàng gật đầu mỉm cười, lão bà ôn nhu nói, “Cô nương đừng sợ, tiến vào đi! Chúng ta cũng giống người, ta cùng con dâu về quê, trên đường trở về nàng có chút không khỏe, vừa vận chủ nhân xe này đi ngang qua liền chủ động cho chúng ta đi nhờ”

Tạ Tư Đồng cắn răng, nửa ngày mới thốt ra một câu, “Vậy...chủ nhân của chiếc xe này đâu rồi?”

“Ồ, vị ân công kia thật đúng là người tốt, sau khi cho chúng ta mượn xe, chính mình lại xuống đi bộ, nói là hôm nay thời tiết không tồi nên có nhã hứng đi dạo...ý, vị cô nương này, người làm sao vậy? Người đừng ngắt, cô nương, cô nương...”

Mưu kế đã sắp đặt kỹ càng như vậy không ngờ lại thất bại, nàng vì quá thất vọng mà ngắt trong thùng xe. Bởi vì xe cách âm rất tốt, người phía ngoài không hề phát hiện, sau khi xe ngựa đi qua, lão Trương từ sau tảng đá mới bước ra khỏi tảng đá mà nhìn về hướng xe ngựa rồi đi, y gạt lệ nói, “Thật tốt quá, tiểu thư, chúng ta thành công rồi! Hang hổ nhiều hung hiểm, người nên ngàn vạn lần cẩn thận nha, thứ cho lão nô không thể tiếp tục hầu hạ bên cạnh người...”

Hắn gạt nước mắt, sau đó xoay người lưu luyến rời đi.

Chân trời xa xa, ánh chiều lan tỏa, hoàng hôn như gương mặt thiếu nữ ửng hồng, diễm lệ mà đa tình.

Ráng chiều ôn nhu rải xuống bìa rừng, ánh vàng đổ khắp nhân gian.

Trong tửu quán, một nam nhân tuấn mỹ mặc y phục hoa lệ đang uể oải tựa vào lan can, hắn dùng quạt che mặt mà ngáp một cái, thật là chán đến chết a!

Lý rượu được một nam nhân đưa tới trước mặt hắn. Ngón tay y thon dài, sạch sẽ, từng móng tay đều được cắt ngắn gọn gàng, nét mặt trầm ổn không chút rung nhẹ.

Đôi mắt phượng của nam nhân lười nhác khẽ nheo lại. Y nhìn xuống tay mình rồi bỗng nhiên mỉm cười, “Rượu vừa nấu xong, lò đất đỏ hồng, đáng tiếc thiếu chút hỏa hầu...hương vị không tinh khiết, ta không cần”.

Chủ nhân đã nói vậy, nam nhân kia liền đem rượu đổ đi, một lát sau quay trở lại với một ly rượu mới.

Chủ nhân vẫn mỉm cười, “Rượu lạnh ta cũng không cần”.

Ly rượu lại bị đổ lần thứ hai, một ly rượu sóng sánh tỏa ra hơi ấm lại được đưa đến.

Chủ nhân vẫn như trước lười biếng ngồi đó, nửa điểm ý tứ tiếp nhận chén rượu cũng không có, đôi môi khẽ nhếch lên, “A, hình như ta quên nói, ta không thích hoàng tử”

Con người đen láy lấp lánh ba phần cười cợt, ba phần đùa vui lại thêm ba phần ác ý. Kẻ ngốc cũng nhìn ra, rõ ràng là y cố ý làm khó dễ nam nhân kia. Vậy mà nam nhân kia không hề có nửa câu oán thán, y lại xoay người đi về phía quầy rượu.

Nơi đây chỉ là một quán nhỏ ven đường, có khoảng 10 chiếc bàn bày biện đơn sơ, bên ngoài cửa treo một ngọn cờ vàng, chính giữa thêu một chữ “Tửu” màu đỏ thật to. Bởi vì trời đông giá rét, khách qua đường phần lớn đều dừng lại nơi này để gọi một bình rượu nóng, vừa nghỉ chân vừa nói chuyện phiếm, vì thế sinh ý của quán cũng tương đối tốt. Chủ quán là một lão nhân trung niên mập mạp, thấy nam nhân kia bước đến gọi thêm rượu hắn liền hạ giọng nói, “Không phải ta nhiều lời nhưng vị khách nhân đó cũng thực sự quá đáng, rượu của chúng ta nổi danh Mạch thành, hắn lại không thèm nhấp qua một chút”

Nam nhân không nói tiếng nào, buông tay xoay người trở lại trước mặt chủ nhân rồi rót thêm một chén rượu nữa. Chén còn chưa đầy, nam nhân lười nhác kia lại mở miệng nói, “Rượu pha nước, ta không cần”

Lão chủ quán rốt cuộc nhịn không được nữa, hắn nhảy dựng lên, “Cái gì? Người dám nói rượu của ta pha nước? Ta bán rượu đã hơn 60 năm, đây là lần đầu tiên bị người ta nói pha nước vào rượu. Người dựa vào đâu dám nói rượu của ta pha nước? Hôm nay người nhất định phải nói rõ ràng!”

Nam nhân di chuyển ánh mắt, mỉm cười gian tà nhìn lão chủ quán. Phía sau lưng hắn, hoàng hôn buông xuống thật đẹp, ráng hồng tựa bàn tay thiếu nữ đang dệt gấm thêu hoa lên cánh rừng yên tĩnh. Đôi mắt thoắt thay đổi, y trở nên lãnh đạm như cũ.

Lão chủ quán bỗng cảm thấy toàn thân chấn động, tim đập mạnh. Mặc dù không rõ là đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cảm thấy nam nhân này mang theo một loại khí tức bức người, gần như yêu dị. Trong lúc nhất thời, trong lòng y bỗng sinh cảnh giác, đáng vẻ hùng hổ khi nãy với hơn phân nửa.

Nam nhân thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt cười nói, “Ta biết, loại rượu này tên là “Hà Quảng”, Kinh Thi đã từng nhắc tới, mang theo ý tứ nhớ nhà. Để làm loại rượu này phải tinh tuyển năm loại ngũ cốc, bảy lần chưng cất tạo thành tinh túy rồi mới cất vào hầm. Người mê rượu gọi nó là tiên tửu, một trong Mạch Thành tam bảo, chẳng trách Đồng lão có chút kiêu ngạo”

Lão Đồng có chút bối rối, đoán không ra hắn cuối cùng muốn nói điều gì. Vậy nên y chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng, không lời cũng không nói.

“Bảy lần chưng cất, mười năm phong trần vốn là vô cùng tốt, đáng tiếc...người lại quên mất điều quan trọng nhất”

Đồng chủ quán cố nén giận mà mở miệng hỏi, “Xin rửa tai lắng nghe”

“Rượu Hà Quảng vốn là dùng nước suối ủ mạch rồi chưng cất, làm lạnh, lại ủ men, khuấy đều mới cho vào hầm đợi lên men, sau đó rót ra hâm nóng rồi tinh lọc. Lặp đi lặp lại bảy lần rồi mới cho vào bình kín chôn xuống đất”

Nam nhân thần thái tự nhiên, bình thản nói chuyện giống như đang bàn chuyện phiếm. Chỉ là Đồng chủ quán sau khi nghe xong lại vô cùng kinh hãi. Phương pháp ủ rượu Hà Quảng do tổ tiên lão sáng chế, truyền tới hắn cũng đã ba đời, đây được xem là bí mật lớn nhất của Đồng gia. Vậy mà giờ phút này vị khách nhân ngồi trước mặt tùy tiện đem toàn bộ quá trình ủ rượu nói ra một lần, tuy chưa phải thập phần tinh tế nhưng nửa điểm cũng không sai. Chẳng lẽ hắn thật sự đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay?

Vị thiếu niên vẫn còn tiếp tục nói, “Đến giai đoạn này, mặc dù rượu có vẻ thuần hậu vô cùng, kỳ thật vẫn còn lẫn một ít hơi nước bởi vì người đã bỏ sót một trình tự tối quan trọng. Muốn rượu thập phần hoàn hảo thì phải tiến hành: đông ngưng hạ sái”

“Xin cung kính lắng nghe!”, thần thái của Đồng lão bản khi nói những lời này so với lúc trước vô cùng trái ngược, trong lòng hẳn vội vã không thôi.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng xuất hiện một chiếc xe ngựa đang chậm rãi ngừng lại. Người đánh xe chính là một lão phu nhân niên kỷ ước chừng năm mươi, tóc hoa râm, đôi mắt hữu thần. Phu nhân nhẹ giọng hô một tiếng, xe ngựa hoàn toàn dừng lại, “Chủ quán, có trà không?”

Đồng lão bản đang nghe đến chỗ quan trọng nên không để ý đến vị khách mới tới. Lão gia nhân hỏi liền hai tiếng nhưng không thấy hắn đáp lời nên có chút giận dữ, “Hỏi người đó, sao không trả lời? Có trà hay không?”

Mọi người chỉ nghe lão Đồng lạnh lẽo trả lời, “Người không nhìn thấy chữ trên lá cờ này sao, ta đây chỉ bán rượu, không bán trà!”, hắn nói xong lại quay đầu tiếp tục hỏi nam nhân kia, “Công tử, xin hỏi thế nào gọi là đông ngưng hạ sái?”

Lão phu nhân giận tím mặt, hai hàng lông mày nhíu lại như sắp phát hỏa. Đột nhiên trong xe truyền ra tiếng ho khan, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, “Bà bà, cho hắn chút tiền rồi hỏi một một chén trà mang đến đây”

Lời nói vừa vang lên, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về hướng cửa xe, trên mặt người nào cũng lộ vẻ kinh dị. Nguyên nhân: thanh âm đó quá mức dễ nghe!

Âm vực bậc trung, không rõ là giọng nam hay nữ, ngữ điệu thanh thúy như tiếng đàn, nhẹ nhàng như mưa rơi, thâm trầm như ánh hoàng hôn cuối cùng trải dài trên biển, lại quyến luyến như ánh trăng thu không nở rời xa kẻ tri âm mà thả hồn vẩn vương bên cửa sổ.

Nam nhân nhướn mi, trong mắt nảy sinh hứng thú nhìn chăm chú vào cỗ xe ngựa.

Lão phu nhân đáp lời một tiếng rồi lấy từ trong ống tay áo ra một xâu tiền đồng, ba đồng tiền được ném vào chiếc bát trống rỗng trên bàn. Keng một tiếng, ba đồng tiền ngoan ngoãn nằm yên nơi đó, một chút phản lực cũng không.

“Ba đồng mua một chén trà của người, đủ chưa?”

Đồng lão bản vừa nhìn qua đã biết người này thân thủ lợi hại. Chỉ là...người lợi hại như vậy mà chỉ là một gia nhân thôi sao? Chủ nhân còn chưa xuất thủ! Hắn lập tức hiểu rõ đây là nhân vật mình không thể đắc tội nên vội vàng rút ra một chén trà đưa tới.

Lão phu nhân tiếp lấy rồi xoay người nói với người ngồi bên trong xe ngựa, “Công tử, trà đến rồi”

Bên trong xe chỉ vang lên một tiếng ậm ừ rồi lại yên lặng.

Lão Đồng vội bước đến trước mặt nam nhân rồi thấp giọng hỏi, “Tốt rồi, tốt rồi! Công tử, xin ngài nói tiếp đi”

Nam nhân miễn cưỡng cười cười, “Cái gọi là “đông ngưng” chính là tại thời điểm tiết trời lạnh nhất mà mở nắp rượu ra, sau đó đem bình rượu để bên ngoài trời cho đông lại thành băng. Nên biết, rượu nặng sẽ không kết băng, thứ đóng băng chỉ là lớp nước nổi trên bề mặt, đến lúc đó gạt băng bỏ đi, ngày ngày đông lạnh ngày ngày bỏ băng, dần dần rượu sẽ không còn kết băng nữa, hương rượu sẽ càng thêm đậm đà”

“Còn có cách này sao? Thật sự ta chưa bao giờ nghe thấy!”

“Mà cái gọi là “hạ sái” chính là đợi đến khi vào hạ liền mở hầm để ánh nắng chói chang chiếu vào”, nam nhân nói tới đây, Đồng lão bản cả kinh kêu lên một tiếng, “Làm vậy chẳng phải làm bay hết mùi rượu sao?”

“Người có điều không biết rồi, rượu nặng sẽ không bốc hơi, thứ bay mất chỉ có hơi nước còn sót lại. Cứ phơi nắng mấy ngày liền như vậy, rượu ngày qua ngày tiếp nhận tinh hoa trời đất, đến cuối cùng thứ còn sót lại chính là hảo tửu, long lánh trong suốt, nồng đậm tỏa hương, mềm mại ngọt ngào, đủ hình đủ sắc”

Đồng lão bản bưng tỉnh đại ngộ, lấy tay áo lau mồ hôi, “Ta không biết là vẫn còn phương thức ủ rượu kỳ bí như vậy, thật muốn thử làm qua một chút”

Nam nhân ngược nhìn người của mình vẫn đang cầm chén rượu trong tay rồi chậm rãi nói, “Gia Lam, người vẫn còn muốn mời ta chén rượu này sao?”

Thẩm Gia Lam vẫn còn chưa mở miệng thì Đồng lão bản đã đi trước một bước. Y đoạt lấy chén rượu rồi đem đổ, “Hỗ thẹn, hỗ thẹn, ta đúng là múa rìu qua mắt thợ, thật sự không dám dùng loại rượu này chiêu đãi công tử! Nghe qua trí giả nói một lời bằng mười năm đọc sách, đợi ta làm ra loại rượu thượng hảo hạng kia, lúc đó lại thỉnh công tử đến bình phẩm”

Thẩm Gia Lam vẫn như trước, một tiếng cũng không nói, ánh mắt của y buông xuống, hình như là thở dài.

Lúc này lão phu nhân đón nhận chiếc bát không từ bên trong xe rồi mang trả lại trên quầy, “Trả lại người, đa tạ”. Lời nói vừa dứt đã định rời đi. Đồng lão bản đột nhiên gọi họ lại, y lấy từ trong quầy ra một bình rượu, “Vừa rồi đúng lúc nghe chuyện quan trọng nên chậm trễ đón tiếp khách nhân, mong rằng người đại nhân đại lượng đừng để trong lòng. Bình rượu này coi như ta tạ tội, cũng là thỉnh vị công tử trong xe thứ lỗi”

Hành động của hắn đúng là nằm ngoài dự kiến của lão phu nhân, “Cái này không cần, công tử nhà ta đang mang bệnh, không nên uống rượu, tâm ý của người chúng ta xin nhận. Đúng rồi, đến Mạch Thành có phải mất bao lâu nữa?”

“Nhị vị muốn đi đến Mạch thành sợ là không kịp. Các người nên ở lại Lạc trấn đêm nay, ngày mai hãy vào thành. Đi theo hướng tây một canh giờ là có thể tới Lạc trấn rồi, còn có thể kịp dùng bữa chiều”

Lão phu nhân nhíu mày nghĩ ngợi, “Vậy làm phiền người cho ta một bình nước”, một cái bình ngọc được lấy từ trong xe đưa cho hắn. Đồng lão bản đón lấy bình ngọc vô cùng hoàn mỹ. Hắn vừa nâng niu cầm trên tay vừa mang theo vài phần lo lắng. Đây là bình ngọc khảm Hải Đường Xuân Thụy Đồ, giá trị xa xỉ. Người trong xe xem ra rất có lai lịch. Lúc này hắn không dám chậm trễ, vội vàng đi rót nước rồi cung kính giao trả về.

Lão phu nhân nhận lại bình, đang lúc chuẩn bị đánh xe rời đi thì chợt dừng lại, nghiêng đầu hướng cửa xe lắng nghe một hồi, lại liên tục gật đầu rồi cuối cùng vươn người gọi, “Chủ quán, người lại đây một chút!”

Đồng lão bản tiến lên trước hỏi, “Hai vị còn cần gì?”

“Công tử nhà ta nói hắn không nhận không đồ của ai, vì muốn đa tạ bình nước này của người nên phân phó ta nói cho người biết một chuyện”, nói đến đây, lão phu nhân khẽ liếc nhìn nam nhân lười biếng ngồi đằng kia một cái rồi nói tiếp, “Cái gọi là “đông ngưng hạ sái” đích xác là thật, điểm đông kết của rượu thấp hơn nước, nước kết băng, rượu vẫn không. Tuy nhiên, cồn rất dễ bốc hơi, điểm sôi cũng thấp hơn nước, nếu đem phơi nắng thì hương rượu sẽ hoàn toàn bay hết. Nếu làm theo phương cách của vị công tử kia, người không phải chế rượu mà là chế dấm chua a!”

Một lời nói xong, Đồng lão bản nhất thời đỏ mặt, sau đó quay đầu về phía nam nhân, thanh âm run run hỏi lại, “Công tử, chuyện này...vị khách nhân đó nói chính là sự thật?”

Nam nhân cười lớn, không thừa nhận cũng không phủ định, chẳng qua là không che giấu được vẻ giảo hoạt theo khoe mắt lộ ra ngoài.

Đồng lão bản đã hiểu rõ. Hắn bực tức giậm chân, vừa định cất tiếng mắng mỏ thì nam nhân đã chuyển người. Thân thủ của hắn như điều hầu lướt gió, nhân tình thay đổi, thanh âm hướng về phái xe ngựa cười vang, “Huynh đệ, kẻ xem người khác đánh cờ nên bàng quang im lặng một bên, đạo lý này người không biết sao? Làm hồng trô chơi thú vị của ta, thật là không có đạo đức...” Hắn vừa nói vừa thân thủ lướt tới muốn vén rèm xe.

Lão phu nhân thấy vậy liền biến sắc kêu lớn, “Dừng tay! Người muốn gì? Không được vô lễ với công tử nhà ta!”, Lời vừa chưa dứt đã thấy một đạo tinh quang phóng tới, không biết nam nhân làm thế nào để có thể vừa nghiêng người né tránh vừa đưa tay vén rèm cửa lên, cảnh tượng trong xe nhất thời hiện rõ.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là một màu trắng tinh khiết. Tờ sợi lấp lánh ánh sáng vắn vưng, lại như vân phong phủ mờ, gió nhẹ thổi qua làm thành tầng tầng lớp lớp gợn sóng, thân thủ vô cùng phiêu dật.

Nhìn thêm lần nữa lại là một màu đen như mực. Bởi vì người trong xe đang có bệnh nên không đội tử quan mà chỉ buộc một dải lụa đen trên trán, đôi mắt trong sáng như thủy tinh, con ngươi đen láy, hắc bạch hai màu dung hợp hài hòa hoàn mỹ.

Nếu lại tiếp tục ngắm nhìn, cảnh tượng nhu hòa cơ hồ một lần nữa lay động. Nét mặt người đó thanh tao như đại danh thư pháp, trung động hữu diễm. Người đó mặc một thân bạch y, có lẽ vì đang mang bệnh nên thần sắc hơi kém tươi nhuận một chút, nhưng thần tình của hắn lại trong trẻo cực kỳ, làm cho người ta có cảm giác thứ bị bệnh chẳng qua là thân thể hắn, mà thần tình không mấy may ảnh hưởng.

Nhân tình nam nhân lười nhác liên tục biến hóa, đột nhiên hắn dường như sợ hãi chuyện gì liền ngừng đầu nhìn lên trời mà thốt, “A ha! Hôm nay thời tiết thật sự không tồi nha! A ha, ha ha ha, thật sự là không tồi...” Hắn vừa nói vừa rút tay về, toàn thân liên tục chuyển động né thật xa. Bạch y nam nhân đưa tay lên, hai đạo bạch quang lập tức đánh tới, chỉ nghe “oạch” một tiếng, nam nhân lười nhác liền ngã ập xuống, hai chân vẫn còn vướng ở cửa xe, nửa thân trên lại úp sấp xuống mặt đất. “Tạo dáng” của hắn phi thường buồn cười nha, chỉ một chữ “Đại” ()

Tuy rằng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn, có vài vị khách nhân không kìm được liền phì cười. Nam nhân khởi động hai tay muốn đứng dậy, lại phát hiện hai chân cứng ngắc hoàn toàn không nghe theo điều khiển. Trong khi hắn đang giãy dụa thì bạch y công tử đã đứng dậy bước xuống xe ngựa. Y tiến tới trước mặt hắn, nhàn nhã nói, “Nhân gian rộng lớn không ngờ lại có duyên tương hội ở nơi này. Thật khéo quá, Tứ Thiệu!”

Lời vừa nói ra, Đồng lão bản giật mình run run chỉ tay vào người vẫn còn nằm dài trên mặt đất, “Cái gì? Hắn, hắn, hắn...người, người, người chính là Tứ Thiệu!”

“Tứ Thiệu”, trong phạm vi một trăm dặm xung quanh Mạch Thành, không đúng, phải nói là biên ngoại mười sáu châu, phàm là nhắc tới danh xưng này chỉ có thể liên tưởng đến một người, chính là độc tôn của Thương Bình tướng quân đại thiếu gia, Thẩm phủ tâm can bảo bối, Hồn Thế Ma Vương vang danh khắp 16 châu huyện thành: họ Thẩm, danh Hồ, tự Tứ.

Kẻ mang trên mình ba phần tà khí, miệng nói dối mặt không biến sắc chính là: Thẩm Hồ.

Đồng lão bản hai mắt trợn trừng, cả người cứng đờ không thể nhúc nhích, trong đầu loạn thất bát tao, duy độc một ý nghĩ: quả nhiên, quả nhiên rất giống với lời đồn, hắn...thập phần ác liệt a!

Nhưng mà, điều gây khiếp sợ nhất vẫn còn nằm phía sau. Thẩm Hồ há miệng cười tươi so với khóc còn khó nhìn hơn vạn lần, hắn hướng bạch y nhân chấp tay chào hỏi, “Thật khéo a, Tuyền Ki công tử”

Trong đám người nhất thời nổi lên âm thanh kinh ngạc.

Tuyền Ki công tử! Không lẽ vị bạch y thiếu hiệp phiêu dật tiên phong này chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Mặc Sĩ Hề!

Gia tộc Mặc Sĩ tại kinh thành chuyên giải kỳ nan nghi án vang danh thiên hạ, được tiên đế ban cho bằng vàng sắc phong “Bổ Y Thần Phán”. Mặc gia tộc mấy đời độc truyền, trưởng tử Mặc Sĩ Duy mất năm mười lăm tuổi, hiện nay chỉ còn sót lại hai người. Lại nói hai người này cũng cực kỳ nổi danh. Muội muội Mặc Sĩ Uyển chính là tuyệt sắc giai nhân vang dội kinh thành, phàm là nam tử đã gặp qua nàng không ai là không bị nàng khuynh đảo. Ca ca Mặc Sĩ Hề thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm nổi danh thân đồng, mười tuổi phá kỳ án “Huyết san hồ”, hiện tại chỉ mới hai mươi tuổi, y đã phá qua vô số án lớn án nhỏ, được thế nhân ca tụng “Tuyền Ki công tử”. Lại có người thốt lên một câu, “Chỉ cần có Tuyền Ki công tử, không có câu đố nào không giải được, không có kỳ án nào không bị phanh phui”

Không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này, càng không ngờ hơn chính là y vừa nhìn thấy Thẩm Hồ đã vung tay điểm huyệt. Thật sự lớn mật a! Y cư nhiên trêu chọc Thẩm Hồ ở phạm vi gần Mạch Thành, y không sợ tướng quân sẽ nổi giận sao? Càng kỳ quái hơn chính là Thẩm Hồ chẳng những không hề tức giận, ngược lại bộ dáng còn vô cùng sợ hãi. Xem ra, cao nhân tắc hữu cao nhân trị a!

Mặc Sĩ Hề mỉm cười, hai tròng mắt ôn nhu minh mị như ngọn gió xuân, thần tình tựa như đang hỏi han lão bằng hữu đã nhiều năm không gặp, vô cùng thân thiết, “Tứ Thiểu, sao quỳ rạp trên mặt đất như vậy? Không cảm thấy khó chịu sao? Để ta giúp người đứng lên!”

Thẩm Hồ vội vàng cười nói, “Chuyện này...sao ta có thể không biết xấu hổ làm phiền đến Mặc Sĩ huynh, để Gia Lam giúp ta được rồi. Gia...”

Chữ “Lam” còn chưa thốt ra thì Mặc Sĩ Hề đã tự mình xoay người nâng hân dậy, thanh âm ôn nhu vang lên, “Không cần khách khí, người thoát nhìn có vẻ không thoải mái a! Hãy lên xe ngựa của ta nghỉ ngơi đi, ta cũng đang muốn tới phủ tướng quân báỉ phỏng, thật tiện đường nha!”

Thẩm Hồ trừng mắt vội vàng từ chối, “Ồ, không! Không cần! Ta còn muốn đi dạo cùng Gia Lam, tối nay mới trở về a! Mặc Sĩ huynh, người cứ thông thả đi trước, a ha, sắc trời đã không còn sớm, phụ thân chờ người chắc cũng sốt ruột rồi...”

“Ôi chào, nếu sắc trời đã không còn sớm, người cũng không nên đi dạo nữa, tốt hơn nên theo ta trở về thôi...”, Mặc Sĩ Hề không để hân phân trần đã kéo hân lên xe, Thẩm Hồ rút cuộc không kiềm chế thêm được nữa mà kêu to, “Gia Lam! Chỉ cần người cứu ta lần này, ta sẽ đáp ứng dù đi đến chỗ nào cũng mang người theo...”

Thẩm Gia Lam chần chờ một chút, hân đang muốn tiến lên cứu người thì Mặc Sĩ Hề đã xoay người khẽ vung tay áo, một lệnh bài xuất hiện trước mặt hân. Gia Lam nhất thời cứng đờ, tất cả động tác trong khoảnh khắc đều bị đình chỉ.

Trên lệnh bài khắc rãnh mạch một chữ “Mộc”, chính là Thương Bình tướng quân Thẩm Mộc kim lệnh, gặp lệnh như gặp người.

Thẩm Hồ cũng giật mình ngây ngốc, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, hân mở miệng cười khổ, “Người quả thật đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, cư nhiên còn mang theo kim lệnh của phụ thân ta, rõ ràng người biết Gia Lam chỉ nghe theo lệnh của phụ thân...Di nương có thể an bài chu đáo như vậy xem ra người thật sự tổn hao không ít tâm tư a...”

Mặc Sĩ Hề thu hồi kim lệnh, thản nhiên nói, “Đâu có, kỳ thật ta cũng muốn đa tạ Tứ Thiểu, nếu không vì Thẩm gia ủy thác ta đi tìm người thì kim bài danh chấn thiên hạ Thương Bình lệnh há có thể dễ dàng nằm trong tay ta như vậy?”

Thẩm Hồ tức giận trừng mắt nhìn thẳng vào gương mặt thản nhiên của Mặc Sĩ Hề, hai ánh mắt song song giao nhau, trong không trung cơ hồ xuất hiện một trận đao phong loạn tiễn kinh hồn đang âm thầm tranh đấu.

Nhưng bầu không khí đối chọi chỉ kéo dài trong nháy mắt. Thẩm Hồ rất nhanh thu lại ánh mắt, khóe môi hơi nhếch, lần thứ hai làm ra vẻ lười nhác cùng vài phần giả hoạt khiến người đối diện không đoán được ý tứ của hân, “Vậy thì tại hạ hết thấy đều nghe theo Mặc Sĩ huynh, người cần phải hảo hảo chiếu cố tiểu đệ ta a!”

Thanh âm nhẹ nhàng, ngữ khí uyển chuyển nhưng tiếng cười của hân làm người nghe phải nhú mày tức giận. Gương mặt của Mặc Sĩ Hề nhất thời tái nhợt, sau đó lại chuyển thành áng đỏ, hân tùy tiện vung tay rồi trầm giọng nói, “Bà bà, khởi hành!”

Cạch một tiếng, đầu Thẩm Hồ va vào vách xe.

Lão phụ nhân dường như muốn phá ra cười nhưng kịp thời bình tĩnh lại, roi ngựa vút lên, bánh xe lăn trên mặt đất rơi đầy lá khô, hành trình lại tiếp tục tiến thẳng về phía trước...

3. Chương 02

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 02

Hành Bạc Đức Thiển

Dịch giả: Peony

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Mặc Sĩ Hề đưa tay lật thêm một trang sách.

Một đạo ánh mắt bức người đang nhìn chăm chăm vào hắn, chỉ là hắn cũng không để ý, coi như không có gì mà thản nhiên ngồi đọc sách. Đôi mắt Thẩm Hồ chuyển động, từng chút từng chút nhích lại gần hơn.

Mặc Sĩ Hề không nhúc nhích. Hắn tiếp tục tới gần. Mặc Sĩ Hề vẫn là bất động. Cả thân người của Thẩm Hồ gần như áp sát vào người ta. Mắt thấy hai bên sắp sửa va chạm, Mặc Sĩ Hề đột nhiên lên tiếng, thậm chí cũng không thèm ngẩng đầu lên, “Gia Lam, nhắc nhở thiếu gia nhà ngươi, nếu hắn còn chưa quên mấy cục u trên đầu liền ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, chớ có lộn xộn.”

Thẩm Gia Lam không ngồi trong xe mà đi theo phía sau.

Mặc Sĩ Hề nói những lời này đương nhiên không phải nói cho hắn nghe. Đối tượng bị cảnh cáo sờ sờ mũi, đành phải đành hoàng ngồi lại vị trí của mình. Nhưng Thẩm Hồ vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn mở miệng ngọt ngào, “Chúng ta thương lượng một chút được không? Bất luận di nương trả ngươi bao nhiêu tiền để bắt ta về, ta đều đưa ngươi gấp đôi, ngươi coi như không tìm thấy ta, được không?”

Mặc Sĩ Hề rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, con ngươi vốn màu hổ phách lại chuyển thành màu hắc đồng, ánh mắt lạnh lùng, Thẩm Hồ nhất thời rùng mình, phỏng chừng bản thân mình vừa đi sai một nước cờ.

Quả nhiên Mặc Sĩ Hề nhếch động khóe môi, “Gấp đôi...Được thôi, không biết danh dự của Mặc Sĩ gia trong mắt Tứ Thiếu giá trị bao nhiêu?”

Thẩm Hồ sắc mặt đột biến nhìn người đối diện cả nửa ngày, cuối cùng hắn chậm rãi dựa vào thành xe, thanh âm lười biếng, “Ài, quên đi. Ta đã cẩn thận suy nghĩ lại, ở bên ngoài dãi gió dầm sương lang bạt kỳ hồ quả thực cũng quá vất vả! Nếu vị thần phán này đã nhúng tay vào chuyện này thì chứng tỏ lão nhân gia cũng rất xem trọng ngươi, đồng thời cũng rất là rộng lượng với ta à! Ta...về nhà thôi!”

Sắc mặt của Mặc Sĩ Hề không thay đổi, “Ngươi thừa nhận cái chết của Tạ Phình Đình có quan hệ với mình?”

Thẩm Hồ nhún vai, hoàn toàn thất vọng, “Toàn bộ người trong thiên hạ đều nghĩ như vậy, không phải sao?”

“Ngươi rất biết đề cao bản thân, chỉ là...đáng tiếc lại đoán sai...”, Mặc Sĩ Hề cố ý ngập ngừng một chút rồi hài lòng nhìn về mặt kính ngạ của Thẩm Hồ, “Mật phu nhân mời ta đến Thẩm gia căn bản không phải vì vụ án tự sát của Thượng thư thiên kim. Có phải ngươi đang rất thất vọng?”. Mặc Sĩ Hề khẽ nhếch môi cười.

Thẩm Hồ nhíu mày, “Chuyện này chẳng có gì đáng cười.”

“Vốn không có gì đáng cười. Sự thật là quý phủ bị mất trộm, tiểu tặc cả gan lấy đi một đôi vòng tay, Mật phu nhân hoài nghi nha hoàn Đề Nhu đã gây ra chuyện này, chỉ là không có chứng cứ, thế nên đặc biệt ủy thác ta đến điều tra việc này.”

Thẩm Hồ hai mắt trừng trừng, miệng há to như quả trứng vịt, cả người đột nhiên nhảy dựng lên, thanh âm vô cùng tức giận, “Có nhầm hay không! Nữ nhân kia chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà không quản ngàn dặm tìm ngươi? Ngược lại đối với chuyện của ta lại không hề để tâm? Một đôi vòng tay còn quan trọng hơn tấm thân oan uổng của ta?! Một đôi vòng tay có thể so với danh dự của ta, nhi tử duy nhất của Thẩm gia! Một đôi vòng tay...”

“Danh dự? Thì ra Tứ Thiếu vẫn còn danh dự sao?”

“Ngươi!” Thẩm Hồ nhất thời nghẹn lời.

Mặc Sĩ Hề thản nhiên nói, “Vòng tay tuy nhỏ nhưng lại liên quan đến việc nha hoàn kia có bị định tội hay không. Nếu là định tội, nàng ta sẽ bị phạt rồi trục xuất khỏi Thẩm gia. Mà hiện tại Tứ Thiệu người bắt quả chỉ bị vài kẻ nhàn rỗi trong lúc trà dư tửu hậu xiên xỏ hai ba câu mà thôi, thật sự không có gì chứng minh Tạ Phình Đình là vì người mà chết, vậy nên nếu so sánh hai việc với nhau, ta cũng không cho rằng vấn đề của người so với vụ án mất trộm vòng tay kia quan trọng hơn.”

“Người!”, Thẩm Hồ nhướn mày định nói tiếp nhưng đột nhiên biến sắc, lại nhìn sang Mặc Sĩ Hề, trong mắt hắn cũng lộ vẻ kinh ngạc. Bốn mắt giao nhau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương có tia nghi ngờ giống mình.

Xe ngựa vẫn đang tiếp tục tiến lên, xung quanh vô cùng an tĩnh, một chút tiếng động cũng không có.

Thẩm Hồ liếm liếm môi, “Gặp phiền toái rồi!”

Mặc Sĩ Hề trầm trọng gật gật đầu.

“Không nhìn thấy Gia Lam. Từ khi ta mười tuổi đến bây giờ, hắn vẫn như một cái bóng theo sau ta, chưa bao giờ rời đi nửa khắc”

Mặc Sĩ Hề cười khổ, “Bà bà cũng không thấy”

Hai người lần thứ hai trao đổi ánh mắt. Thẩm Hồ chớp máy môi không gây ra tiếng động, “Một, hai...BA!”

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, hai người cùng lúc phá cửa xe bay vọt ra ngoài. Đồng thời thời khắc đó cũng phát sinh biến cố, hai con ngựa trắng đột nhiên nhảy chồm lên, bốn vó tung cao và bắt đầu chạy loạn.

Tay phải của Mặc Sĩ Hề chuyển động, vung thắt lưng bên hông quần vào thành xe. Hắn xoay một vòng lớn trên không trung rồi mượn lực tiếp cận đầu xe. Lão phu nhân không thấy nhưng roi ngựa vẫn còn nguyên, hắn nhanh chóng vung roi vun vút một tiếng, hai con ngựa đang hoảng loạn toàn thân chấn động, từ từ khôi phục bình tĩnh trở lại.

Một tiếng vỗ tay từ trên đỉnh xe truyền xuống, hắn ngẩng đầu liền trông thấy Thẩm Hồ đang cười tủm tỉm nhìn mình. Nửa người hắn ghé vào đầu xe thì thầm, “Hảo công phu! Tuyên Ki công tử quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng những trí mưu vô song mà võ công cũng thật phi phàm a!”

Người này thoát nhìn vô cùng nhàn nhã!

Mặc Sĩ Hề lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn rồi xoay đầu nhìn hai con ngựa phía trước. Hắn trông thấy trên mõng ngựa không biết từ bao giờ đã đầy vết trũng cắn lớn nhỏ nông sâu, da thịt nhầy nhụa đẫm máu, cảnh tượng vô cùng ghê rợn. Bạch mã vô cùng đau đớn, chúng muốn phát tác nhưng lại không dám, chỉ có thể không ngừng run rẩy, thoát nhìn thật đáng thương!

Mặc Sĩ Hề nhìn kỹ hồi lâu, sau đó liền chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay sắp đụng tới vết thương trên mõng ngựa liền bị Thẩm Hồ bay nhanh xuống chặn lại. Thẩm Hồ vừa giữ chặt cổ tay hắn vừa cảnh cáo, “Đừng chạm vào, có độc!”

Vốn không có ý gì khác nhưng khi chạm vào bàn tay kia, Thẩm Hồ bỗng nhiên ngẩn người. Lúc này hắn mới phát giác bàn tay của Mặc Sĩ Hề so với nữ tử còn nhỏ nhắn mềm mại hơn nhiều, cực kỳ gầy yếu. Tâm mắt chuyển dời, hắn nhìn ngắm đôi thủy tinh trong suốt đen láy ôn nhuận như ngọc kia, trong lòng nhất thời tựa như bị thứ gì đó đâm phải, tâm trí biến động.

Tín hiệu nguy hiểm lóe ra. Lúc này đây, mặc dù ý thức được bản thân không ổn nhưng hắn vẫn có chút do dự, bàn tay luyến tiếc không muốn rời ra. Cuối cùng vẫn là Mặc Sĩ Hề mỉm cười, cổ tay khẽ chuyển rút về. Hắn xoay người lên tiếng, “Bạch mã vô tội, các hạ việc gì phải làm khó súc sinh?”. Thanh âm không cao nhưng trong vắt, lời nói nương gió theo gió bay xa nhưng tựa như vẫn rất gần bên tai.

Giọng nói thật hay! Hai mắt Thẩm Hồ sáng rực lên.

Khu rừng phía trước vẫn âm sâu, cành lá rậm rạp không nhìn thấy ánh mặt trời. Sau một lát, từ bên trong truyền ra tiếng cười khe khẽ tràn ngập ý trào phúng, “Tuyên Ki công tử quả nhiên tâm địa Bồ Tát, nếu ngài đã yêu quý súc sinh như thế thì đối với mạng người lại càng coi trọng hơn rồi.”

Hả? Không phải vì mình mà tới sao? Thắm Hồ có chút bất mãn, nghĩ lại một chút liền hiểu ra ẩn ý bên trong. Mặc dù bản thân mình tai tiếng không ít nhưng cũng chỉ là nói nói cười cười lừa gạt người khác, chẳng qua đùa dai một chút, nhưng vị thiếu chủ này thân trải sóng gió, lăn lộn chốn giang hồ, những kẻ hận hấn không tới ngàn vạn thì cũng vài trăm, có người tìm hấn trả thù cũng là chuyện thường.

Nghĩ tới đây, hấn lặng lẽ lui về phía sau vài bước. Việc không liên quan đến mình thì không cần quản, thuận tiện có thể mở mang thêm chút kiến thức về vị Tuyền Ki công tử vang danh thiên hạ này. Để xem rốt cuộc hấn có bao nhiêu thực lực!

Mặc Sĩ Hề thần sắc tự nhiên, thanh âm bình tĩnh, “Các hạ có chuyện gì xin cứ nói thẳng”

“Không có gì, ta chỉ đến đây khuyên công tử một câu. Biên quan vốn không thái bình, công tử là kim thân thủ ngọc, chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thật đáng tiếc, thỉnh công tử mau mau hồi kinh”

Thắm Hồ nghe xong có phần kinh ngạc, đôi mắt nheo lại, khóe môi nhếch lên. Thú vị, thật sự rất thú vị, sự tình bắt đầu có chút hứng thú.

Mặc Sĩ Hề trầm giọng, “Thì ra là thế. Ta hiểu rồi”

“Hiểu là tốt. Công tử là người thông minh, người thông minh hẳn biết chuyện gì đối với mình có lợi nhất.”

“Nghe đồn ở Đường Châu có tòa Vu Sơn, ngọn núi này là nơi sinh sống của một tộc người gọi là “Đỗ tộc”. Bọn họ tự thành lập một tộc phái, rất giỏi khu trùng dẫn xà, độc tính kỳ dị, đại phu Trung nguyên phần lớn đều thúc thủ vô sách.”

Nam nhân thần bí cười nói, “Tuyền Ki công tử quả nhiên tinh thông kim cổ, bội phục, bội phục”

“Đỗ nhân tộc gia có một bảo vật vô cùng đáng sợ là Tam Diệp Mi Trùng, độc trùng lớn bằng ngón tay cái, thân màu hồng nhạt, bất kể là người hay súc vật chỉ cần chạm vào, trừ phi có giải dược của bọn họ, nếu không thì chỉ có thể chờ chết”

“Công tử, ta xin bổ sung một chút, dù có giải dược nhưng nếu sau một khắc không được bôi thuốc thì cũng sẽ vong mạng. Vậy nên, vì ái mã, ngài nên nhanh chóng quyết định đi”, Có lẽ vì muốn hăng hái chứng thực lời nói của nam nhân thần bí, hấn vừa dứt lời, hai con bạch mã liền ngã lăn ra đất.

Mặc Sĩ Hề bất động thanh sắc đem thân xe ổn định, sau lại cẩn thận quan sát vết thương sâu hoắm trên mông ngựa, hấn đột nhiên thở dài, “Tam Diệp Mi Trùng đã xuất hiện, kỳ thực cũng không còn cách nào, ta chỉ có thể lùi một bước...”

Hả? Chưa gì đã nhận thua? Trong mắt Thắm Hồ hiện lên vẻ kỳ quái.

Nam nhân thần bí cười lớn, “Tuyền Ki công tử đúng là người thông minh! Nói chuyện với người thông minh thật nhanh gọn, còn hơn...”, lời chưa nói xong, thanh âm đột nhiên biến đổi, “Người! Người đang làm gì vậy?”

Nguyên lai Mặc Sĩ Hề trong lúc hấn nói chuyện đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà đem khăn tay gạt hết độc trùng vốn đang bám đầy trên mông ngựa. Độc trùng bị gạt xuống bò lổm ngổm trên mặt đất.

Thắm Hồ đứng một bên, ý cười trong mắt lại thâm sâu vài phần

Nam tử thần bí tức giận, “Người không muốn có giải dược sao?”

Mặc Sĩ Hề đem khăn tay đã bẩn tùy tiện vứt bỏ, hấn ảm đạm cười nói, “Giải dược? Nói thật hay. Tam Diệp Mi Trùng giả thì cần gì giải dược?”

“Cái gì?”

“Người thật thông minh”, Mặc Sĩ Hề vươn tay phải chỉ vào một cây ngân châm nhỏ như lông trâu, “Trước đó người đã chuẩn bị những bọc vải rải sẵn trên đường, bên trong bọc vải có chứa một loại dung dịch đặc biệt. Khi xe ngựa đi tới, vó ngựa đạp vỡ bọc vải, dung dịch đặc biệt liền theo đó mà bám đầy trên mình ngựa, tiếp đến người chỉ cần thả trùng, loại trùng này ngày thường nhất định thường xuyên ăn loại dung dịch này nên vừa ngửi được hương vị quen thuộc liền chen chúc xông đến. Sau khi mọi chuyện đã dàn xếp ổn thỏa, người tiếp tục bắn độc châm khiến ngựa của ta thất kinh.”

Nam tử thần bí giật mình khiếp sợ, một lúc sau mới khôi phục tinh thần, hần bật cười, “Vây sao? Người chắc chứ?”

“Hết thấy đều được bố trí thật sự hoàn mỹ, chỉ tiếc là người đã quên một điều trọng yếu nhất. Nếu như ta ngay cả Tam Diệp Mi Trùng thật giả ra sao cũng không phân biệt được thì làm sao dám mang họ Mặc Sĩ?”, Mặc Sĩ Hề vừa dứt lời liền xuất thủ, ngón tay khẽ động, một cây ngân châm lao thẳng đến đối phương.

Lá cây lay động, nam tử cười to, “Không tồi, không tồi, Tuyền Ki công tử quả nhiên danh bất hư truyền, suy đoán rất sắc bén. Nhưng công phu xuất ám khí còn dụng lực quá nhiều, phải nói là...quá kém!”

Mặc Sĩ Hề thần nhiên khoanh tay bình tĩnh, “Tại sao người không nhìn xuống chân của mình?”

“Cái gì? Chân? Chân ta...”, thanh âm đột ngột bốc lên cao trở thành một tiếng thét kinh hãi, khu rừng bị tiếng thét làm náo động, vô số cánh chim bay vụt lên cùng với ánh hoàng hôn vàng vọt tạo nên một khung cảnh vô cùng quỷ dị.

Nam nhân thần bí ngã từ trên cây xuống đất, hai chân kéo lê trên mặt đất dường như không thể cử động được nữa.

Thẩm Hồ nhíu mày, Mặc Sĩ Hề nhìn thấy cảnh tượng trước nhưng vẫn thần nhiên, nhìn mà không nhìn, tựa hồ tất cả sự tình đang diễn tiến ở nơi này chẳng liên quan gì tới mình.

Nam nhân thần bí vươn tay liễu mạng nắm lấy áo choàng của hần, vừa cố gắng giãy giụa vừa thều thào hỏi, “Người dùng độc gì? Người đã dùng độc gì đối phó với ta?”

“Người không biết là độc gì sao?”, Mặc Sĩ Hề từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết, tuyệt đối không để lộ ra bất kì tia cảm xúc nào.

Nam nhân thần bí toàn thân run rẩy, vòng tay bóp chặt yết hầu của chính mình, đôi mắt trợn trừng lên chứng tỏ y đang sợ hãi tới cực điểm, “Tam...Tam...Tam Diệp Mi Trùng?!”

“Đúng vậy, là Tam Diệp Mi Trùng. Chúng lớn bằng ngón cái, thân màu hồng nhạt, vốn sinh trưởng trên lá khô, thân lá bám đầy trùng phấn. Lá thứ nhất, toàn thân run rẩy. Lá thứ hai, khắp người đau đớn. Lá thứ ba xuất hiện, mệnh táng đương trường. Vậy nên mới gọi là Tam Diệp Mi Trùng”

Nam nhân thần bí sững sờ nhìn đối phương vươn tay lấy ra một mảnh lá khô từ trên đùi hần. Màu lá nâu nổi bật trên bàn tay của Mặc Sĩ Hề, những ngón tay tái nhợt, gầy yếu nhưng vô cùng tao nhã.

“Độc châm chỉ là nguy trang. Mục đích thực sự chính là muốn người nếm thử mùi vị Tam Diệp Mi Trùng chân chính”, Mặc Sĩ Hề ngừng một chút, hạ giọng chậm rãi, “Bây giờ người vẫn còn cho rằng công phu ám khí của ta rất kém cỏi? “

Nam nhân thần bí đã bước một chân vào quỷ môn quan, hần trừng mắt căm giận nhìn Mặc Sĩ Hề, “Được, hôm nay lão tử thất thủ trong tay người, xem như công phu bản thân không đủ. Tiếc là ta đã xem thường người, nhưng người cũng đừng đắc ý!”, Hần bắt đầu cười, cười đến phi thường quỷ dị, trong tiếng cười tràn ngập ác ý, “Tại sao người không hỏi xem vị nô bộc trung thành của người đang ở đâu?”

Lúc này Mặc Sĩ Hề tựa như vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng, hần “A” một tiếng rồi quay hỏi Thẩm Hồ, “Bà bà của ta đi đâu vậy?”

Thẩm Hồ mỉm cười tươi tắn, hần chậm rãi nói, “Chuyện này nên hỏi Gia Lam. Gia Lam a!”

Gia Lam thân ảnh quỷ mị không biết từ nơi nào xông ra, “Tô bà bà trúng mê hương, thuộc hạ đã cứu về từ tay tử y nhân, hiện đang nghỉ ngơi, rất an toàn.”

Nam nhân thần bí toàn thân chấn động, hần kinh hãi kêu lên, “Không thể nào! Tử y...hần tuyệt đối không thể thất thủ...”

Gia Lam cũng không nhiều lời, hần chỉ đem một đoạn kiếm gãy ném tới trước mặt nam nhân thần bí. Vừa nhìn thấy vật trước mắt, nam nhân thần bí nhất thời xám mặt như tro tàn, hần lăm lăm, “Gia Lam...Thẩm Gia Lam...Nguyên lai người chính là Thẩm Gia Lam, thị vệ lợi hại nhất Thẩm gia, nguyên lai tin đồn là thật sự...”

“Hiện tại người có thể trả lời ta một vấn đề không?”, thanh âm Mặc Sĩ Hề mềm mại dịu dàng tựa ánh trăng nhưng nam nhân thần bí không rét mà run, hần ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Sĩ Hề, “Ta biết người thông thạo chín chín tám mươi một loại nhục hình, phạm là phạm nhân vào tay người chưa từng có ai không nói ra sự thật. Bất quá, người đừng mơ tưởng moi được nửa chữ từ ta, bởi vì...”

Nam nhân vừa nói đến đó liền cắn mạnh một cái, máu từ trong miệng hần bắt đầu ứa ra. Mặc Sĩ Hề tiến tới giữ chặt cằm hần nhưng không kịp, chỉ thấy hai mắt hần trợn trừng, chân tay co giật, trong nháy mắt đã vong mạng.

“Hảo độc được...”, Mặc Sĩ Hề khẽ cau mày.

Thẩm Hồ vẫn đứng một bên nói mát, “Nếu là ta, ta cũng sẽ chuẩn bị sẵn kịch độc trước đó. Ta thà tự sát còn hơn gặp chín chín tám mươi một loại nhục hình của người”

Tia mắt của Mặc Sĩ Hề chuyển sang người Thẩm Hồ, hần lắc đầu, “Sai lầm rồi”

“Sai lầm? Sai lầm cái gì? Chẳng lẽ người thật sự không muốn dụng hình với hần?”

“Thật ra, ta vốn biết đại khái chín mươi một loại nhục hình có thể áp dụng với hần, nhưng hần đã kể thiếu mười loại, cho nên ta nói hần sai rồi”, Mặc Sĩ Hề vẫn giữ biểu tình nghiêm trang, Thẩm Hồ nhìn hần nửa ngày rồi đột nhiên cười lớn.

Không khí căng thẳng theo tiếng cười này dần buông lỏng trở nên thoải mái hơn.

“Thành thật mà nói, hiện tại ta đã bắt đầu bội phục người rồi đó, tộc gia chi bảo của Đỗ tộc cũng nằm trong tay người!”

“Người nói vật này?”, Mặc Sĩ Hề đem mảnh lá khô phe phẩy trước mặt Thẩm Hồ làm hần sợ tới mức ba chân bốn cẳng chạy nhanh né tránh, hần thất thanh kêu lớn, “Ủy uy uy, người không nên vung tay tùy tiện nha, thứ quý quái Tam Diệp Mi Trùng này nghe nói chỉ cần chạm vào liền trúng độc, ta còn chưa muốn toi mạng sớm vậy...Khoan đã! Tại sao người cầm tĩnh bọ vậy?”

Mặc Sĩ Hề tùy tiện đem mảnh lá khô vứt sang một bên, môi đào khẽ nở, nụ cười ấm áp như gió xuân tràn về, thanh nhã như sương mai đọng trên phong diệp.

“Người đã bao giờ nghe nói qua Đỗ nhân tộc gia cùng Hán nhân có quan hệ chưa? Càng đừng nói đem tộc gia chi bảo trao tặng.”

“Vậy thứ kia...”

“Là ta lừa hần”

Ách! Thẩm Hồ sững sốt.

“Đây không không phải là Tam Diệp Mi Trùng, chỉ là một chiếc lá khô bình thường thôi.”

“Thật sao?”

“Chẳng qua ta bôi lên đó một ít tê phấn của muội muội Uyển Nhi, nàng ta trong lúc nhàm chán đã pha chế ra loại bột phấn này, chỉ cần người chạm vào sẽ lập tức run rẩy toàn thân, phần da thịt lộ ra bên ngoài sẽ nóng như bị lửa thiêu đốt. Hần vì quá sợ hãi lời đồn về thiên hạ chí độc Tam Diệp Mi Trùng nên thà tự sát chứ không muốn chịu đựng trong chốc lát.”

Thẩm Hồ cười khổ, đưa tay sờ sờ mũi, “Mọi người đều nói ta thích gạt người, kỳ thật công phu lừa gạt của Mặc Sĩ huynh cũng không hề kém cỏi, thật sự linh giáo.”

“Nếu như người không biết gạt người thì làm sao hiểu thấu mách khéo bịp bợm của kẻ khác?”, nói đến chỗ này đôi mắt của Mặc Sĩ Hề bỗng dừng tối sầm lại, “Từng có một người nói với ta câu đó, mỗi ngày ta đều ghi nhớ, chưa bao giờ dám quên”

Thẩm Hồ nhận ra điểm biến hóa trong mắt hần, vừa định mở miệng thì xa xa bỗng truyền đến tiếng xe ngựa, xem ra ít nhất cũng phải hai mươi người!

“Vận khí của người thật không tồi, chúng ta không cần vì chuyện ngựa bị hạ độc mà lo lắng nữa rồi!”

Thẩm Hồ thở dài, biểu tình không rõ là yên tâm hay mất mát, nhưng ngay sau đó hần lập tức chấn hưng tinh thần, khôi phục dáng vẻ lười nhác, nhàn tình sáng ngời, nụ cười gian tà xấu xa đi cùng lời nói, “Người có muốn gặp gỡ Mạch thành đệ nhất mỹ nhân một chút không?”

Mặc Sĩ Hề nhướn mày. Thẩm Hồ cười nhưng không nói, hần quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mặt trời đã ngả về tây, ánh sáng trong rừng vô cùng ảm đạm. Tuy nhiên, một loạt sáng theo xe ngựa càng ngày càng tới gần, cuối cùng xuất hiện trước mắt bọn họ là hai thiếu nữ cầm đèn lồng, xiêm y giống nhau đều là áo hồng váy màu vàng nhạt, dung mạo không hề tầm thường.

Bất quá, khi bọn họ nhìn thấy người phía sau, những thiếu nữ khác phảng phất như không còn tồn tại. Trong trời đất chỉ còn lại duy nhất một người. Nàng ta tóc mây phiêu phiêu, mắt sáng như sao, thùy mâu hơi hạ, điểm nhẹ gót sen tiến tới.

Tuyệt sắc!

Trong mắt Mặc Sĩ Hề nổi lên một tia tán thưởng, dường như cũng bị tuyệt thế giai nhân làm rung động. Tuy nhiên, cảm xúc của hần cũng chỉ ngừng ở đó.

Hai thiếu nữ tới gần liền tách ra hai bên, duy có tuyệt sắc thiếu nữ kia chân vẫn không ngừng, theo ánh đèn tới trước mặt hần, ngọn đèn ửng đỏ làm nổi bật gương mặt trắng nõn như ngọc, càng cảm nhận vẻ tuyệt mỹ vô song.

“Tướng quân phủ thị tỳ Cúc Ảnh, vâng mệnh phu nhân, đặc biệt đến cung nghênh đại giá Tuyền Ki công tử.” Thiếu nữ nhún mình cung kính, cử chỉ lễ nghĩa cấp bậc tuy rằng chu toàn, lại không hề thể hiện chút cảm xúc nào, nhất là ánh mắt yên lặng bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy được tiến tới nghênh đón chẳng qua là thể xác, linh hồn sớm đã không ở chỗ này.

Mặc Sĩ Hề chăm chú ngắm nhìn nàng rất lâu, bất giác nhận ra các thiếu nữ khác đang lộ rõ vẻ kinh ngạc, lúc này hần mới thu hồi nhãn tình, hoàn lễ “Phu nhân khách khí”

Cúc Ảnh thanh âm không đổi cứng nhắc trả lời, “Phu nhân vốn định hôm nay đích thân đón tiếp công tử, nhưng công tử tới chậm hơn so với dự tính, lúc này trời cũng đã muộn, sợ rằng không tiện, đã phân phó nô tỳ tại Khổng Tước Lâu sắp xếp chỗ ở ổn thỏa, xin công tử nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tới Mạch Thành sẽ tẩy trần. Nếu có điều gì thất lễ, xin công tử thứ tội.”

“Làm phiền cô nương”

Cúc Ảnh thi lễ, xoay người nói, “Vậy mời công tử lên xe”. Từ đầu tới cuối dường như hoàn toàn không có thấy thiếu gia nhà mình đang đứng cạnh khách nhân.

Thẩm Hồ cũng không trách tội, chẳng qua nhếch môi tự giễu, “Xem ra vị khách quý này so với chủ tử như ta còn được coi trọng hơn.”

Mặc Sĩ Hề không tiếp lời, thẳng tiến phía trước. Thẩm Hồ thấy hần đang hoàn toàn để ý tới Cúc Ảnh, lúc này không trốn, còn đợi khi nào? Trong lòng hần vừa nảy sinh ý nghĩ này thì bên tai chợt nghe thanh âm của Mặc Sĩ Hề, “Gia Lam, thay ta nhắc nhở chủ tử người một chút, nếu hần không muốn trên thân xuất hiện chút khó chịu, tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Thẩm Hồ lập tức gót chân vừa chuyển, ngoan ngoãn theo sát hần tiến lên.

Mặc Sĩ Hề cười cười, vén rèm xe ngựa, Thẩm Hồ vừa than thở vừa tiến vào. Thẩm Gia Lam đem Tô bà bà đang còn hôn mê đưa vào trong xe, lắc thân lại biến mất.

Đêm đen, bốn phía không gian thanh lãnh u mật, chỉ có thiếu nữ cầm đèn lồng trên tay tản mát ánh sáng hồng.

Rất nhanh, thành trấn trọng địa vùng biên quan Mạch Thành Lạc trấn đã ở phía trước.

4. Chương 03

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 03

Khinh Diệu Giả Diện

Dịch giả: Peony

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

“Nàng chính là Mạch Thành đệ nhất mỹ nhân mà người nói?”

“Không xứng sao?”

“Nếu như ta nhớ không lầm, trong thư Mật phu nhân gửi tới từng nói qua...Đề Nhu có một muội muội tên là Cúc Ảnh”

“Người có trí nhớ rất tốt!”, Thẩm Hồ cười tủm tỉm.

Mặc Sĩ Hề hơi cau mày, biểu tình dường như có vài phần khó nghĩ.

Thẩm Hồ ánh mắt chớp động, “Người hiện tại có phải đang suy nghĩ rằng muội muội đã tuyệt sắc như thế thì dung mạo của vị tỷ tỷ kia cũng không tầm thường, một khi án kiện liên quan tới mỹ nhân thì nguyên nhân liền trở nên phức tạp hơn nhiều, đúng không?”

Mặc Sĩ Hề không nói gì mà chỉ im lặng nhìn hắn, vậy nên Thẩm Hồ tiếp tục độc thoại, “Một kẻ sau khi đã bị bán vào Thẩm phủ, lại là nha hoàn thông minh xinh đẹp nhu thuận được sủng ái, theo lý mà nói không cần lo lắng đến chuyện sinh nhai, vậy nguyên nhân gì thúc đẩy nàng to gan lớn mật mạo hiểm trộm đồ của chủ nhân? Lại nói vòng tay đó có điểm gì đặc biệt? Tại sao chủ nhân khi phát hiện lại tức giận đến thế, nhất quyết truy ra hung thủ, tuyệt không bỏ qua? Không lẽ trong đó có ẩn tình gì? Suy đoán của ta thế nào?”

Mặc Sĩ Hề cười khê, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, “Người bỏ sót một điều”

“Ồ!”

“Không có gì nhiều, ta vẫn đang suy nghĩ, Tứ Thiểu người đã rời phủ hơn mười ngày nhưng chỉ quanh quẩn ở một nơi rất gần Mạch Thành, tại sao người lại không trốn xa hơn một chút? Hơn nữa, thái độ vừa rồi của Cúc Ảnh cô nương đối với người khiến ta liên tưởng đến vụ án kia, người đang sắm vai diễn gì trong vở tuồng này? Cái chết của Tạ Phinh Đình cùng việc mất trộm vòng tay trong quý phủ đồng thời phát sinh, có chuyện trùng hợp vậy sao?”. Hắn dường như không quan tâm tới sắc mặt của Thẩm Hồ đang biến chuyển, vẻ nghi ngờ trong mắt lại càng tăng thêm vài phần, “Lại nói đây chẳng qua chỉ là một vụ trộm nho nhỏ nhưng tại sao trên đường lại có sát thủ ẩn nấp cản trở ta đi đến Mạch Thành? Bọn họ thả chết cũng không muốn để ta tra hỏi ra bất cứ điều gì. Căn cứ theo lời người vừa nói, nếu vụ án nào có liên quan tới mỹ nhân thì sẽ trở nên phức tạp, tương tự, nếu liên lụy tới mạng người thì lại càng có nguyên nhân sâu xa. Tứ Thiểu, người không nhận thấy sự tình càng ngày càng thú vị sao?”

Bụng Thẩm Hồ giật thót, tim đập loạn nhịp, hứn bối rối đảo mắt gật đầu rồi nói, “Có đạo lý! Ta có dự cảm...Mặc Sĩ huynh, chuyện này chắc chắn sẽ phát sinh nhiều điều thú vị. Hơn nữa, nó lại liên quan mật thiết tới vận mệnh sau này của người. Chúng ta đánh cuộc một chút, được không?”. Giọng nói nhẹ nhàng tựa như vòng vây vô hình chạm rãi quanh co rồi nhẹ nhàng siết chặt con mồi từng chút từng chút một. Trong mắt Thẩm Hồ lấp lánh tinh quang, hắn chăm chú nhìn Mặc Sĩ Hề, tựa như gã thợ săn đã phát hiện một con mồi béo bở, trong lòng tràn đầy hưng phấn, biểu tình nguy hiểm, những chữ cuối cùng cơ hồ đã ghé sát tai Mặc Sĩ Hề mà thì thầm, dù là thanh âm hay tư thái đều vô cùng ám muội, thậm chí chỉ còn một phần nhỏ là môi hắn đã chạm tới...

Bốp!!!

Gáy của Thẩm đại thiếu gia chỉ một ngày đã phải va vào vách xe hai lần, lần này so với lần trước còn “âm vang” hơn.

Một người vốn đang hôn mê là Tô bà bà đã bừng tỉnh, đôi mắt mở to sợ hãi hỏi, “Công tử, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì”, Mặc Sĩ Hề lười biếng đáp lời, “Gia Lam, đến bồi thuốc cho thiếu gia của người đi”

“ ... ”

Đoàn người đến được Lạc trấn đã là giờ Tuất, mặc dù trời đông giá rét nhưng nơi đây vẫn chưa có tuyết rơi, hai bên đường rất sạch sẽ, cửa hàng san sát, thôn trấn tuy nhỏ nhưng vô cùng phồn hoa náo nhiệt.

Xa xa thấp thoáng ánh sáng, đó là hai chiếc đèn lồng cực lớn, trên đó viết rõ ràng ba chữ: Khổng Tước Lâu. Bút son nạm vàng, ba chữ kia trong bóng đêm vô cùng bắt mắt. Xe vừa đến trước cửa đã có tiểu nhị nhanh nhẹn đặt ghế bên dưới để giúp mọi người xuống xe. Tới phiên Mặc Sĩ Hề, hắn hơi lách người một chút rồi nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay tiểu nhị để tự mình đi xuống.

Khổng Tước Lâu có ba tầng, giữa đại sảnh có đặt một bức tượng điêu khắc khổng tước xòe đuôi cực lớn, bày trí vô cùng tráng lệ. Cả đại sảnh đều đã được bao trước, phía tây bắc có một tiểu đài, trên đó hai ca nữ đang đàn tỳ bà, khi Mặc Sĩ Hề đi vào bọn họ liền đồng loạt ngừng đàn đứng lên hành lễ.

Đợi khi mọi người an tọa, tiểu nhị đưa đồ ăn lên, Cúc Ảnh tự mình châm rượu, “Công tử đường xa mệt nhọc, chén rượu này nô tỳ kính công tử. Mời...”

Mặc Sĩ Hề vừa đón lấy chén rượu thì ngoài phố đột nhiên truyền đến một trận gào khóc thảm thiết, thanh âm phảng phất như: Trước kia có Dương mỹ nhân hồng nhan họa thủy diệt Đại đường, ngày nay có Mặt phụ nhân cả nhà ác bá bức Lạc trấn...

Trong nhất thời, sắc mặt những người thuộc Thẩm phủ thập phần khó coi, chỉ có Thẩm Hồ là khóe miệng tươi cười làm ra vẻ không liên quan tới mình, bản thân còn đang thưởng thức kịch vui. Cúc Ảnh vẫn điềm tĩnh lên tiếng, “Người nếu quá nổi danh sẽ có không ít kẻ ghen tị dèm pha, ngoài đường phố chợ lắm kẻ nói năng lỗ mãng, thỉnh công tử nếu có nghe thấy cũng đừng để ý”. Lời vừa dứt, Cúc Ảnh hướng hai ca nữ vỗ tay, hai nàng hiểu ý liền dạo tay lên dây đàn, đem thanh âm tuyệt mỹ lẫn át tiếng khóc thê lương ngoài kia. Một lúc sau, tiếng la khóc bên ngoài đã hoàn toàn biến mất, hẳn là người đó đã bị người Thẩm phủ đưa đi.

Mặc Sĩ Hề không thể không lưu ý đến vị nha hoàn này, tỷ tỷ xảy ra chuyện, muội muội lại có thể thản nhiên như vậy, là nàng trời sinh đậm mặc hay có nỗi khổ nhưng giấu kín không muốn để lộ ra ngoài?

Đúng lúc này, hai ca nữ đột nhiên phi thân xuống đài, từ trong đàn tỳ bà rút ra hai thanh chủy thủ, bọn họ nhanh như chớp hướng tới Mặc Sĩ Hề!

Tô bà bà giật mình, bất chấp bản thân chỉ mới giải độc, thân thể còn suy yếu liền xông tới đứng che trước người thiếu gia, một đạo hồng quang thổi qua, hai ca nữ đồng loạt ngã quỵ.

Hồng ảnh không ngừng động tác, xuất thủ nhanh như thiểm điện, chỉ nghe “rắc rắc” vài tiếng, xương cổ tay của hai ca nữ kia đều gãy vụn. Xong đâu đó, nàng xoay người lại, thần sắc thản nhiên như chưa từng có chuyện gì phát sinh qua, tay nâng chén rượu, miệng lên tiếng, “Khiến công tử giật mình, Cúc Ảnh đáng chết, xin công tử thứ tội”

Ánh sáng ngọn đèn càng tôn thêm sắc hồng của y phục, thần thái băng lãnh, thanh nhã thoát tục.

Là Cúc Ảnh

Xem ra vị nha hoàn này chẳng những tâm tư linh mãnh, hành xử trấn định mà võ công cũng không hề kém.

Tô bà bà tiến lên một bước đến chất vấn một trong hai ca nữ, “Các người là ai? Tại sao lại muốn tập kích công tử nhà ta?”

Hai ca nữ bị chặt gãy xương cổ tay, vô cùng đau đớn, mồ hôi túa ra thành dòng, bọn họ cắn răng rên rĩ không ngừng nhưng vẫn kiên quyết không trả lời. Tô bà bà lạnh lùng nói, “Ta khuyên các người nên ngoan

ngoãn trả lời, là ai phái các người tới? Vô công như vậy cũng dám tới ám sát công tử nhà chúng ta, đâm đầu chịu chết sao?”. Từ giây phút sát thủ ra tay, tính mạng bị đe dọa mà vẫn không hề động tới một ngón tay, lúc này Mặc Sĩ Hề mới thản nhiên mở miệng, “Bà bà, người quá nhân từ rồi”

Tô bà bà thoáng chút giật mình liền nhanh chóng bình tĩnh đáp lại, “Đã hiểu”

Phía đông đại sảnh có một đoạn chấn song cửa sổ, vốn là để khi khách nhân uống rượu dựa vào thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài, Tô bà bà đem một trong hai ca nữ kéo tới đó rồi dùng dây thừng trói quặt lại phía sau, đầu dây thừng buộc chặt vào chấn song. Tiếp theo, Tô bà bà treo ngược hai chân bọn họ lên, toàn bộ sức nặng của bọn họ tập trung vào nửa người trước, hơn nữa, xương cổ tay bị Cúc Ảnh bẻ gãy lại càng thêm thống khổ.

Mặc Sĩ Hề lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, hần chậm rãi nói, “Ta dụng hình không thích nhìn thấy máu, không thích để lại vết thương trên da thịt, lại càng không thích thời gian quá nhanh, quá trình càng lâu càng có ý nghĩa. Nếu các người cảm thấy chịu đựng được thì cứ từ từ thưởng thức. Nhân tiện nói cho người biết, duy trì tư thế này trong thời gian lâu nhất chính là Mãnh Khúc Hương của Phi Thiên Tác năm đó. Hình như hần chịu được bốn canh giờ, ta thấy các người cũng có chút bản lĩnh, hy vọng các người có thể vượt qua “kỉ lục” của hần”

Lời vừa nói ra chẳng những làm cho ả ca nữ đang bị trói nước mắt tuôn như suối mà còn khiến ả còn lại đang nhìn đồng bạn chịu khổ sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân co rúm run rẩy.

Cúc Ảnh chăm chú nhìn Mặc Sĩ Hề, ánh mắt dị thường phức tạp, có chút rung động lại thêm vài phần chán ghét. Chỉ có Thẩm Hồ ha ha cười lớn, vỗ tay nói, “Tốt, rất tốt, dụng hình thật tinh vi, quả nhiên là Tuyền Ki công tử danh chấn thiên hạ, thủ đoạn ngoan độc như vậy cũng có thể nghĩ ra, thoát nhìn thì người vô cùng tao nhã cao thượng nhưng kẻ nào gặp phải người đứng là bất hạnh a!”

Mặc Sĩ Hề nhướng mắt, “Tứ Thiếu có hứng thú trải nghiệm một chút sao?”

Thẩm Hồ vội vàng từ chối, “Không dám, không dám, xin miễn cho kẻ bất tài này! Ê, ta khuyên hai người, hiện tại nên hiểu rõ nha, đừng bị khí chất tao nhã của vị công tử này đánh lừa, hần trông như vậy thôi nhưng lại không biết thương hoa tiếc ngọc gì đâu. Vậy nên biết gì thì khai sớm một chút, đỡ phải chịu khổ!”

Ca nữ đang nằm trên mặt đất cắn môi dưới, nghe Thẩm Hồ nói vậy liền run rẩy lên tiếng, “Kỳ thật chúng ta phải...”. Lời còn chưa dứt đã bị kẻ kia chặn lại, “Câm mồm! Thủy Nhân, nếu người dám nói ra nửa lời ta tuyệt không tha thứ cho người!”

Ca nữ tên Thủy Nhân mắt đỏ ngầu nước mắt, “Nhưng mà...chúng ta...cũng là bị...”

“Câm mồm! Câm mồm! Câm mồm!”, kẻ bị trói thét lớn, Thủy Nhân thấy bộ dáng nàng như thế liền không dám nói nữa, nàng nhịn không được cúi người khóc rống lên.

Chỉ trong chốc lát, cảnh hoa lệ đã trở thành bi thảm, tiếng khóc nức nở nào nề làm chúng nhân đỏ mồ hôi lạnh, bọn họ thực sự cảm thấy đối phó với hai nàng như vậy có chút tàn nhẫn.

Chỉ là...Mặc Sĩ Hề vẫn thanh sắc bất động, hần lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt rồi cao giọng phân phó, “Bà bà, thêm một bậc nữa”

Tô bà bà tuân mệnh đem nữ tử bị trói siết thêm một nút rồi buộc lên chấn song cao hơn, chỉ nghe nàng kêu một tiếng thảm thiết, cả người cong lại, áo váy ướt sũng mồ hôi dính chặt vào da thịt, thân thể bị phô bày lồ lộ.

Kỹ thuật tra tấn này nhằm vào hai mục đích, không chỉ tra tấn thân thể mà còn thử thách tâm lý, cảm nhận được bộ dáng bất lực của mình, nghe thấy thanh âm rên rỉ thống khổ của bản thân, trên người tuy mặc quần áo nhưng lại tựa như không, những bộ phận nhạy cảm đều phơi bày trước mặt chúng nhân. Sắc mặt ả ca nữ từ trắng chuyển hồng, rồi lại từ hồng thành trắng, cuối cùng xám xịt như tro.

Thủy Nhân càng nức nở tuyệt vọng, ngay cả Thẩm Hồ cũng có chút không nỡ, hần nén không được thở dài nhưng vẫn đứng nguyên không rời đại sảnh.

Mặc Sĩ Hề mắt khép hờ, hần nhàn nhã thưởng thức chén rượu trên tay, động tác khoan thai nhưng trong mắt kẻ khác thì còn đáng sợ hơn những kẻ trực tiếp tra tấn. Không ai đoán được hành động tiếp theo của

hắn là gì, chờ đến khi chén rượu kia cạn hết, liệu có còn hình phạt nào tàn khốc hơn giáng xuống đầu ả ca nữ kia?

Không khí trầm lặng, ả ca nữ bị trói đột nhiên kêu lên thảm thiết, “Giết ta đi! Giết ta đi! Mau giải thoát cho ta...”

Thẩm Hồ cau mày, có lẽ nàng không còn chịu được bao lâu nữa.

Tô bà bà ôn nhu thuyết phục, “Chỉ cần người khai kể sai khiến là ai, tất thấy đau đớn này lập tức dừng lại. Ngoan, nói đi, là ai? Là ai phân phó người làm chuyện nguy hiểm này?”. Thanh âm già nua nhưng ngữ khí cực kỳ dịu dàng, tựa như mê hoặc khiến người khác không tự chủ được mà sa vào.

Ngón tay Thẩm Hồ gõ gõ mặt bàn, kỳ quái...thanh âm này thực kỳ quái, tựa hồ có thể mê hoặc ý thức người khác.

Quả nhiên đồng tử của kẻ bị trói mở lớn, trạng thái như bị thôi miên, miệng lẩm bẩm, “Cái..cái gì? Là...là ai...”

“Phải rồi, nói cho ta biết, người kia là ai?”

“Hắn...hắn...hắn...”, câu trả lời đã tới miệng, đột nhiên toàn thân ả co rút kịch liệt, run rẩy la lớn, “Không! Không! Không thể nói!”

Tô bà bà quay đầu nhìn Mặc Sĩ Hề khó xử, Mặc Sĩ Hề khẽ cau mày, hắn phát tay áo đứng lên. Thấy hắn rút cuộc cũng tự thân xuất mã, Thẩm Hồ cong cong khóe môi nở nụ cười đầy thâm ý.

Mặc Sĩ Hề bước tới cạnh chấn song, đầu tiên hắn liếc mắt nhìn Thủy Nhân sau đó nhìn sang nữ tử bị trói, chỉ thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, tóc tai rối bù, mồ hôi không ngừng nhỏ thành vũng trên mặt đất, bộ dáng tựa như ngọn nến sắp tàn. Dù vậy nàng vẫn không chịu nói ra kẻ đứng sau sai khiến, ngoài sự sợ hãi e là còn nguyên nhân sâu sắc mới khiến một nữ tử khăng khăng một mực ngậm miệng giữ bí mật.

Nghĩ tới đây, hắn vươn tay ve vuốt dọc theo sống lưng nàng, “Rắc” một tiếng, rõ ràng là âm thanh xương cốt bị bẻ trật, ả ca nữ hét lên một tiếng đau đớn, cơ hồ sắp ngất xỉu.

Những người có mặt trong đại sảnh nhìn nhau sợ hãi, có kẻ thậm chí hai chân đã bắt đầu run lên...Vốn không phải cảnh máu chảy đầu rơi gì cả mà so ra còn khiến người ta run sợ hơn!

Hành động tiếp theo của Mặc Sĩ Hề lại nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Hắn cởi dây trói, dùng một loại tư thái phi thường ôn nhu nhẹ nhàng ôm lấy ả ca nữ kia, hắn cúi đầu thấp giọng nói, “Đau không?”. Thanh âm của hắn ôn nhu mê hoặc, tựa như tiếng nhạc trên cung đình đánh động lòng người, đối diện với thanh âm đó, không gì có thể cản nổi.

Ả ca nữ gật gật đầu, nước mắt rơi như suối.

“Nhưng mà...xứng đáng đúng không? Dù thế nào cũng sẽ không nói ra tên của hắn. Để bảo vệ thứ mình yêu quý nhất, hết thấy những đau đớn này thật đáng giá, phải không?”

Ả ca nữ lại gật gật đầu.

Mặc Sĩ Hề mỉm cười, chậm rãi nói tiếp, “Chỉ là...không biết người đã từng nghĩ qua chưa...người chịu đau đớn khổ sở nhưng lại không biết, mặc dù người vì hắn mà chết, hắn chưa chắc đã để tâm, người toàn tâm toàn ý trả giá, hy sinh vì hắn, lại chẳng thu được chút báo đáp gì...Không thấy ủy khuất sao?”

Ánh mắt nàng mờ mịt, sau một hồi lại lắc đầu.

“Cũng đúng, cảm tình vốn là chuyện cá nhân, chỉ cần hắn vui vẻ, chỉ cần hắn an toàn, bất kể bản thân ra sao cũng không quan trọng...Người cứ vậy chết đi, thân thể lạnh dần rồi hư thối, người dùng linh hồn trở lại nơi đó...”. Thanh âm Mặc Sĩ Hề băng lạnh như nước, mang theo vài phần quỷ dị, theo miêu tả của hắn, mọi người dường như cũng nhìn thấy cảnh tượng âm u trước mắt, ngọn đèn trong sảnh lay động, hắn đột nhiên cao giọng, “A, đó là ai? Kẻ đang nằm bên cạnh hắn là ai? Hắn nhìn nàng mỉm cười, hắn nắm tay nàng, bọn họ thật thân mật, người kia là ai? Đó không phải người, hắn thay lòng đổi dạ! Hắn chẳng những không nhớ đến người, không mấy may nhớ đến người, người đã vì hắn hy sinh nhiều như vậy, ngược lại hắn còn cùng nữ tử khác ân ái ái ái, hắn nói dối, hắn phụ người, hắn...”

Ả ca nữ “A” một tiếng rồi bắt đầu giã dựa, từ trên tay hấn ngã xuống đất, lần này mọi người đều nghe rõ thanh âm xương cốt vỡ vụn. Nhưng nàng cơ hồ không cảm thấy gì mà chỉ liều mạng lê lét về phía cánh cửa, bởi vì cổ tay đã gãy nên nàng phải dùng khủy tay chống đất kéo lê thân mình tiến lên.

Thủy Nhân không chịu được nữa liền tiến đến ôm cổ nàng khóc ròng, “A Đệ, đừng đi! Đừng đi, hấn không lừa gạt ngươi, không phải!”

Ca nữ gọi là A Đệ đã hoàn toàn không biết gì nữa, nàng căn bản không hiểu những gì đồng bọn mình nói, nàng chỉ cố gắng tiến lên phía trước, người của Thẩm phủ sớm đã mềm lòng, bọn họ quay đầu đi không nhìn tiếp.

Mặc Sĩ Hề vẫn không bỏ qua, hấn tiếp tục nói, “Lời ngon tiếng ngọt chỉ là nhất thời, thề non hẹn biển đến bây giờ đều là hư ảo, kẻ phụ tình trong thiên hạ nhiều như vậy, ngươi dựa vào cái gì cho rằng ngươi may mắn, cho rằng hấn thật lòng yêu ngươi? Hấn căn bản chỉ muốn lợi dụng ngươi! Ngươi hãy nhìn lại đôi tay mình xem! Tỳ bà? Chủy thủ? Nhiều năm tập luyện hiện tại cũng đã trở thành vô dụng, còn dung mạo của ngươi, thời gian qua đi không trở lại. Si dại! Nữ nhân, vì sao ngươi mãi si dại như vậy! Trác Văn Quân tài mạo song toàn, chỉ vì một khúc Phụng Cầu Hoàng mà bỏ qua hết thảy vinh hoa cùng danh tiết để cam chịu làm kẻ bán rượu bên đường, nhưng khi Tư Mã Tương áo giáp làm quan thì lại muốn cưới thiên kim danh gia vọng tộc khác; Tần Tương Liên một thân nữ nhi thượng kinh tìm phu quân, Trần Thế Mỹ lại phải gia tướng đuổi giết nàng; Vương Bảo Xuyên mười tám năm khổ sở chờ đợi kẻ chinh phu, cuối cùng đợi được gì? Tiết Bình Quý cưới công chúa, cho dù sau này cũng đón nàng vào cửa nhưng cùng kẻ khác chung chăn liệm có hạnh phúc không?”

“Đừng nói nữa! Van ngươi, đừng nói thêm gì nữa! Ta không muốn nghe! Ta không muốn nghe!”, A Đệ sống chết lắc đầu.

Mặc Sĩ Hề bước nhanh tới nâng đầu nàng rồi nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Hấn là ai?”

A Đệ cắn chặt môi dưới tới chảy máu, Thủy Nhân cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nàng mở miệng trả lời, “Đừng bức nàng nữa! Ta nói cho ngươi hấn là ai, ta nói cho ngươi, hấn chính là Mật Duân Phong! Mật Duân Phong a!”

Ngọn đèn trong sảnh phảng phất như nghe được ba chữ này mà rung động. Mặc Sĩ Hề xoay đầu liền nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên trên mặt Thẩm Hồ.

5. Chương 04

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 04

Tiêu Tại Nhân Tiên

Dịch giả: Peony

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Thương Bình tướng quân Thẩm Mộc là người kinh thành, thuở nhỏ theo phụ thân xuất chinh, anh dũng thiện chiến, lập nhiều chiến công, năm ba mươi tuổi được Hoàng Đế ngự phong danh tự “Thương Bình”, ra lệnh đóng quân tại biên quan trọng yếu Mạch Thành.

Hấn cùng chính thê Khuất Cẩm vốn là thanh mai trúc mã, cảm tình thâm hậu, nhưng vì Khuất thị thân thể yếu nhược không thể sinh con nên về sau nạp thêm tiểu thiếp Vân thị, nàng sinh được cho hấn một đứa con trai đặt tên là Hồ.

Vân thị chết sớm, Khuất thị xem Thắm Hồ như hài tử chính mình sinh ra mà hết sức nuông chiều, vậy nên từ nhỏ tính tình của đứa trẻ này đã vô cùng bướng bỉnh, mặc dù tuyệt đỉnh thông minh nhưng không chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết chơi bơi lêu lổng.

Về sau Thương Bình lại nạp thêm Mật Phi Sắc. Mật thị vốn là nữ nhi của lái buôn muối Mật Cửu Kim, xinh đẹp nổi tiếng, mười bảy tuổi được gả vào phủ tướng quân làm thiếp, dung mạo có ba phần tương tự Khuất Cẩm. Sau khi Khuất thị qua đời vì bạo bệnh, mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do nàng xử lý nên dần mang phong thái đương gia chủ mẫu.

Mà Mật Duẫn Phong chính là đệ đệ của Mật Phi Sắc!

Nhân tình Mặc Sĩ Hề theo đó trầm lắng, biểu tình lãnh đạm, sau một hồi lâu hắn vẫn không nói lời nào. Thắm Hồ rất nhanh khôi phục tinh thần, hắn nhếch miệng cười nói, “Cái này...thật phiền toái a! Di nương vốn vì việc mất vòng tay đã rất phiền lòng, nếu lại biết thêm việc này, không biết còn đau đầu tới đâu...!!!”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề chợt lóe, hắn trầm giọng nói, “Bà bà, đưa người đi”. Hắn dừng một chút rồi nói tiếp, “Chữa thương cho nàng”

Vài gia nhân Thắm phủ đáp lời rồi tiến lên giúp Tô bà bà mang hai nàng rời đi.

Mặc Sĩ Hề xoay người nói với Cúc Ảnh, người từ đầu tới cuối vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng yên một chỗ, “Những chuyện còn lại phiền cô nương xử lý, ta hơi mệt, muốn vào phòng nghỉ ngơi”

Cúc Ảnh nhìn thoáng qua hắn rồi xoay người dẫn đường, nàng vẫn không nói lời nào. Thắm Hồ vội vã chen vào, “Từ từ, còn có ta, ta cũng mệt rồi, cũng phải đi nghỉ!”

Ba người lên lầu, phòng nghỉ của khách điểm toàn bộ nằm ở lầu ba, Cúc Ảnh vừa đẩy cửa vào thì một làn hương kỳ dị lan tới. Thắm Hồ hít sâu vài lần rồi mở miệng khen, “Thiên Trúc Quý! Còn có Cam Như Ý! Cúc Ảnh tỷ tỷ thật tốt a, lựa chọn hương liệu lại tinh tế như vậy!”

Cúc Ảnh nghe lời khen ngợi của hắn nhưng biểu tình vẫn thờ ơ như cũ, “Công tử, xin mời”

Mặc Sĩ Hề đáp lễ rồi bước vào phòng, hắn xoay người định đóng cửa thì Thắm Hồ vội vàng chen chân đi vào, “Tiểu đệ cực kỳ yêu thích mùi hương này, lại nói Mặc Sĩ huynh vừa gặp mà như đã quen biết từ lâu, phải gọi là vô cùng hợp ý, chi bằng tối nay chúng ta chong đèn ngồi tâm sự thâu đêm, đồng sàng cộng chẩm để bồi đắp tình huynh đệ thắm thiết, có được không?”

Mặc Sĩ Hề bình tĩnh nhìn hắn, một lát sau hắn chậm rãi búng tay, chỉ nghe “oái” một tiếng, Thắm Hồ ngã xuống, mũi đập lên bậc cửa, đau tới phát khóc.

“Gia Lam, thuốc trị thương ở chỗ bà bà”, sau khi nói xong, Mặc Sĩ Hề bình thản không đợi ai nói thêm câu nào mà “cách” một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Nơi đó vĩnh viễn mông lung mờ ảo.

Trên vách thạch động cắm một dây đuốc, ánh lửa lay động chập chờn khi mờ khi tỏ. Hắn nhìn thấy bản thân đang bước đi trong thông đạo, tiếng bước chân vang vọng khiến lòng người không khỏi có chút sợ hãi. Cuối đường là cánh cửa nửa đóng nửa mở, trên cánh cửa vậy đầy máu tươi.

Tận sâu trong tâm trí hắn có một thanh âm vang lên, thanh âm ấy cảnh cáo hắn không nên bước qua cánh cửa ấy. Chỉ là...hai chân của hắn lại tự động bước về phía trước. Thành thịch, thành thịch, thành thịch...từng chút từng chút một, nhịp tim đập loạn nhịp trong nỗi sợ hãi kinh hoàng.

Phía bên kia cánh cửa, hắn thấy có hai người trong phòng, một lớn một nhỏ. Khung cảnh mơ hồ khiến hắn không thể nhìn rõ khuôn mặt hai người bọn họ.

“Đến đây, nhặt lên, từ giờ trở đi, chuyện thứ nhất mà ngươi cần học là tự bảo vệ chính mình”, người lớn tuổi đang dạy dỗ một tiểu hài tử. Tiểu hài tử thập phần run rẩy nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

“Không làm được sao? Nếu vậy thì cứ tiếp tục ở lại trong này đi!”, người lớn tuổi nói xong những lời này liền lạnh lùng xoay người rời đi. Hắn đi lướt qua mặt Mặc Sĩ Hề ra ngoài rồi khóa cửa lại. Trong nháy mắt, hắn phát hiện bản thân không biết từ khi nào đã đứng sau lưng hải tử kia, cả hai cùng bị nhốt trong phòng.

Đây là đâu? Vì sao hắn lại tới nơi này?

Ý nghĩ vừa lóe thì một loạt thanh âm vang vọng đã truyền đến. Đây là...các cơ quan trong phòng vừa được khởi động, tường đá trước mặt đột nhiên chuyển dịch để lộ ra một hang động lớn, vô số rắn độc phì phì trườn vào.

Chạy mau! Hồn hướng tới tiểu hải tử đang run rẩy kia mà hét lớn, chạy mau! CHẠY MAU!

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, thanh âm của hắn như bị thứ gì đó nuốt trọn, chỉ có thể giương mắt nhìn lũ rắn độc điên cuồng đồng loạt xông về hướng tiểu hải tử kia, mà đứa nhỏ kia vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chạy mau đi! Sẽ bị cắn chết! Bị cắn chết đó!

Tiểu hải tử vẫn đứng khốc nước nỡ...sợ hãi...hoảng loạn...chần chừ...gương mặt tràn đầy ủy khuất. Gương mặt nó tái nhợt đây, đầm nước mắt, từng giọt lệ lớn nhỏ thì nhau rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Hắn cảm thấy tim mình như bị đâm nát, run rẩy đập từng nhịp...từng nhịp.

Sau đó, cảnh tượng bắt đầu xoay tròn, tiểu hải tử tiến đến nhặt lên thanh trường kiếm rồi bắt đầu điên cuồng đâm chém, máu tươi tung tóe nhuộm đỏ cả không gian.

Màn sương mù từ từ tan ra, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Mùa đông, con đường quanh quẽ đìu hiu, tuyết rơi đã lâu đóng thành một tầng dày trắng xóa. Một thân bạch y nhỏ bé đang bước nhanh trong tuyết, đứa nhỏ kia tựa hồ như đang tìm kiếm vật gì đó.

Không biết từ đâu xuất hiện một lão nhân mái tóc đi đến trước mặt đứa trẻ, hắn nhăn nhó cần nhả vài câu, bộ dáng của hắn rất hiền lành nhưng trong chớp mắt đã rút từ bao hành lý ra một thanh đao rồi hung hãn chém tới.

Đứa nhỏ nâng kiếm đang muốn phản kích, đột nhiên lão nhân quỳ sụp xuống dập đầu, nước mắt nước mũi thấm thiết khóc lóc. Nhìn thấy bộ dáng kia của lão nhân, đứa trẻ bắt đầu do dự, cuối cùng buông tay xoay người. Đứng vào khoảnh khắc đó, lão nhân đang quỳ trên mặt đất rút từ mũi giày ra một thanh chủy thủ rồi đâm thẳng vào lưng đứa nhỏ...máu tươi nhuộm đỏ bạch y!

Lúc này, đứa nhỏ không hề mềm lòng, trong nháy mắt nó đã bóp nát yết hầu lão nhân nhưng bản thân cũng không gượng nổi mà ngã xuống. Mảng tuyết trắng tinh đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ thẫm. Bỗng nhiên phía trước có hai nữ nhân xông tới, một người vội vàng muốn ra tay cứu nhưng người còn lại kéo nàng lại, “Không được cứu hắn.”

“Nhưng ...hắn đã bị trọng thương, hiện tại nếu không cứu sẽ vong mạng!”

“Vậy thì cứ để hắn vong mạng!”, thanh âm lạnh lùng không chút cảm xúc, “Hắn mềm lòng với kẻ thù nên đáng nhận một đao này, nếu như chỉ vì vài câu nói mà đã bị lừa, giữ lại hắn cũng vô dụng! Mặc Sĩ gia không cần loại phế vật này!”

Mặc Sĩ gia!

Ba chữ kia như tia sét đánh thẳng vào tâm trí hắn! Trong lúc nhất thời, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa, toàn thân hắn đau đớn vật vờ...

Cảnh tượng trước mắt lại thay đổi, trải qua một khoảng yên lặng...hết thấy trở nên hoàn toàn bất đồng.

Tiết tháng ba, cảnh xuân tươi đẹp, trăm hoa khoe sắc, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp muôn nơi. Một nam nhân tuấn mỹ, ôn tính như ngọc đứng tựa bên cửa sổ.

“Mánh khéo bịp người chia làm ba cấp, giả vờ hoàn toàn thành thật đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của đối phương, đây là cấp hạ đẳng; giả vờ quân tử chí khí hoàn toàn đáng tin cậy để tranh thủ sự tin nhiệm của đối phương, đây là cấp trung”

“Như vậy...cấp thượng đẳng là gì?”

“Cấp thượng đẳng chính là khi thật khi hư, làm người khác không thể hiểu rõ, lại nhìn không được tự ôi ảo tưởng, nói là huyễn người thực ra chính là người tự lừa mình. Người có khát vọng nhưng lại không nắm rõ, đối mặt với tỷ lệ may mắn của sự thành bại sẽ thúc đẩy người thuyết phục bản thân tin cậy đối phương. Biết rõ không đáng tin nhưng vẫn không thể cự tuyệt loại hấp dẫn này”, nam nhân nói tới đây liền ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, dáng vẻ thanh nhã, sóng mắt nhu tình, nụ cười lại càng cuốn hút, khiến mây tan gió nổi, thiên địa lu mờ.

Hắn nhìn người bên cạnh, bộ dáng hết sức ngơ ngác, cảnh vật tựa hồ đã xuyên qua ngàn năm đan xen với hiện tại, lại tựa như đang nhìn xuống mặt hồ, hết thấy dần dần biến mất. Hắn mở miệng kêu lớn. Hắn muốn gọi tên nam nhân kia nhưng lại phát hiện bản thân không thể kêu thành tiếng. Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn thân ảnh của người kia càng ngày càng mờ nhạt...cho đến lúc hoàn toàn tiêu thất...

Mặc Sĩ Hề mở mắt.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài vẫn đang là nửa đêm, tuy có ánh trăng nhưng khung cảnh thật sự ảm đạm, cảnh sắc như bị bao phủ bởi tầng sương mù mỏng manh. Về mơ hồ không rõ khiến hắn nhớ lại cảnh trong mơ vừa rồi, cảm giác hơi khó chịu, hóa ra toàn thân hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt, khi đó thần thái đã thanh tĩnh lại, tất cả đã không còn dáng vẻ mơ hồ như trước. Chẳng qua, tại nơi sâu kín nhất trong lòng hắn vẫn tồn tại một vùng tối tăm u ám...nén chặt tâm tư...tựa như giấc mơ vừa rồi đã nhắc nhở hắn có những chuyện không thể quên và...cũng không dám quên.

Hương khí nhàn nhạt tràn ngập căn phòng, Cam Như Ý và Thiên Trúc Quỷ vốn giúp người ta yên giấc mà hắn thì chỉ mơ thấy ác mộng. Thật sự thất sách, lẽ ra không nên dùng nó.

Lúc này trên nóc nhà truyền đến một tiếng động nhỏ, với người thường bắt quá chỉ là ngỡ là tiếng mưa rơi trên ngói nhưng...ánh mắt Mặc Sĩ Hề chợt lóe, đôi mi cau lại...Thẩm Hồ? Tên đó thật không biết an phận! Nhưng ngay sau đó hắn lại phủ định phán đoán này, không, không phải Thẩm Hồ! Chân Thẩm Hồ bị hắn dùng ám khí độc môn đã thương, tuy không gây tổn thương lớn nhưng khi vận dụng khinh công ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nói vậy...chẳng lẽ lại là sát thủ?

Cửa sổ mở ra không tiếng động, một bóng người nhẹ nhàng nhảy vào trong rồi rón rén đi đến trước giường. Mặc Sĩ Hề vẫn nằm yên không nhúc nhích, chờ đối phương vươn tay vén rèm giường hắn mới đột ngột ra chiêu chế trụ hai cánh tay đối phương, “Đêm đã khuya, các hạ không mời mà đến, thật không hiểu lễ nghĩa!”

Hắn đối với võ công của bản thân thập phần tự tin, một trảo dễ như trở bàn tay vốn không phạm chút sai lầm nào nhưng không biết đối phương dùng chiêu gì mà chỉ vung tay một cái đã thoát ra. Tiếp sau đó, đối phương không chậm trễ lập tức phá cửa sổ...phi thân chạy thoát.

Mặc Sĩ Hề thầm kêu một câu “Chết tiệt!” rồi lập tức khoác áo đuổi theo. Nào ngờ vừa đuổi tới nóc nhà chợt nghe một tiếng thét chói tai phát ra từ lầu hai, có tiếng người hô lớn, “Người đâu, người đâu, hai nữ thích khách đều chết rồi!”

Mặc Sĩ Hề trong lòng cả kinh, chỉ cần sơ sẩy một chút kẻ gian còn không biết sẽ gây ra chuyện gì, hắn đành từ bỏ truy đuổi quay lại Khổng Tước Lâu rồi chạy thẳng tới nơi vừa phát ra tiếng hô hoán. Nơi giam giữ hai ả ca nữ có rất nhiều người đang tụ tập, đèn đuốc sáng rực, có kẻ quần áo xộc xệch là do bị tiếng kêu kia đánh thức vội vàng chạy đến. Bọn họ vừa trông thấy hắn đến nơi liền tự động nhường đường.

Mặc Sĩ Hề đi vào, chỉ cần một cái liếc mắt đã thông tỏ.

Một gia nhân lên tiếng, “Hai người bọn họ đều bị một đao cắt đứt yết hầu, xác vẫn còn rất ấm, hắn vừa bị sát hại không lâu”

Kể vừa rồi quả nhiên là vì chuyện này mà tới.

Đúng lúc này, trên lầu lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi...là Thẩm Hồ!

Mặc Sĩ Hề không chút suy nghĩ, hần vồ nhẹ chiếc quạt lên thanh lang lan can, cả người phi thân nhảy lên, trong nháy mắt đã tới lầu ba. Hần phá cửa phòng Thẩm Hồ xông vào rồi chạy tới bên giường vén rèm lên, “Người thế nào...”

Hần chưa kịp nói hết lời. Một bàn tay tinh quái từ trong chăn vươn ra nhanh như chớp điểm trúng huyết đạo của hắn. Miệng còn chưa nói hết câu thì thân thể lập tức mềm nhũn ngã xuống, hắn bị một người đón được rồi mang đặt trên giường.

Mà người kia...ánh mắt lóe sáng, cười đến miệng không khép nổi, chính là tiểu hồ ly đã thực hiện thành công âm mưu và đang thập phần thỏa mãn...Thẩm Hồ, cũng là kẻ vừa rồi đã lớn tiếng kêu la.

Mặc Sĩ Hề khê thở dài, tiếc cho hắn cả đời cẩn thận lại nhất thời sơ sẩy.

Thẩm Hồ liếc nhìn đôi mắt trừng trừng của Mặc Sĩ Hề mà nói, “Ta thật sự rất cảm động nha, Mặc Sĩ huynh quả nhiên quan tâm tới tiểu đệ, vừa nghe thấy tiếng kêu của đệ liền lập tức đến ứng cứu”, miệng còn đang phát âm năm chữ “lập tức đến ứng cứu” nhưng mắt hắn đã dạo một vòng lên thân thể của kẻ đang nằm trên giường, kẻ vì vội vã nên chỉ kịp phủ sơ sài một chiếc áo khoác đã chạy ra ngoài.

Mặc dù có y phục che chắn nhưng ánh mắt kia khiến kẻ bị “ngắm” vô cùng không thoải mái. Mặc Sĩ Hề trầm giọng nói, “Hai ả ca nữ kia đã chết, người biết chưa?”

“A, ta đã đoán được!”, câu trả lời có phần tự hào.

“Đã xảy ra chuyện thế này người vẫn còn tâm tư gây chuyện?”

Thẩm Hồ cười hì hì, “Tại sao lại không? Hai nàng kia cũng đã cung khai, nếu lời nói của họ là thật thì bọn họ đã phải bội Mật Dẫn Phong, không thể không chết a! Nếu bọn họ nói dối, vì phòng ngừa chân tướng tiết lộ, kẻ chân chính đứng sau màn cũng sẽ hạ độc thủ cho người tới giết người diệt khẩu. Vậy nên, vô luận thế nào bọn họ cũng không thể không chết. Nếu kẻ phải chết đã chết, sát thủ tự nhiên sẽ rút lui. Dù hiện tại người phát động toàn lực đuổi theo cũng vô dụng, chi bằng an an ổn ổn ngủ một giấc thật ngon, có chuyện gì chờ ngày mai hẵng tính”

Mặc Sĩ Hề thật sự dở khóc dở cười, người này quả nhiên da mặt quá dày, nói ra một hơi như vậy mà bộ dáng một chút thẹn thùng đều không có. Sau một lúc lâu, hắn kiểm chế tức giận rồi thấp giọng nói, “Buông ra! Gia Lam, nói thiếu gia của người...”

Thẩm Hồ không để hắn nói hết câu đã xen ngang, “A, người không nói ta thực quên mất còn có người thứ ba ở đây! Gia Lam, nơi này không còn chuyện của người, khi nào ta gọi hãy tới”

Ngoài cửa sổ vốn tĩnh lặng đột nhiên truyền tới một âm thanh rất nhỏ, xem ra Thẩm Gia Lam thật sự đã nghe lời rời đi. Mặc Sĩ Hề thầm kêu không tốt, kẻ kia đã trở mặt tiến đến gần hắn, “Trên thân thể của người có mùi hương tựa như Cam Như Ý và Thiên Trúc Quỳnh, là mùi hương mà ta rất thích, thơm quá...”, lời chưa dứt, mũi của hắn đã chạm sát tới thân thể đối phương mà hít lấy hít để.

Đồng tử của Mặc Sĩ Hề co rút đầy vẻ giận giữ, ngay cả thanh âm cũng không kiềm chế được mà nóng nảy kêu lên, “Không được quá đáng!”

Thẩm Hồ nghiêng đầu, ánh mắt lấp lánh. Hắn làm ra vẻ thân tình mà thì thầm vào tai Mặc Sĩ Hề, “Nếu như ta cứ quá đáng...thì sao?”

Mặc Sĩ Hề lạnh lùng trả lời, “Như vậy ta cam đoan, trừ thủ đoạn mà người đã nhìn thấy ta sử dụng trên người hai ả ca nữ kia, hãy còn chín mươi loại khổ hình có thể cho người nếm thử”

“Oa! Ta rất sợ nha!”, Thẩm Hồ vừa nói vừa cọ tới cọ lui chiếc mũi đang hít ngửi trên cổ Mặc Sĩ Hề, hắn nén cười nói tiếp, “Ta thật sự rất...rất...rất sợ đó nha!”

Mặc Sĩ Hề khê thở dài, tên này là loại vô lại khuyên bảo không có hiệu quả, đe dọa cũng không xong. Thẩm tướng quân một đời anh hùng, như thế nào lại sinh ra một “bảo bối” như vậy?!

Thẩm Hồ thấy hắn không gì liền ngẩng đầu nhìn lên, sau khi tinh tế “nghiên cứu” gương mặt của Mặc Sĩ Hề hồi lâu, hắn đột nhiên nói, “Ta mới vừa phát hiện, đôi mắt người không phải là màu đen hoàn toàn, trông mắt có ánh vàng, tựa như màu hổ phách...”

“Thật không?”, Mặc Sĩ Hề thay đổi thái độ bình thường, hần mở miệng cười nói, “Người có muốn cẩn thận nhìn những nơi khác thêm một chút không? Nói không chừng sẽ có phát hiện mới”

Thẩm Hồ giật mình kinh ngạc, ánh mắt hần thâm trầm, lại có điểm hưng phấn, hần đưa tay cởi vạt áo Mặc Sĩ Hề, không ngờ tay lại run run.

So với sự khấn trương của hần, Mặc Sĩ Hề vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình tĩnh, ánh mắt trấn định, dường như kẻ bị điểm huyết đạo, bị đối phương sở sàng căn bản không phải là hần.

Thẩm Hồ cởi bỏ đai áo, hần ngẩng đầu nhìn lại Mặc Sĩ Hề một cái, giọng nói của hần có chút khàn khàn, “Người thật lớn mật, người không sợ ta thật sự...”, vừa mới nói đến đây, toàn thân hần đã cứng đờ. Mặc Sĩ Hề vẫn mỉm cười, thanh âm ôn nhu, “Sợ? Vì sao lại phải sợ, người muốn làm gì ta? Người...có năng lực...làm gì ta?”

“Người...!”, Thẩm Hồ cười khổ, “Thảo Đường Xuân thuy noãn, song ngoại nhật trì trì...Hóa ra không chỉ có Cam Như Ý và Thiên Trúc Quỷ...vẫn còn Thảo Đường Xuân, trên người người luôn cất giấu những thứ khiến người khác phải bất ngờ thế này sao?”

“Nếu không như vậy, gặp được kẻ vô liêm sỉ như người ta phải làm thế nào đây?”

“Nhưng trừ ta ra thật không còn kẻ thứ hai dám đối xử với đại danh鼎鼎 Tuyền Ki công tử như thế này a!”, Thẩm Hồ nói xong, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng hần đầu gục xuống hôn mê bất tỉnh.

Mặc Sĩ Hề khẽ thờ phào trút bỏ lo lắng. May mắn tiểu muội ngày thường rất thích dùng hần thí nghiệm các loại thuốc nên trên người luôn có mê dược Thảo Đường Xuân. Kinh nghiệm lâu dần trở thành thói quen, nếu không...đúng là không biết nên làm thế nào!

Khi hần đang cố gắng tự giải huyết thì trước mặt chợt lóe ngân quang, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện trên cổ hần.

Đồng tử Mặc Sĩ Hề co rút lại, nguy rồi! Hần chỉ lo đối phó với Thẩm Hồ, dù hần cởi vạt áo, lại không lưu ý bóng đen trước kia đi rồi nhưng quay trở lại chờ thời cơ ra tay. Mê dược Thảo Đường Xuân phải ngửi ở khoảng cách gần mới có tác dụng, giờ phút này kẻ kia ở tương đối xa, căn bản là không có cách nào, làm sao bây giờ?

Trong tích tắc vô số phương pháp tự cứu lướt qua đầu hần.

Hắc y nhân mở miệng đắc ý, “Không ngờ Thẩm đại thiếu gia như vậy mà lại có loại “thị hiếu” này, nhưng đối với ta mà nói thật tiện lợi a! Tuyền Ki công tử, cứ thế này chết không rõ ràng, có phải người thật sự không cam lòng?”

“Nếu như ta biết lý do đích xác khiến mình bị giết có lẽ sẽ không thể không cam lòng”

Hắc y nhân cười hắc hắc, “Người muốn kéo dài thời gian sao? Tuyền Ki công tử?”

Tâm Mặc Sĩ Hề khẽ lo lắng.

“Nếu là người khác có lẽ ta còn có kiên nhẫn giải thích một chút để giúp bọn họ sáng khoái lên đường, nhưng đối tượng lại là người...Tuyền Ki công tử, ta cũng không dám lãng phí thời gian. Bởi vì một khi cho người thời gian và cơ hội thì...kẻ chết sẽ là ta! Vậy nên, xin thứ lỗi, người hãy xuống âm tào địa phủ tìm Diêm Vương hỏi lý do đi!”, lời vừa nói xong, thanh trường kiếm lập tức chém xuống!

Mắt thấy Mặc Sĩ Hề sắp bỏ mạng đương trường thì bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay. Bàn tay này lại phi thường xảo diệu tung ra một đường cong hoàn mỹ tiếp được mũi kiếm...thân thủ như vậy...chính là cao thủ!

Chẳng qua, người bên cạnh Mặc Sĩ Hề hiện tại chỉ có một mà thôi.

Đó là cánh tay của Thẩm Hồ! Tay phải!

Mới vừa rồi cũng là bàn tay này điểm trúng huyết đạo của Mặc Sĩ Hề, giờ phút này nó nhẹ nhàng giữ lấy mũi kiếm, kiếm kia cũng không thể động, vô luận hắc y nhân làm thế nào nó cũng không chút lay động.

Nhìn thấy kẻ vốn nên bất tỉnh nhân sự Thẩm đại thiếu gia thế đang nhìn mình mỉm cười, Mặc Sĩ Hề cảm giác đầu óc choáng váng nhưng đồng thời lại nhin không được mà thở phào nhẹ nhõm...Cũng may hắn không bị hôn mê, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Thẩm Hồ cười tủm tỉm nhìn về phía hắc y nhân, “Bất ngờ sao? Kỳ thật khinh công của ngươi rất tốt, đáng tiếc đối thủ của ngươi chính là kẻ từ lúc năm tuổi đã bị một thân vệ theo sát như hình với bóng, mà ngươi so với Gia Lam còn kém một chút. Ta có thể nghe thấy tiếng bước chân của hắn, lẽ nào lại nhận ra sự tồn tại của ngươi?”

Hắc y nhân vội vàng buông kiếm, hắn xoay người muốn bỏ trốn. Thẩm Hồ so với hắn còn nhanh hơn, hắn dùng chuôi kiếm phi trúng huyết đạo tại thắt lưng của hắc y nhân. Hắc y nhân lập tức ngã xuống.

Mặc Sĩ Hề trừng mắt nhìn Thẩm Hồ, “Ta cũng không biết ngươi ngũ độc bất xâm”

Thẩm Hồ xoay người cười ha ha, “Chính là vị nhân huynh kia đã từng nói, nếu là người khác ta toàn toàn không có chỗ nào cố kỵ, nhưng đối với người dùng mưu trí mà dương danh thiên hạ như Tuyền Ki công tử, bất kể ngươi để cho ta làm gì, ta đều phải lưu tâm để tránh mắc mưu”

Mặc Sĩ Hề trừng mắt nhìn hắn nửa ngày mới hừ nhẹ một tiếng, hắn thản nhiên nói, “Ta không thể không thừa nhận, tên của ngươi đặt rất hay!”. Quả nhiên giáo hoạt đa nghi tiểu hồ ly.

“Quá khen quá khen!”, Thẩm Hồ đảo con ngươi lặn qua lộn lại, vẻ mặt quỷ dị tươi cười, “Nếu đã bắt được hung thủ, chúng ta liền có thể an tâm rồi, đúng không? Vậy...chúng ta nên tiếp tục làm nốt chuyện tốt đang dở vừa rồi thôi!”, hắn vừa nói xong, hai tay đã vỗ tới, lúc này Mặc Sĩ Hề rốt cuộc đã tự giải xong huyết đạo liền xoay người chế trụ cánh tay hắn.

“Cốp!”, Thẩm đại công tử lần thứ tư “thân thiết” cùng vách tường chỉ trong một ngày, hơn nữa lần này là lần thảm nhất, ngay cả vách tường cũng muốn run rẩy theo.

Cùng lúc đó, Mặc Sĩ Hề ung dung đứng dậy chỉnh lại y phục, sau đó mở cửa phòng phân phó gia nhân Thẩm phủ vừa chạy tới, “Đốt đèn, báo với bà bà là ta muốn thẩm vấn tân thích khách”

6. Chương 05

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 05

Vị Như Sơ Kiến

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Cũng giống như lần trước, đại sảnh tầng trệt rực rỡ ánh đèn như ban ngày, người của Thẩm phủ chỉnh tề xếp thành một hàng, bọn họ đồng thời mang theo vẻ mặt khấn trương khiếp sợ nhìn Mặc Sĩ Hề, không biết lần này hắn lại chuẩn bị dùng loại khổ hình gì đối với tên thích khách.

Mặc Sĩ Hề thản nhiên ngồi tựa vào ghế đệm, bàn tay phải vuốt ve chiếc nhẫn lục ngọc trên ngón trỏ, ánh mắt thâm sâu lóe lên ánh sáng bất định. Viên lục ngọc lấp lóe ánh sáng tựa như mắt rồng nổi bật trên nền áo trắng như tuyết, làn da hắn dưới ánh đèn gần như trong suốt khiến dung mạo của hắn càng thêm thanh thúy mềm mại.

Hiện tại, tên thích khách đang bị trói, khăn che mặt đã bị gỡ bỏ để lộ một khuôn mặt kiên định không hề có nửa điểm kinh hoàng sợ hãi khi đối diện Mặc Sĩ Hề, tựa hồ như hắn đã sớm biết trước sẽ có một ngày như vậy.

Thời gian trôi qua chậm rãi từng khắc một, đám gia nhân đã bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, bọn họ không biết rốt cục Mặc Sĩ Hề đang suy nghĩ điều gì trong đầu mà vẫn còn chậm chạp chưa hạ mệnh lệnh?

Ngay lúc này, trên cầu thang gỗ bằng truyền đến tiếng bước chân, mọi người ngẩng đầu nhìn lên liền trông thấy Thẩm Hồ cùng Gia Lam đang thong thả đi xuống. Đầu của Thẩm Hồ bị u lên một cục, mũi cũng bị bầm, bộ dáng có chút buồn cười, tuy nhiên, Thẩm Hồ vẫn giống như trước, bộ dáng ung dung tự tại, một chút chật vật cũng không có, hắn nhìn xung quanh rồi nhếch miệng cười nói, “Ai nha, tại sao vẫn còn chưa bắt đầu? Chờ ta sao? Thật ngại quá đi, vì băng bó vết thương nên tiểu đệ đã có phần chậm trễ!”, hắn vừa nói vừa cố ý xích ghế tiến đến sát bên Mặc Sĩ Hề mà ngồi xuống.

Đối với hành động thân mật rõ ràng của hắn, Mặc Sĩ Hề không thèm để ý tới mà chỉ đưa mắt nhìn về phía tên thích khách rồi nói, “Những vấn đề ta sắp hỏi ngươi, chỉ cần trả lời đúng hay không đúng”

Tên thích khách cứng đầu đáp trả, “Không cần hỏi, ta sẽ không trả lời”

Mặc Sĩ Hề cười âm thầm, không thể không thừa nhận, dung nhan hắn khi nở nụ cười vô cùng mỹ lệ, nét ôn nhu như thủy, phiêu dật như gió khiến lòng người cực kỳ ngưỡng mộ. Chỉ riêng Thẩm Hồ khi nhìn thấy vẻ tươi cười đó thì trong lòng thầm dấy lên nghi hoặc...tên thích khách này sắp gặp đại họa rồi!

Quả nhiên, Mặc Sĩ Hề nhẹ nhàng nhượng mảy rồi thong thả nói, “Ngươi tin tưởng vậy sao? Cá tuy rằng nhỏ, nhưng nếu đồng thời cắt một đao lên cơ thể cá và cơ thể người, tốc độ tử vong của hai bên là như nhau, đúng không?”, thanh âm du dương trong trẻo cùng ngữ điệu chậm rãi như đang bàn luận một vấn đề vô cùng tầm thường, lời nói nhẹ nhàng băng qua tựa hồ đang đề cập đến thời tiết của ngày hôm sau tốt lắm, chỉ là tất cả những người đang có mặt ở nơi này đều cảm giác được một dòng khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên cao. Đúng vậy, là nó, loại cảm giác khủng bố đó lại tới rồi!

Tên thích khách hiển nhiên không ngờ Mặc Sĩ Hề lại hỏi vấn đề này, hắn ngây ngẩn một lúc lâu, cuối cùng lấy lại bình tĩnh, hắn nhắm chặt miệng, quyết không trả lời là đúng, cũng không trả lời là không đúng.

Mặc Sĩ Hề nghiêng đầu phân phó gia nhân, “Ngươi, xuống bếp đem một con cá đến đây!”. Người Thẩm phủ vội vàng lên tiếng đáp lời rồi rời đi.

Hắn lại chuyển hướng sang Thẩm Hồ nói, “Tứ thiếu gia dường như rất thích thách đố, chỉ bằng hai chúng ta đánh cược một phen. Ngươi nói xem, nếu đồng thời cắt thịt trên thân cá và thân người, là cá chết trước hay là người chết trước?”

Thẩm Hồ không chút nghĩ ngợi liền đáp lời, “Là người chết trước”

Thấy hắn quả quyết như vậy, Mặc Sĩ Hề có chút kinh ngạc, “Được, chúng ta đánh cược. Nếu như ta thắng, ngươi phải nói cho ta biết sự thật phía sau cái chết của Tạ Phình Đình”

“Không thành vấn đề. Nếu như ta thắng, ta muốn ngươi...”, khóe môi Thẩm Hồ cong lên, gương mặt nửa nghiêm túc nửa trêu chọc nhìn thẳng vào mắt hắn mà phát âm từng chữ, “...mặc-nữ-trang!”

Trong đại sảnh nhất thời phát ra âm thanh kinh ngạc, ngay cả Mặc Sĩ Hề cũng bị một phen bất ngờ, gương mặt hắn thoáng ửng đỏ lên, trong mắt ẩn hiện một tia giận dữ. Cuối cùng, hắn trầm giọng nói, “Bà bà, bắt đầu đi”

Theo tiếng gọi, Tô bà bà đi vào, phía sau dẫn theo ba thị nữ Thẩm phủ, người đi cuối cùng chính là Cúc Ảnh. Người thị nữ đầu tiên bê một chậu nước, theo chỉ thị của bà bà, nàng đặt bàn tay phải của tên thích khách lên mặt đất. Người thị nữ thứ hai cầm một chiếc hộp có chỉ tơ vàng quấn quanh. Cúc Ảnh bê một chiếc mâm, trên mâm bày hai dải khăn lụa.

Tô bà bà đem chiếc hộp quần chỉ tơ vàng mở ra, bên trong là một thanh chủy thủ sắc bén tỏa ánh hàn quang bức người. Bà bà chậm rãi thả chiếc khăn lụa trên mâm xuống, chiếc khăn vừa chạm vào thanh chủy thủ lập tức bị chia thành hai nửa rồi rơi tiếp xuống mặt đất.

“Thanh thủy thủ này có tên gọi là Băng Phiến, bởi vì khi nó xuyên vào da thịt thì chỉ để lại cảm giác rét lạnh tựa như bị một phiến băng chạm qua, chỉ lạnh mà không nhận biết được sự thống khổ”, Tô bà bà vừa giải thích xong, cá cũng đã được đưa đến.

Mặc Sĩ Hề hơi nghiêng thân mình, tầm mắt dời sang gương mặt của tên thích khách.

Thấy mọi thứ đã được sắp đặt xong, Tô bà bà liền vung chủy thủ cắt một đao lên thân cá, đồng thời Cúc Ảnh thả con cá đó trở lại vào trong một chậu nước. Cá trong chậu thống khổ lượn qua lượn lại, giãy dụa yếu ớt, nước trong chậu càng lúc càng đỏ, nước văng tung tóe khắp nơi, vốn chỉ là một cảnh tượng bình thường nhưng trong thời khắc đó lại thật ghê người, khiến lòng người nhịn không được phải run rẩy.

Bất giác, khoe mắt của tên thích khách có chút co giật.

Mặc Sĩ Hề không hề bỏ qua chút biến hóa nho nhỏ này của hắn. Tô bà bà thấy vậy lập tức hướng tên thích khách đi qua đi lại rồi kéo bàn tay phải của hắn, giọng nói cực kỳ ôn hòa, “Không cần sợ, ta cam đoan người sẽ không đau, thật sự không đau, chỉ giống như bị một phiến băng nhẹ nhàng cắt qua một chút thôi”.

Tên thích khách cố gắng trấn tĩnh nhưng cổ họng của hắn đã nổi gân xanh càng lúc càng rõ ràng.

Mặc Sĩ Hề nói, “Bây giờ chỉ mới bắt đầu, bất cứ khi nào người thay đổi chủ ý đều có thể bảo ta dừng lại”

Tên thích khách cắn răng, sau một lúc lâu hắn mới đáp lại, “Không cần nhiều lời, lão tử không phải hai cái nữ nhân vô dụng kia! Đừng nghĩ có thể moi bất cứ tin tức gì từ miệng của ta!”

“Tốt, rất có chí khí, hy vọng người có thể kiên trì đến cuối cùng”.

Sau khi nói xong câu đó, Mặc Sĩ Hề lười nhác tựa lưng vào ghế đệm, mười ngón tay đan vào nhau, bình tĩnh theo dõi diễn biến.

Tô bà bà lại lấy ra một dải khăn lụa khác rồi đem nó dên trước mặt tên thích khách, che khuất đôi mắt của hắn.

Trong mắt Thẩm Hồ hiện lên một tia khâm phục, chiều này thật tuyệt, kể từ lúc này, đối phương chỉ mang máng nhìn thấy những động tác của Tô bà bà nhưng lại không nhìn thấy rõ ràng. Phải biết rằng loại này trạng thái này so với việc nhìn rõ ràng mình bạch còn đáng sợ hơn nhiều. Bởi vì nó khiến mắt người thấy được hy vọng nhưng loại hy vọng này lại nhanh chóng biến mất. Cũng giống như việc bày các món sơn hào hải vị trước mặt người đang rất đói nhưng lại không cho ăn, quá trình tra tấn này chính là một loại dày vò đến cực điểm. Xem ra, biến chữ vàng của bộ tộc Mặc Sĩ quả nhiên không phải hư danh, hơn ai hết, bọn họ thật sự hiểu rõ cách thức để đối phương chịu nổi đau dày vò của tinh thần, so với nỗi đau thể xác lại càng thống khổ hơn gấp nhiều lần.

Ngay sau đó, Tô bà bà thực hiện một hành động cổ quái. Tay của hắn bị kéo thẳng ra, mỗi đốt tay đều bị kéo căng đến cực hạn, tên thích khách tuy không kêu lên đau đớn nhưng trán hắn đã đổ đầy mồ hôi.

Mặc Sĩ Hề lạnh lùng cười, hắn chậm chạp nói, “So với ngôn ngữ lời nói, ngôn ngữ thân thể thành thật hơn nhiều vì nó chưa bao giờ nói dối. Cá vẫn còn sống, rốt cuộc người so với nó sống lâu hơn hoặc là chết trước nó, hay cả hai đồng thời mất mạng, hãy để thân thể của người nói cho chúng ta biết đáp án. Bà bà, có thể bắt đầu rồi”

“Đã rồi”

Tô bà bà bắt đầu dụng hình. Trong đại sảnh vô cùng an tĩnh, một thanh âm bức bách khiến hô hấp của mọi người bị đình chỉ vang lên rất rõ ràng, “Xoạt!”

Tiếp đó là tiếng nước nhỏ giọt vào chậu.

Tất cả mọi người đều nhìn vào tên thích khách, rõ ràng hắn đã run lên một chút.

Tô bà bà cười ha hả nói, “Lão thân không lừa người, phải không? Căn bản không đau, chỉ có chút lạnh lạnh, không đau...”

“Tách...!”

Lại một tiếng nước nhỏ giọt vào chậu...lặng dần...trôi đi...

Mặc Sĩ Hề lại nói, “Ta tin tưởng công phu của bà bà, một đao cắt trên cổ tay của người đã dùng lực chính xác, độ sâu cạo trên miệng vết thương tuyệt đối tương đồng với vết thương trên thân cá, hiện tại xem thử máu bên nào chảy hết trước. Theo lý thuyết, một con cá nhỏ như vậy thì có được bao nhiêu máu? Người nhiều máu hơn, thời gian cũng nên kéo dài hơn một chút. Tuy nhiên, thế sự luôn ẩn chứa bất ngờ, nó cứ nhiên đến giờ vẫn còn chưa chết, vẫn còn có thể giãy dụa, người thấy thú vị không?”

Không khí trong đại sảnh âm trầm đáng sợ. Chân của tên thích khách càng lúc càng run rẩy, hần cắn chặt hàm răng, cuối cùng hai hàm răng cũng bắt đầu kêu lách cách.

Hần còn có thể kiên trì được bao lâu?

Tô bà bà liếc nhìn về phía hai thị nữ, bọn họ nhận được ám hiệu, một trong hai người đột nhiên hét lên một tiếng rồi mềm nhũn ngã xuống, người thị nữ còn lại vội vàng chạy đến ôm lấy nàng la lên, “Chung Nhi, Chung Nhi, người làm sao vậy?”

Tô bà bà nói, “Nàng làm sao vậy?”

“Chung Nhi sợ máu! Thấy máu liền cảm thấy choáng váng chóng mặt...Bà bà, ta thấy nàng không thể chịu đựng được nữa, ta xin phép mang nàng rời đi trước, nơi này...thật sự quá...”, nàng không nói hết câu nhưng thanh âm vô cùng kinh hoàng, ai có thể biết được họ là đang diễn trò, chỉ sợ ai cũng tin là thật.

Huống chi không ai phát hiện bọn họ đang diễn trò.

Tên thích khách lập tức hít thở không thông, tim đập càng ngày càng dồn dập, càng lúc càng bất an, trán hần toát mồ hôi như mưa, mồ hôi ướt đầm áo. Tay phải của hần bị bà bà nắm giữ, một chút cũng không thể nhút nhích, cảm giác hàn lạnh như băng đã sớm biến mất, hiện tại chỉ còn rất bỏng.

Ta sắp chết rồi sao? Máu...đã chảy bao nhiêu rồi? Rất nhiều sao? Thanh âm từng giọt từng giọt tí tách truyền đến tai hần, nhịp điệu đều đặn lặp đi lặp lại vô số lần không ngừng.

Tách...tách...tách,...Khoảng cách nhỏ giọt càng ngày càng ngắn, có phải là do máu trong cơ thể càng lúc càng ít đi? Cá còn sống, chờ đến khi cá ngừng giãy dụa một khắc, có phải chăng đó cũng là dấu hiệu báo trước hần cũng sắp chết?

Chân ghế phát ra tiếng cọt két cọt két chói tai, thân thể của hần vì sợ hãi quá độ mà run lên, sự run rẩy tác động lên chân ghế làm phát ra tiếng động. Thật vô dụng! Chẳng phải chỉ là mất máu thôi sao, trước kia chẳng phải ta đã trải qua vô số lần bị thương nặng rồi sao, tại sao hiện tại lại kinh sợ thành dạng này...Không...Không cần sợ...chẳng qua là mất máu...mất máu...Hai chữ này như hai tòa núi lớn nặng nề ngăn chặn hô hấp, làm cho hần cảm thấy ý thức của mình càng lúc càng trở nên mơ hồ, sinh mệnh theo tiếng tí tách của từng giọt máu nhỏ xuống mà trôi qua, càng đáng sợ hơn là hần đối với việc này hoàn toàn bất lực, hần không thể trốn tránh, cũng không cách nào làm cho nó nhanh chóng kết thúc, hần chỉ có thể chịu đựng lắng nghe...lắng nghe cái chết đang tiến lại gần...tách...tách...tách...

Cho dù có bị tra tấn bao lâu, hần tuyệt đối không nói ra bí mật, điều này cũng đồng nghĩa với một sự thật không thể nghi ngờ: hần phải chết. Nhưng vấn đề ở chỗ, sự dày vò thống khổ này sẽ kéo dài trong bao lâu? Mặc Sĩ Hề...giang hồ đồn đại quả không sai, hần có một cái đầu đầy mưu kế...

Ân Hoải Hải đạo vương, sau bảy ngày bảy đêm rơi vào tay hần, rốt cuộc nhận tội, đem 10 trân bảo giấu kín của mình khai ra, sau khi thả ra khỏi phủ hình như là đã bị loạn trí.

Phi Thiên Khúc so với hần may mắn hơn một chút, chẳng qua chỉ bị thỉnh đến Mặc Sĩ phủ hỏi chuyện, nhưng sau khi ra khỏi đó, Thiên Khúc tuyên bố cuộc đời này không muốn một lần nữa nghe nhắc đến hai chữ Mặc Sĩ, từ nay về sau mai danh ẩn tích giang hồ, không tái xuất hiện nữa.

Thiên hạ giỏi dụng hình có năm người, mọi người đều nhất trí công nhận Mặc Sĩ Hề là người dụng hình đáng sợ nhất. Nếu phạm nhân rơi vào tay người khác, nhiều nhất cũng chỉ là thân thể chịu khổ hình, thương thế có thể khỏi, thống khổ cũng sẽ lập tức trôi qua. Nhưng phạm nhân một khi bị rơi vào tay hần, tuy rằng thân thể hoàn hảo nhưng trong tâm trí lại lưu trữ một bóng ma sâu thẳm, cả đời không thể thoát ra được!

Mặc Sĩ Hề là sự kiêu ngạo của bộ tộc Mặc Sĩ, hần chẳng những mưu trí, cẩn thận và kiên nhẫn không thể thua kém gia gia của hần là Mặc Sĩ Trần, hơn nữa thủ đoạn của hần chỉ có hơn chứ không kém. Câu hỏi

của Mặc Sĩ Trần chỉ nhằm mục đích điều tra rõ chân tướng sự việc nhưng câu hỏi của Mặc Sĩ Hề dường như đang hướng thụ quá trình người khác bị dày vò, thống khổ. Bởi vậy giang hồ mới có lời đồn, “Người này tuy rằng tao nhã như xử nữ, đối nhân xử thế nhã nhặn lễ độ nhưng kỳ thật nội tâm lại u ám, cực kỳ biến thái”.

Trước khi đến đây, chủ nhân của hắc cũng đã căn dặn trước, “Nếu như bất hạnh bị bắt, hãy nhanh chóng tự vẫn trước khi bị Mặc Sĩ Hề tra tấn”. Vậy mà hắc lại quá mức tham lập công, sau khi giải quyết xong hai nữ nhân đó, hắc lại vọng tưởng có thể đối phó với Mặc Sĩ Hề nên mới đưa đến họa kiếp lần này.

Căn bản...đây chính là địa ngục!

Địa ngục...địa ngục...

Tách...tách...Thanh âm như đang đòi mạng, màng tai hắc lùng bùng, lục phủ ngũ tạng tựa hồ đang bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Đúng lúc này, cá trong chậu đột nhiên quẫy mạnh kịch liệt, sau đó...là yên lặng!

Nó đã chết rồi sao? Nó đã chết rồi sao? Nó đã chết rồi sao?

Một tia chớp hung hăng đánh trúng tim của tên thích khách, cổ họng hắc phát ra thanh âm tựa như tiếng tru của một con dã thú trước khi chết, thân thể giãy dụa điên cuồng. Tô bà bà vội vàng ấn hắc xuống, lúc tay bà bà điểm xuống vai hắc, hai chân tên thích khách nặng trĩu, cả người mềm nhũn ngã xuống bất động.

Mặc Sĩ Hề kinh hãi tiến lên tháo chiếc khăn lụa trên mắt hắc, chỉ thấy hai mắt hắc trợn trắng, tơ máu dày đặc, đồng tử phóng đại, cảnh tượng vô cùng ghê rợn. Tứ chi của hắc xụi lơ trên ghế. Tử vong!

Khăn lụa trong tay rơi xuống, biểu tình của Mặc Sĩ Hề trở nên trầm trọng, Tô bà bà đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, “Không ngờ...tâm lý của hắc lại không chịu đựng nổi...”

Mặc Sĩ Hề mệt mỏi xoa xoa trán, hắc nhắm mắt lại không đáp trả. Tô bà bà than nhẹ một tiếng rồi quay đầu nói với bọn thị nữ, “Dọn dẹp hết đi”.

Bọn thị nữ đến bê chậu nước dọn đi, nước trong chậu hoàn toàn trong veo không hề vấy bẩn giọt máu nào? Một thị nữ khác thu hồi hộp đựng chủy thủ, bên cạnh còn có thêm một phiến băng mỏng. Cái gọi là mất máu chỉ là dọa người, vừa rồi Tô bà bà chẳng qua chỉ dùng khối băng kia dọa một nhát lên cổ tay của tên thích khách mà thôi, không ngờ hắc lại tự dọa mình đến chết.

Đang lúc tất cả mọi người vì kết cục này mà trầm mặc hoặc âm ảm, hoặc sợ hãi, thì chợt vang lên một thanh âm ngạc nhiên lẫn kinh hãi, “Vẫn chưa chết!”

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại và phát hiện câu nói đó xuất phát từ Tứ thiếu gia, hơn nữa ba từ “vẫn chưa chết” ở đây không phải nói đến tên thích khách, mà là nói đến con cá trong chậu. Mặc dù thoát nhìn qua nó không hề nhúc nhích nhưng kỳ thật nó vẫn còn kéo dài hơi tàn. Chuyện này...chuyện này thật sự là...

Thẩm Hồ ngẩng đầu, hắc nhe răng cười, “Người so với cá chết sớm hơn, Tuyền Ki công tử, là ta thắng”

Nguyên lai hắc nói đến là “sự kiện” kia...Thật là...trong tình huống này mà hắc vẫn còn tâm tình so đo này nọ. Mọi người cảm nhận được trận hàn khí: Xem ra thiên tính lạnh lùng không chỉ có duy nhất ở Mặc Sĩ Hề, tại đây hẳn còn có một người.

Mặc Sĩ Hề không nói gì, hắc phất tay áo xoay người rời đi. Tô bà bà trông thấy biểu tình của hắc không đúng cũng vội vàng theo sau. Ngoài cửa sổ, tia sáng mặt trời chiếu sáng khắp nơi, nhưng những tia sắc tốt tươi đó lại không thể làm tiêu tan được tâm trạng hiện hữu trong lòng mọi người.

Vì cửa phòng của Mặc Sĩ Hề vẫn đóng kín nên người của Thẩm phủ không dám đến thúc giục, do đó, mãi đến giờ tỵ mọi người vẫn ở trong Khổng Tước Lâu. Đám gia nhân thương lượng cả nửa ngày, cứ để như vậy cũng không được, hiện tại phu nhân vẫn đang chờ trong phủ. Cuối cùng vẫn là để Cúc Ảnh đi, nàng vừa tiến lên định gõ cửa thì đột nhiên cửa phòng mở ra, Tô bà bà mỉm cười nói, “Công tử đã dậy, các vị có thể khởi hành rồi”

Vậy là sao? Chẳng lẽ vừa rồi Mặc Sĩ Hề trở về phòng là để ngủ, mà không phải là bức mình?

Đang lúc mọi người suy đoán lung tung liền thấy công tử của bọn họ cũng đang vừa xuống lầu vừa ngáp, hần cười tùm tùm hỏi, “Mặc Sĩ huynh ngủ ngon không? Tại sao sắc mặt thoát nhìn vẫn mệt mỏi như vậy? Bất quá không sao, đợi lên xe ngựa có thể tranh thủ ngủ tiếp”

Mặc Sĩ Hề không để ý đến hần mà quay sang nói với Cúc Ảnh, “Làm phiền cô nương”

Ánh mắt Cúc Ảnh phớt lạt nhìn thoáng qua hần, nàng yên lặng xoay người đi chuẩn bị xe. Tầm mắt của Mặc Sĩ Hề vẫn dõi theo nàng, đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng mới thu hồi ánh mắt, vừa chuyển đầu, lại phát hiện Thẩm Hồ cười như không cười nhìn hần chăm chăm, Mặc Sĩ Hề không khỏi cau mày theo bản năng.

Quả nhiên, Thẩm Hồ nheo mắt lại như thể đã nắm bắt được nhược điểm gì, hần nói, “Nghe đồn người đã từng có một vị hôn thê, năm mười bảy tuổi bất hạnh qua đời vì bệnh. Sau đó, vô luận có bao nhiêu gia môn là đại quan hay phú thương muốn kết làm thông gia với người đều bị cự tuyệt. Lệnh muội người thậm chí còn tuyên bố “muốn làm tẩu tẩu của ta, so với ta phải đẹp hơn”, chính lời nói này đã làm chết tâm của rất nhiều cô nương”

“Tứ thiếu gia có chuyện gì xin nói thẳng”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở Mặc Sĩ huynh một chút, Cúc Ảnh tuy chỉ là hạ nhân nhà ta nhưng lại được tổ mẫu của ta vô cùng yêu thích, có thể gọi là bảo bối của Thẩm phủ. Trừ khi Mặc Sĩ huynh có ý định đón nàng về làm thê tử, nếu không thì đừng nên trêu chọc nàng”, Thẩm Hồ thừa dịp hần ngần ngại mà giành đi phía trước, sau lại biếng nhác thả thêm một câu, “Vô luận bộ dáng của nàng có giống với vị hôn thê đã qua đời của người như thế nào chẳng nữa”

Những lời giá lạnh như băng đã khơi dậy quá khứ phủ đầy bụi bặm. Nỗi đau nhất thời như thủy triều dâng cao, như cuồng phong tàn quét khắp mọi nơi, Mặc Sĩ Hề thấy trước mắt mình sắp bị dòng nước bao phủ nhưng không cách nào trốn tránh được, cũng vô lực ngăn cản. Hần dường như lại thấy thấp thoáng bóng dáng một thiếu niên đang ngồi trên xe lăn cạnh cửa sổ, hình ảnh đắm chìm trong cảnh xuân quang, xung quanh người đó như lấp lánh ánh vàng, người đó xoay đầu nhìn về hướng của hần rồi mỉm cười, đôi mắt ấy so với ánh mặt trời càng ấm áp hơn. Đột nhiên, hình ảnh một thiếu nữ gương mặt tái nhợt hoảng sợ xuất hiện và hướng về phía hần kêu to, “Không phải người! Không phải người! Hần chạy đâu rồi? Hần chạy đâu rồi? Đem hần trả lại cho ta! Đem hần trả lại cho ta...”

“Công tử!”, một bàn tay đột nhiên giữ lấy tay hần, Mặc Sĩ Hề chấn động một chút, cảnh tượng trước mắt trong chớp mắt đã tan biến, mơ hồ chuyển sang rõ ràng...đại sảnh rộng mở sáng sủa, tượng khổng tước to lớn, không có thiếu niên, không có thiếu nữ, không có mỉm cười, cũng không có tiếng hét chói tai.

“Bà bà, trên đời này lại có hai người giống nhau vậy sao?”, hần nhin không được liền thấp giọng thì thào.

Tô bà bà ôn nhu an ủi, “Mới nhìn thì có điểm giống, nhưng khi nhìn kỹ lại thì có rất nhiều điểm bất đồng. Trên đời này người giống người rất nhiều, công tử đừng quá bận lòng”

Ánh mắt của Mặc Sĩ Hề càng trở nên sâu thẳm, hần điềm đạm nói một câu, “Thật không?”, sau đó hần không hề bàn luận tiếp vấn đề này nữa mà tiếp tục bước ra ngoài. Bên ngoài, xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, Thẩm Hồ đã an vị trên xe, lưng tựa vào cửa sổ hướng hần ngoắc ngoắc cùng nụ cười tươi khiêu khích. Mặc Sĩ Hề nheo mắt, đột nhiên hần vươn tay búng một phát, Thẩm Hồ lập tức kêu “Ái!” một tiếng, đau đến nhảy dựng lên, hần nhin không được hét to, “Ê Ê Ê, lần này ta lại làm sai cái gì?”

“Không có gì, ta chỉ nhìn người không vừa mắt thôi”, sau khi đáp lại câu hỏi của hần, Mặc Sĩ Hề xoay người lên xe rồi thản nhiên ngồi xuống. Thẩm Hồ trừng mắt, lúc này, hần không biết phải nói thế nào nữa.

7. Chương 06

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 06

Tiền Trần Như Yên

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Bởi vì tất cả mọi người theo sau đều đi bộ nên xe ngựa di chuyển rất chậm, khi đến được Mạch Thành cũng đã là chính Ngọ, may mắn dọc đường đi đều không gặp thêm vụ ám sát nào, tất cả bình an đến tướng quân phủ.

Đại môn tướng quân phủ vô cùng bề thế, tường cao ba trượng, thị vệ canh gác vừa trông thấy xe ngựa từ đằng xa liền chạy vội vào bẩm báo. Khi bọn họ xuống xe ngựa, một vị quản gia vội vàng tiến đến nghênh đón, hần cao giọng nói, “Tần Nghênh theo lệnh phu nhân nghênh đón Tuyền Ki công tử, trên đường thật vất vả cho công tử rồi”

Mặc Sĩ Hề vòng tay đáp lễ, Tần Nghênh lại nói tiếp, “Phu nhân đang đợi tại phòng khách, thỉnh công tử đi theo ta”. Khóe mắt hần vô tình lướt lên xe trông thấy Thẩm Hồ, nhãn tình nhất thời sáng lên, hần vui vẻ lên tiếng, “Thiếu gia, ngài cũng đã về rồi!”

Thẩm Hồ nhăn mặt, hữu khí vô lực nói, “Lão nhân tìm một nhân vật tài giỏi như vậy truy bắt ta, ta có thể không trở về sao?”

Tần Nghênh cười vài tiếng rồi nói, “Hy vọng lần sau thiếu gia không dám bỏ trốn nữa, bắt quá...vận khí của ngài thật tốt, hôm kia tướng quân nhận được thánh chỉ nên đã thượng kinh diện thánh rồi, hiện tại không có mặt trong phủ.”

Lời còn chưa dứt, tinh thần Thẩm Hồ đột nhiên phấn khởi, sức sống bỗng chợt ủa về, “Thật sao? Tốt quá tốt quá!”. Nói xong, hần nhảy ra khỏi xe từ cửa sổ rồi chạy mất.

Tần Nghênh lấp bắp kinh hãi, hần vội vàng cao giọng gọi theo, “Chậm đã...thiếu gia...người không thể lại chạy đi a...!”, chỉ là Thẩm Hồ đã sớm biến mất khỏi tầm mắt, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mặc Sĩ Hề đứng bên cạnh thản nhiên nói, “Cứ để hần đi”.

“Nhưng mà...”

“Ta đã lưu lại trên người hần một loại chỉ bạc, hần sẽ không thể chạy thoát”, thấy trông mắt của Tần Nghênh như muốn rơi xuống, khóe môi Mặc Sĩ Hề khẽ cong lên để lộ một nụ cười “tự tiểu phi tiểu”.

Tần Nghênh ngượng ngùng nói, “Chuyện này...tại hạ hoàn toàn không có ý trách công tử, chẳng qua ...thiếu gia là trái tim của lão gia phu nhân chúng ta, bình thường một ngón tay cũng không để người động tới, vậy nên...thỉnh công tử thủ hạ lưu tình. Đúng rồi, phu nhân vẫn đang chờ tại phòng khách, thỉnh công tử đi lối này”. Nói xong, Tần Nghênh xoay người đi trước dẫn đường.

Dọc đường đi, hai bên thành cầu nở hoa rực rỡ, dãy hành lang được trang trí bằng hàng rào trúc xanh, cảnh trí thấm đượm phong cách Thiên Các lâm viên cực kì nho nhã xinh đẹp. Cuối cùng, bọn họ đi đến khu nhà trước. Phòng ốc nơi này được chia thành ba gian, gian giữa là phòng khách, nam bắc hai mặt đều là cửa sổ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào khiến không khí bên trong căn phòng trở nên ấm áp. Trong phòng có một nữ tử đứng dựa lưng về phía cửa đang bận rộn chăm sóc cho chậu hoa, vòng eo nàng thắt thê, chỉ riêng đường nét thân hình cũng đủ khiến lòng người mê mẩn ba phần.

Tần Nghênh khom người nói, “Phu nhân, Tuyền Ki công tử đã đến”

Vị nữ tử đó lên tiếng nhưng không quay đầu lại, “Ta đã biết, người lui xuống đi”

Tần Nghênh tuân lệnh lui xuống, Mặc Sĩ Hề ra dấu cho Tô bà bà, Tô bà bà cũng lui ra ngoài, trong phòng khách nhất thời chỉ còn lại có hai người.

Vị nữ tử vẫn đứng quay lưng về phía hắn, hắn cũng không lên tiếng mà chỉ bình tĩnh đứng một chỗ, hai người dường như đang ngắm ngắm cạnh tranh xem ai kiên nhẫn hơn. Cuối cùng, vị nữ tử đó thở dài lên tiếng nói, “Chậu Ưu Lan này...dù sao cũng không thể cứu sống được nữa rồi”

Mặc Sĩ Hề nhìn lướt qua một chút rồi lên tiếng nói, “Nếu phu nhân tín nhiệm tại hạ, hãy để tại hạ xem qua thử một lần”

Lúc này nữ tử mới quay đầu lại nhìn hắn. Tuy rằng đã sớm nghe nói dung mạo Mật Thị xinh đẹp tuyệt trần nhưng Mặc Sĩ Hề vẫn kinh ngạc, so với lời đồn đại bên ngoài, vị phu nhân này chỉ có hơn chứ không kém. Nàng thoạt nhìn u buồn, tĩnh nhợt, đa sầu đa cảm, ánh mắt lúc nào cũng ẩn chứa một nét nhu mì mềm yếu, nữ nhân này trời sinh chỉ để đánh đàn, thổi tiêu, ngâm thi phú.

Mặc Sĩ Hề tiến lên phía trước rồi cẩn thận kiểm tra một lúc. Thời điểm hắn tập trung xem xét chậu lan, sắc mặt Mật Phi Sắc vẫn điềm tĩnh quan sát hắn, nàng cau mày, thần sắc có phần kì quái, rõ ràng đang nhìn hắn nhưng dường như lại xuyên qua hắn mà ngắm nhìn một người khác. Qua khoảng thời gian độ nửa chung trà, Mặc Sĩ Hề cầm lấy một nắm sỏi rồi từ trong chậu đào ra một chút đất, hắn vừa dùng ngón tay chà chà lên đất vừa nói, “Phu nhân bón cho nó quá nhiều trà, hơn nữa, lại còn là hồng trà, đúng không?”

“Mấy ngày trước, chậu Ưu Lan này xuất hiện hiện tượng khô héo, tất cả hoa đều rũ xuống, ta đã đến bãi phóng hoa ông, hắn bảo ta bón thêm một chút hồng trà xem thế nào”

“Từ xưa đến nay, Vong Ưu Lan luôn được xưng tôn là cực phẩm thiên hạ, khắp thiên hạ không có quá hai mươi chậu, chậu này đến trên tay phu nhân e là vẫn chưa quá một năm, đúng không?”

“Chậu này là do Duẩn Phong đến Thiên Các mang về, đến được tay ta cũng chỉ hơn sáu tháng, vì sao Tuyền Ki công tử lại hỏi vậy?”

“Vậy là đúng rồi”, Mặc Sĩ Hề mỉm cười xoay người nhìn nàng nói, “Phu nhân đã quá lo lắng rồi! Hoa Ưu Lan sở dĩ hơi rũ xuống không phải vì sinh bệnh, mà là... nó muốn kết quả”

“Cái gì?”, Mật Phi Sắc giật mình.

“Vong Ưu Lan không giống các loại hoa lan khác, mỗi mười năm nó sẽ kết quả một lần. Quả Ưu Lan rất thơm ngon, hương vị ngào ngạt, lúc này tốt nhất chỉ nên tưới thêm một ít rượu, khi kết quả nó sẽ mang theo một chút hương vị nồng nàn của rượu. Đáng tiếc phu nhân lại sai lầm tưới nước trà, vậy nên nó chẳng những không thể kết quả, ngược lại sắp sửa héo rũ”

“Ta...ta không biết điều này...”, Mật Phi Sắc nắm chặt hai tay, nét mặt lộ vẻ lo lắng, “Như vậy...còn có thể cứu sống không?”

“Xin thứ lỗi, mặc dù tại hạ tìm ra nguyên nhân nhưng vẫn đến chậm một bước, đã không còn biện pháp gì nữa rồi”

Làn mi dày của Mật Phi Sắc khê hạ xuống, ánh mắt đượm vẻ u buồn khiến người nhìn thấy không khỏi đau lòng. Mặc Sĩ Hề lại nói, “Bất quá...nếu phu nhân thật sự yêu thích hoa như vậy, tiểu muội Uyển Nhi của tại hạ có một gốc cây có thể dâng tặng cho phu nhân”

Nào ngờ Mật Phi Sắc lại lắc đầu từ chối, “Không cần, dù công tử cho ta một gốc cây mới...cũng không phải là gốc cây này. Có một số thứ...không thể thay thế được”. Nói đến đây, nàng ngẩng đầu dùng lời khách khí, “Nhưng ta vẫn đa tạ ý tốt của Tuyền Ki công tử. Để đến được đây, công tử đã phải vất vả nhiều rồi, sự tình đêm hôm qua ta đã nghe hạ nhân thuật lại, đây chính là do Phi Sắc sơ xuất”

Mặc Sĩ Hề nhìn nàng chăm chú, hắn trầm giọng nói, “Phu nhân, xin hãy nói hết những gì người biết”

Tay Mật Phi Sắc khẽ run rẩy một chút, nàng thấp giọng lặp lại, “Nói hết những gì ta biết...”

“Đúng vậy, ta năm lần bảy lượt gặp chuyện không hay hắn không phải ngẫu nhiên, nếu ta đoán không sai...chuyện này chắc chắn có quan hệ với sự kiện quý phủ mất trộm, thỉnh phu nhân thuật rõ mọi chuyện”

Môi Mật Phi Sắc run run, bỗng nhiên nàng xoay người nói, “Công tử theo ta lại đây, có vài thứ người xem xong sẽ hiểu”

Nàng đẩy cửa phòng khách tiến đến thư phòng, bên trong được sắp xếp một loạt giá sách, liếc mắt một cái...ước chừng cũng có khoảng một ngàn quyển. Trên bốn bức tường đều treo bức họa, đều là họa nữ tử hoặc đang đứng, hoặc ngồi, cười yếu ớt, cau mày...tất cả đều cùng một người. Hơn nữa, ngũ quan người kia với nàng có vài phần giống nhau.

Mặc Sĩ Hề chần chừ nói, “Vị này...là Khuất phu nhân?”

“Đúng vậy, nguyên nàng chính là tướng quân phu nhân...Khuất Cầm”. Khi đề cập đến tên gọi này, biểu tình Mật Phi Sắc trong nháy mắt có phần mất tự nhiên, tuy chưa nói gì đến vấn đề tị nạn nhưng tựa hồ giữa bọn họ có khúc mắc gì đó không nhỏ, trước sau không thể hóa giải, “Ta muốn công tử nhìn kỹ tay của nàng”

Trên tay vị nữ tử trong tranh mang một đôi vòng tay sắc sỡ, “Đây chính là chiếc vòng tay bị mất trộm”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề dừng trước một bức họa, thanh âm mang theo vài phần buồn bã, “Vị tiên sinh tạo nên chiếc vòng tay này đã sử dụng thiên thạch nam minh ngũ sắc tác thành, chiếc vòng được trao cho người nữ nhân mà hần yêu quý nhất. Không lâu sau, hần không cẩn thận ngã xuống dốc núi mà chết. Sau khi hần qua đời, nữ nhân kia chết tâm không nghĩ đến chuyện xuất giá. Trước lúc lâm chung, nàng đã trao vòng tay của mình cho tiểu chất nữ, cũng chính là Khuất Cầm. Khuất Cầm vô cùng yêu quý vòng tay này, nàng luôn mang theo nó bên mình không hề tháo xuống. Trước khi chết vì bệnh, nàng đã đem vòng tay giao lại cho tướng quân, nói với hần năm chữ: gặp vòng như gặp nàng”. Tầm mắt Mật Phi Sắc dừng ở nơi xa xăm, tinh thần trở nên phiền muộn, “Công tử, người có biết nguyên nhân vì sao ta phải tìm chiếc vòng này trở về không?”

Mặc Sĩ Hề thấp giọng nói, “Bởi vì đối với tướng quân...đây chính là di vật của Khuất phu nhân?”

Mật Phi Sắc thu hồi tầm nhìn, nàng chuyển mắt nhìn sang hần rồi đột nhiên nở nụ cười. Nếu hần đáp đúng, đáng lẽ nàng mặt cau mày có không vui mới đúng, đằng này nàng lại nhoẻn miệng tươi cười, biểu tình lãnh khốc cùng chầm chọc.

“Không đúng”, nàng đáp, “Điều ta muốn nói...chính là đôi vòng tay này có ý nghĩa quan trọng đối với tướng quân, cho nên trên cơ bản nó cũng có thể xem là tín vật tượng trưng cho thân phận của đương gia chủ mẫu. Vốn dĩ ta đã muốn có được nó để có thể từ thiếp thất tấn chức chính thất, nhưng vào lúc này nó lại...biến mất. Tuyền Ki công tử, người nói xem, vòng tay bị mất trước đêm ta được phù chính...điều này có nghĩa là gì?”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề hiện lên một tia cảm xúc phức tạp. Mật Phi Sắc nhìn hần, nàng chậm rãi nói từng từ một, “Vậy nên ta mới công tử đến đây, ta tin tưởng với tài trí của công tử có thể giúp ta tìm được chiếc vòng tay bị mất trộm trở về...Nhất định có thể, đúng không?”

Mặc Sĩ Hề im lặng một lúc, sau mới mở miệng nói, “Phu nhân, người xác định vòng tay là do nha hoàn Đề Nhu lấy trộm?”

Ánh mắt Mật Phi Sắc đen trầm xuống, sau một lúc nàng chậm rãi nói, “Có phải nàng lấy trộm hay không đã không còn quan trọng, quan trọng chính là...nàng đã có mang, mà chủ nhân của bào thai kia... là tướng quân”

Một trận gió mạnh nổi lên thổi tung cửa sổ, khí lạnh nhanh chóng tràn vào phòng, một quyển sách từ trên kệ không ai chạm đến bỗng nhiên rơi xuống đất, một tiếng “xoạch” vang lên.

“Tháng trước thăm thăm của ta đã đến xem qua, nàng để cử người với ta, bảo rằng trong thiên hạ người có thể giúp được ta chỉ có người. Hơn nữa...Tang Nhi phúc bạc mệnh đoản, không thể cùng người kết nghĩa phu thê, điều này mãi mãi vẫn là sự tiếc nuối của Mật gia”. Lúc này khoảng cách giữa bọn họ hơi gần, thanh âm Mật Phi Sắc có thể nghe thấy được sự tiếc nuối lẫn buồn bã.

Mặc Sĩ Hề nhìn vào mắt nàng, đột nhiên cảm thấy bi ai.

Mật Tang...Mật Tang...hồi ức xa xôi nằm sâu thẳm trong tận đáy lòng hần đang muốn trôi dạt...

“Bà bà, nàng...là một vị cô nương như thế nào?”

Trước khi dùng bữa, Mặc Sĩ Hề trở về phòng nghỉ ngơi. Bởi vì trên đường đến Mạch Thành đã nhiễm chút phong hàn, hơn nữa đêm qua lại không ngủ ngon giấc nên, hôm nay thì bận rộn cả nửa ngày nên bệnh tình của hắn lại tăng thêm vài phần.

Khi Tô bà bà bê chén thảo dược đến, hắn đang nằm trên ghế đệm đột nhiên lên tiếng đề cập đến vấn đề này.

Tô bà bà vừa sắp xếp hành lý vừa đáp, “Công tử, đang êm đẹp tại sao lại hỏi đến nàng?”

“Chẳng qua...đột nhiên muốn biết...”, Mặc Sĩ Hề nhìn ngọn nến trên bàn, ánh nến lấp lánh trong đôi mắt của hắn, “Ta đã thấy nàng hai lần...nhưng ấn tượng nàng để lại trong tâm trí ta chính là lần gặp cuối cùng, nàng hướng ta kêu khóc, nét mặt tái nhợt, gầy yếu...không nhìn ra bộ dáng...”

Tô bà bà mở nắp hộp, bên trong là mút hoa quả vô cùng ngon mắt, bà bà lấy từ trong đó ra một miếng mút đưa đến cho Mặc Sĩ Hề và nói, “Thuốc rất đắng, ăn mút mơ thay đổi khẩu vị đi...Mật Tang nàng...là một nha đầu si tình”

“Bà bà, nàng...là một cô nương như thế nào?”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề có vài phần miên man.

...

“Phu nhân vốn không đồng ý hôn sự này, người cảm thấy nàng là một nữ tử ốm yếu, gia thế cũng chỉ thuộc loại thường, so với công tử lại lớn hơn một tuổi, đây mới chính là điều trọng yếu. Căn bản phu nhân không muốn công tử còn trẻ như vậy đã đính hôn, vậy nên đã từ chối hôn sự này. Không ngờ sau khi Mật Tang biết tin liền ngã bệnh, hơn nữa bệnh thật sự nghiêm trọng, nương của nàng đến cầu xin phu nhân, lại còn mang đến một chiếc rương lớn. Công tử, người có biết bên trong chiếc rương kia là gì không?”

“Hình như ta có nghe qua...là thư?”

“Đúng vậy, là thư. Tất cả đều là thư nàng viết cho công tử, mỗi ngày một phong thư, tổng cộng đã viết ba trăm linh ba phong thư, thời gian độ khoảng một năm, chỉ là mỗi phong thư đều không được gửi đi. Phu nhân bị chiếc rương thư kia làm cảm động, cuối cùng đã đồng ý của hôn sự này”

...

Cảnh tượng trước mắt mờ dần, ánh nến trên bàn đột nhiên trở nên chói mắt, Mặc Sĩ Hề nhắm mắt lại để lẩn tránh vầng sáng đó.

“Tất cả đã là quá khứ, đừng suy nghĩ nữa!”, Tô bà bà xoay người cầm lấy chén thuốc trên bàn mang ra ngoài, vừa đi đến cửa thì thanh âm trầm thấp của Mặc Sĩ Hề từ phía sau truyền tới, “Bà bà, nàng...là ta hại chết sao?”

Thân hình Tô bà bà khẽ run rẩy một chút, xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn tuy vẫn ngồi bình tĩnh trên ghế đệm như trước nhưng hai bàn tay lại nắm chặt thành ghế, vì dùng sức quá mạnh nên các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Nỗi lòng thương tiếc chậm rãi dâng lên, Tô bà bà thở dài một tiếng rồi ôn nhu nói, “Công tử đã suy nghĩ quá nhiều, từ nhỏ thân thể Mật Tang đã ốm yếu, dù không có ngài, đại phu cũng đã kết luận nàng không sống quá mười bảy tuổi. Không cần đem tất cả trách nhiệm đổ lên bản thân mình...quá nặng nề...ngài sẽ rất khó chịu”

Mặc Sĩ Hề không trả lời.

Tô bà bà đóng cửa rời đi, tiếng bước chân xa dần ngoài cửa. Trong phòng trở nên yên tĩnh, ngọn nến vẫn yên lặng đổ lệ, sắc lửa màu da cam nhảy nhót in bóng hắt lên cửa sổ, bóng dáng cao gầy lại càng cô đơn.

Bỗng có người gõ nhẹ vào cửa sổ, Mặc Sĩ Hề mở mắt nhưng vẫn ngồi yên không cử động. Cửa sổ bị đẩy ra, một thân ảnh từ cửa sổ nhảy vào rồi đặt lên bàn một chén nhỏ tỏa hương thơm.

“Một trong Mạch Thành tam bảo: Hà Quảng Cửu Vị Thảo. Hà Quảng Tửu đêm qua người đã thấy qua, hiện tại có hứng thú nếm thử Cửu Vị Thảo trong Phù Dung Chúc (cháo Phù Dung) không?”, đến cùng thanh âm trong trẻo, Thẩm Hồ đặt khay lên bàn rồi mỉm cười nhìn Mặc Sĩ Hề.

Người này...tựa hồ vô luận bất kì khi nào nhìn thấy hần, hần đều là một bộ dáng tươi cười hì hì vui vẻ. Có đôi khi thật muốn biết niềm vui của hần từ đâu mà đến. Về chuyện tự sát của Tạ Phình Đình, thật sự không can hệ với hần sao? Vì sao lại để Trương Phi Dương đào thoát trước mũi mà không tìm thấy bất kì manh mối nào? Thật sự không thể không hâm mộ hần?

Mặc Sĩ Hề nhướn mày nói, “Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo. Ý đồ của người đến đây...nói thử ta nghe một chút”

“Tiểu đệ để ý thấy Mặc Sĩ huynh sớm rời buổi tiệc, món gì cũng không nếm qua nên nhờ đầu bếp làm bát cháo sở trường đem đến mời huynh nếm thử mà thôi...”, Thẩm Hồ vừa lắc đầu vừa tiến đến gần hần, bộ dáng mười phần nịnh nọt, “Nhưng thật ra...trên đùi của tiểu đệ vẫn còn giữ ám khí của Mặc Sĩ huynh, để đây một thời gian lâu chỉ sợ đối với thân thể không tốt. Huynh xem, ta đã ngoan ngoãn theo người về nhà rồi, ta cam đoan sẽ không lén bỏ trốn nữa, người có thể lấy ám khí lại được không?”

Mặc Sĩ Hề thản nhiên đáp, “Chờ tướng quân trở về, ta lập tức thay người bỏ chỉ bạc”

Nhân tình Thẩm Hồ lập tức trở nên mỉa mai, “Không thương lượng được sao?”

“Không thương lượng”

“Không cần tuyệt tình như vậy chứ?”

“Xưa nay đã tuyệt tình như thế”

Sắc mặt Thẩm Hồ hơi trầm xuống, hần bê chén cháo đến giữa bàn, mở nắp rồi chính mình ừng ực một hơi uống hết. Đối với hành động trẻ con của hần, Mặc Sĩ Hề không có phản ứng, chờ sau khi hần uống hết cháo mới thản nhiên nói, “Trong lúc bệnh, đại phu dặn ta tốt nhất không nên ăn món có tôm bóc vỏ và hải sản linh tinh”

Ánh mắt Thẩm Hồ sáng lên, hần cơ hồ nhảy dựng lên mà vui vẻ nói, “Ta đây lập tức dặn đầu bếp làm thêm một chén khác không có tôm bóc vỏ!”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề hiện ý cười nhưng thanh âm vẫn không nóng không lạnh như trước, “Dù có làm thế...Ngay cả như thế, ta cũng sẽ không lấy chỉ bạc trên đùi người ra”

Biểu tình của Thẩm Hồ một lần nữa chuyển từ kinh hỉ sang uể oải. “Không cần như vậy chứ, cứ nhớ đến trong thân thể mình đang bị cắm hai kim châm ta liền cảm thấy toàn thân không được thoải mái, ngủ cũng ngủ không ngon, ăn cũng ăn không nổi, cả người tiêu tụy gầy ốm đến độ xương cốt đều hiện rõ ra ngoài rồi, người xem người xem...”, hần vừa nói vừa cởi áo để lộ thân hình của hần.

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề dời sang chỗ khác.

Thẩm Hồ đảo mắt, cười mà như không cười, “Người ngưng ngưng? Tất cả đều là nam nhân, việc gì phải ngưng ngưng? Lại nói, Mạch Thành tam bảo người đã gặp qua hai món là rượu và dược thảo, còn loại thứ ba...người có nghĩ ra là thứ gì không?”

Mặc Sĩ Hề một lời cự tuyệt, “Xin miễn thứ cho kẻ bất tài”

“Ê, người không biết sao?”

“Người hy vọng ta cho rằng đó là một loại cá chép phải không?”, Mặc Sĩ Hề hừ nhẹ, “Gia phả của quý phủ đã nói cho ta nghe, rằng đó là tên một dòng suối nước nóng, hơn nữa suối nước nóng này lại hoàn toàn nằm gọn trong đồng viện của quý phủ”

“Ai nha, tiểu đệ chính là có ý tốt, không phải Mặc Sĩ huynh đang bị phong hàn sao, có lẽ ngâm mình ở ôn tuyền sẽ giúp bệnh tình trở nên tốt hơn”. Đang nói chuyện, bỗng nhiên Thẩm Hồ hít hít mũi, “Người có ngửi được gì không?”

“Ta ngửi thấy mười sáu loại hương liệu, người muốn nói loại nào?”

Thẩm Hồ mỉm cười quỷ dị, hần đột nhiên nhảy lên tới bên cửa sổ, “Loại thứ mười bảy...mỹ nhân hương!”
Cửa mở, bên ngoài quả nhiên có một mỹ nhân đang đứng.

8. Chương 07

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 07

Cư Tâm Yểm Yểm

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Nếu như nói Mật Phi Sắc mang vẻ đẹp u buồn, Cúc Ảnh vẻ đẹp như hoa, Đề Nhu vẻ đẹp dịu dàng, thì giờ phút này, người thiếu nữ trước mắt mang vẻ đẹp còn lại: sự kiêu ngạo! Gương mặt phẳng phất vài phần không biết trời cao đất rộng, dù nàng mặc trên người trang phục màu hồng của nha hoàn nhưng vẫn không thể che dấu được khí chất quý tộc.

Vốn đang kẻ tai vào vách nghe lén, liếc thấy cửa bị mở ra, nàng hoảng sợ nhưng phản ứng rất nhanh, nàng nâng chiếc rổ trên tay lên rồi ngọt ngào tươi cười nói, “Chào Tuyên Ki công tử, chào Tứ thiếu gia, nô tì theo lệnh phu nhân mang hương liệu đến cho công tử”

Thẩm Hồ nhướn mi tỏ vẻ hứng thú, “Người là nha hoàn ở phòng nào? Tại sao trước đây ta chưa từng thấy qua người?”

“Nô tì là Tiểu Đồng mới vừa vào phủ sáng nay. Là người mới đến, cấp bậc lễ nghĩa quy củ vẫn chưa rõ lắm, nếu nô tì có làm gì sai thỉnh Tứ thiếu gia rộng lòng tha thứ”, tiếng nói của nàng trong veo, phát âm từng chữ rõ ràng, quả là một nha đầu thông minh!

Thiếu nữ cũng không chờ được phân phó mà tự ý đi vào phòng, nàng lấy cánh hoa sen bỏ vào lư hương rồi chuyển sang nói với Mặc Sĩ Hề, “Mùi của Tuyên Ki công tử thật tinh tế, ta quả thật mang theo mười sáu loại hương liệu đến đây, có xạ hương, băng hương, long thủy, thanh quỳ...Không biết công tử ưa thích loại hương nào?”

Mặc Sĩ Hề im lặng một chút rồi thản nhiên nói, “Ta không thích hương nhang”

“Công tử không thích hương nhang sao? Vậy khi ngủ công tử có thói quen gì để ta chuẩn bị cho công tử. Phu nhân đã có lời phân phó, nhất định phải để công tử có cảm giác bản thân như đang ở nhà”

Mặc Sĩ Hề “a” một tiếng, nét mặt khẽ trầm lắng một chút, hần dùng thanh âm vô cùng phong lưu mà nói, “Thích gì cũng được sao?”

“Đúng vậy! Công tử là khách quý, vô luận công tử muốn gì thì dù vất vả thế nào cũng phải thực hiện được!”

“Vậy đêm nay người lưu lại đây đi”

Một câu nói được cho là “vân đạm khinh phong”.

Trong phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng dường như không có. Người khởi xướng tựa hồ không biết lời nói của mình nghe rợn người đến thế nào. Sau một lúc hần lại đệm thêm một câu, “Còn có...thay bộ váy này đi, ta không thích váy màu vàng”

Đáng thương thay tiểu nha hoàn sưng sờ đứng một yên một chỗ, thân thể dường như đã hoàn toàn đông cứng, vẻ mặt biểu hiện sự kinh hãi, đôi mắt mở to hết cỡ tựa như đột nhiên bị người điểm huyết đạo. Biểu tình của Thẩm Hồ cũng không tốt lắm, khóe môi hằn tự tiểu phi tiểu, nửa như ngạc nhiên nửa như mừng thầm. Thời khắc này, biểu tình của hai người bọn họ rất phong phú.

Cuối cùng, vẫn là Tiểu Đồng phục hồi tinh thần trước, nàng ngượng ngùng cười nói, “A ha ha...Công tử thật biết nói đùa!”

Mặc Sĩ Hề hạ mi liếc mắt nhìn một lượt, sắc mặt hần cực kỳ bình tĩnh, bởi vì quá bình tĩnh nên ngược lại nhìn không ra bất kì dấu hiệu gì, hần chậm chạp nhả từng chữ một, “Trông ta giống đang nói đùa lắm sao?”

Tiểu Đồng nhất thời ghen lời, nàng chuyển hướng nhìn Thẩm Hồ, ánh mắt lộ ra vẻ cầu cứu.

Thẩm Hồ vờ như không biết, hần xoay thân mình sang trái, Tiểu Đồng đáng thương lập tức cũng chuyển sang trái, Thẩm Hồ bị nhìn chăm chú khiến toàn thân dâng lên một trận rùng mình, cuối cùng không còn cách nào khác, hần ho khan một tiếng rồi sờ sờ mũi nói, “Nói đến trang phục của nha hoàn nhà chúng ta quả thật tầm thường, áo màu hồng, váy màu vàng, cũng không biết là ai nghĩ ra ý tưởng này. Mặc Sĩ huynh xem nên đổi thành màu sắc nào thì sẽ tốt hơn? Xanh lá cây...thế nào?”

Mặc Sĩ Hề nhướn mi lạnh lùng xen ngang lời hần, “Ta muốn tỳ nữ này, chẳng lẽ Tứ Thiếu không đồng ý?”

Thẩm Hồ ngây người ra một chút, hần thở dài rồi hướng Tiểu Đồng chườn ra bộ mặt đau khổ, “Người cũng thấy đó, đùi của ta đã trúng ám khí của hần, chịu sự khống chế của hần, không có khả năng bảo hộ người a!”

Thanh âm Tiểu Đồng run run, “Tại sao lại như vậy! Nơi này không phải là Tướng quân phủ sao? Tại sao lại có thể dung túng cho...loại...loại sự tình xấu xa cầu thả này! Chẳng lẽ tỳ nữ của tướng quân phủ chẳng khác gì kỹ nữ, tất cả đều bị đem đi tiếp khách sao?”

“Người có oán than cũng vô dụng, ai bảo vị này là khách quý của phủ ta, đắc tội không nổi đâu? Phỏng chừng người có đến cầu xin Tần quân gia thì hần cũng sẽ cau mày khuyên người nhẫn nhịn a!”, Thẩm Hồ tươi cười để lộ hai hàm răng trắng đều, dưới ánh nến chập chờn, gương mặt của hần càng nhìn càng ma quái.

Gương mặt Tiểu Đồng thoáng tái mét. Tuy nhiên, Thẩm Hồ vẫn không bỏ qua, hần tiếp tục mỉm cười tủm tỉm mà nói, “Người cũng không cần lo lắng, Mặc Sĩ huynh cũng sẽ không làm cang với người, huynh ấy là một vị chính nhân quân tử, cùng lắm là lôi kéo người ở lại tâm sự thôi...”

Khóe môi của Mặc Sĩ Hề nhếch lên, hần vô cùng phối hợp lên tiếng, “Đúng vậy, sống trên đời há lại dễ dàng gặp được nhau, dù cách xa ngàn dặm nhưng lại có thể gặp nhau tại nơi này cũng xem như là duyên phận”

Gương mặt Tiểu Đồng từ trắng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang hồng, vẻ mặt thật sự khó coi.

Thẩm Hồ kéo tay nàng, hần vừa sờ vừa tấm tắc tán thưởng, “Bàn tay nhỏ bé thật mịn, da thịt lại mịn màng, một chút vết chai cũng không có. Một bàn tay xinh đẹp như vậy lại dùng để hầu hạ người khác, thật sự là đáng tiếc a...!”

Mặc Sĩ Hề đứng một bên không nóng không lạnh mà chen vào một câu, “Cuộc sống của Tứ Thiếu quá mức sung túc, dĩ nhiên không biết ngoài kia vẫn còn rất nhiều gia đình sa sút phải nương nhờ họ hàng mà mình chưa từng gặp mặt, gặp cảnh bất đắc dĩ chỉ có thể bán mình làm nô”

“Nguyên lai là như vậy sao?”, Thẩm Hồ ra vẻ bình tĩnh giác ngộ, hần dùng ánh mắt thông cảm nhìn nàng mà nói, “Quả nhiên hồng nhan bạc mệnh, thật đáng thương. Người chỉ là một nữ tử nhu nhược lại ngàn dặm xa xôi một thân một mình đến kinh thành này, nhất định là đã phải chịu rất nhiều khổ cực, đúng không? Lại nói những người họ hàng kia cũng thật quá đáng, dời nhà đi cũng không báo trước để người phải lặn lội...”

Không chờ hần nói xong, Tiểu Đồng đã vùng tay ra khỏi tay hần rồi hét to, “Đủ rồi! Hai người các người...Đủ rồi!”

“Gì chứ, chẳng lẽ chúng ta đã đoán sai? Người không phải nói với người khác như vậy sao? Chẳng lẽ lại là bán mình chôn cha, hay bán mình chôn mẹ? Không đúng sao, hay là ta quá thất lễ đoán sai, chính xác mới

phải là bán mình chôn...tỷ tỷ!", Thẩm Hồ bắt lấy tay nàng lần thứ hai, ánh mắt lóe tia cười ám muội, thanh âm lại càng từ tốn ôn nhu, "Ta nói đúng rồi phải không? Hừm, Tạ – Nhị – Tiểu – Tỷ"

Tiểu Đồng chấn động, nàng trừng mắt nhìn hắn, đôi môi run run, rốt cuộc không nói nên lời. Mặc Sĩ Hề vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên tay, hắn chậm rãi nói, "Tạ nhị tiểu thư xuất môn, lệnh tôn có biết không?"

Tiểu Đồng cắn môi dưới, biểu tình trên mặt từ khiếp sợ chuyển sang oán hận, cuối cùng nàng cười lạnh, "Cũng tốt! Nếu các người đã nhận ra thân phận của ta, ta cũng không cần diễn tiếp nữa! Đúng vậy, ta là Tạ Tư Đồng, cũng chính là muội muội của Tạ Phình Đình, người bị người hại chết...Người hãy nạp mạng cho ta!", lời còn chưa dứt, cổ tay của nàng đã chuyển động thoát khỏi sự khống chế của Thẩm Hồ, sau đó hung hăng hướng mặt hắn đánh tới.

Thẩm Hồ vội vàng lắc mình kêu lên, "Ai nha nha...ta chẳng qua cũng chỉ là tùy tiện suy đoán, nguyên lai người quả thật là Tạ nhị tiểu thư a! Chuyện kia...chuyện gì cũng từ từ nói, ngồi xuống cùng nhau uống trà, có gì từ từ nói..."

"Ai muốn cùng người từ từ nói chuyện! Người hại chết tỷ tỷ của ta...Người hại chết tỷ tỷ của ta...tỷ tỷ...", Tạ Tư Đồng bắt đầu nghẹn ngào, đôi mắt cũng đã đỏ lên, nàng lại ra tay tấn công, nhằm vào những vị trí hiểm yếu mà đánh không hề lưu tình.

Thẩm Hồ né tránh, hắn nhảy tới nhảy lui, nhảy lên bàn, nhảy qua cửa sổ rồi hét lớn, "Cứu mạng a! Mặc Sĩ huynh cứu tiểu đệ a...!"

Mặc Sĩ Hề chậm rãi nhắm hai mắt lại mà uống trà...từng ngụm từng ngụm một.

Nét mặt Thẩm Hồ nhất thời đen xì, "Ê ê ê, không phải đâu? Mặc Sĩ huynh, người thật sự thấy chết mà không cứu sao...", một chữ "a" chưa thoát ra khỏi miệng thì Tạ Tư Đồng đã đánh tới, hắn phóng xuống tủ, chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, vạt áo nhất thời bị nàng xé rách một miếng.

Nguy hiểm thật! Chạm chân một chút nữa là bị thương rồi! Không được, nhất định phải kéo tên kia theo cùng! Nghĩ đến đây, Thẩm Hồ nhảy một bước đến trước mặt Mặc Sĩ Hề rồi túm lấy chiếc ghế đệm của hắn mà đẩy lên phía trước, để hắn trở thành tấm lá chắn ngăn cản sự công kích, dù Mặc Sĩ Hề muốn khoan tay ngồi yên cũng không được.

Mất thấy Tạ Tư Đồng không kịp thu tay mà thẳng hướng đỉnh đầu mình bổ xuống, Mặc Sĩ Hề thở dài, hắn vươn một ngón tay nhẹ nhàng điểm vào cổ tay của nàng, Tạ Tư Đồng bị đau lão đảo lui về phía sau vài chục bước mới dừng lại, nàng xoa bóp cổ tay của mình, đau đến rịn mồ hôi trán.

Mặc Sĩ Hề buông tách trà xuống rồi nói, "Đủ rồi, đừng náo loạn nữa!"

Tạ Tư Đồng vừa nghe nói thế liền phát hỏa, "Náo loạn? Ta không phải đang đùa nháo! Tỷ tỷ của ta bị hắn ta dùng lời ngon ngọt dụ dỗ, hắn chẳng những lừa nàng lại còn vứt bỏ nàng, phụ thân bức nàng xuất giá, tỷ tỷ không có cách nào khác nên chọn cách nuốt vàng tự sát! Ta thay tỷ tỷ báo thù, vậy mà người lại bảo ta náo loạn?". Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng cũng trở nên nghẹn ngào, hốc mắt nhậ nhòa, chỉ là nàng cố gắng kiềm chế để không rơi lệ.

Xem ra nàng cũng là một cô nương quật cường, một Thẩm Hồ thôi còn chưa đủ, hiện tại lại xuất hiện thêm nàng. Không biết có phải do bản thân hiện đang nhiễm bệnh hay không, Mặc Sĩ Hề cảm thấy đầu của mình bắt đầu đau, hắn mệt mỏi lên tiếng hỏi, "Người có chứng cứ chứng minh tỷ tỷ người là bởi vì hắn mà chết?"

Tạ Tư Đồng cắn răng nói, "Nếu ta đã dám tuyên bố như vậy thì đương nhiên có chứng cứ! Hắn tưởng việc mình làm không ai biết sao, tỷ tỷ của ta là một nữ tử yếu đuối, nàng vì sợ ảnh hưởng đến danh dự của mình nên tuyệt đối không dám nói ra. Nhưng hắn không nghĩ tới, tỷ tỷ của ta trước khi chết đã để lại cho ta một phong thư, đem mọi chuyện kể hết cho ta biết! Người này dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ tỷ tỷ ta, sau đó lại bội tình bạc nghĩa..."

"Thư đâu?"

"Thư ở trong này!", Tạ Tư Đồng lấy từ trong ngực áo ra một phong thư được viết trên một mảnh lụa rất đẹp, Mặc Sĩ Hề vươn tay tiếp nhận rồi mở ra xem, bên trong viết, "Coi đời này không còn việc gì khiến tỷ vương bận ngoài tình cảm tỷ muội mình, tỷ không đành lòng chia cắt. Nay cuộc đời đã không còn gì để

luyện tiếc, thân này đã hủy, chỉ trách tử không biết nhìn người, tin nhầm Thẩm lang bạc tình bạc nghĩa...”, chữ viết thanh tú lấp đầy hai trang giấy, trên đó còn có vài chữ bị lệ thấm nhạt nhòa không thấy rõ.

Nội dung thư đã chứa đầy huyết lệ, giấy viết thư lại càng khiến lòng người cảm thấy việc cô phụ một cô nương si tình như vậy quả là vô lương tâm. Mặc Sĩ Hề liếc nhìn về phía Thẩm Hồ, chỉ thấy hần vươn tay nâng cằm, mày khẽ cau, tựa hồ như không thể xác định được chính mình có phải đã làm ra chuyện vô sỉ như vậy hay không, biểu tình của hần mang theo ý vị vô cùng sâu xa. Mặc Sĩ Hề không thể không mỉm cười, bỗng nhiên hần vói tay lên chụp đèn thủy tinh trên bàn rồi bỏ thư chầm vào lửa.

“A! Người làm gì vậy?!” , Tạ Tư Đồng nhất thời kinh hãi bước lên phía trước ngăn lại, nhưng đã muộn, phong thư trong nháy mắt đã bị đốt thành tro bụi, một cơn gió thổi qua, tro bụi bay tứ tán.

“Người...người...người...”, Tạ Tư Đồng không dám tin vào mắt mình, thanh âm của nàng run run, “ Người đốt thư của tử tử ta...người cư nhiên...cư nhiên đốt...”

Mặc Sĩ Hề bình tĩnh đáp, “Hiện tại người đã không còn chứng cứ”

“Nguyên lai người là đồng bọn của hần! Nguyên lai người cũng không phải là người tốt! Thật không ngờ...đại danh鼎鼎 Tuyền Ki công tử lại cùng với tên dê tiện này là cá mè một lứa! Ta mù mắt nên tin nhầm người, thế nhưng người cho rằng cứ đem thư thiêu hủy thì mọi việc sẽ kết thúc sao? Ta trở về sẽ tuyên cáo thiên hạ, nói cho cả thiên hạ biết hai người các người bưng bít sự thật!”, nàng nói xong liền bỏ chạy, chỉ là vừa mới chạy tới cửa thì một luồng gió mạnh điểm trúng vào sau gáy của nàng. Trước mắt Tạ Tư Đồng tối sầm lại, nàng mềm nhũn ngã xuống đất.

Người ra tay chính là Mặc Sĩ Hề.

“Ế! Người...!”, Không thể tưởng tượng được, sự tình biến đổi hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Thẩm Hồ, hần không hiểu tại sao Mặc Sĩ Hề phải làm như vậy, vì giúp mình sao? Hần vừa định bước qua để hỏi thì chợt nghe Mặc Sĩ Hề trầm giọng nói, “Không cần lại đây!”

“Hả?”

Mặc Sĩ Hề đứng không vững tựa vào cửa, thân người có chút tê cứng, “Trong thư có độc, ta bị trúng độc rồi!”

Thư có độc?!

Thẩm Hồ vội vàng nhìn mảnh thư còn sót lại trên mặt đất, quay sang nhìn tay Mặc Sĩ Hề, bàn tay hần đang chuyển dần sang màu lam, quả nhiên là dấu hiệu trúng độc!

Mặc Sĩ Hề cười khổ, thanh âm mỏng manh, “Bọn họ quả nhiên chu đáo...biết rằng ta sẽ không nghi ngờ phong thư của Tạ nhị tiểu thư đưa đến”

Ánh mắt Thẩm Hồ trở nên sâu thẳm, hần thấp giọng nói, “Nói cách khác, Tạ Tư Đồng đến đây không phải là ngẫu nhiên?”

“Có người giả tạo bức di thư của Tạ Phinh Đình để dụ nàng tới đây, hơn nữa, sợ nàng không giết được người nên còn thận trọng hạ độc lên phong thư, xem ra người đối phương muốn giết không chỉ một mình ta, người cũng có phần”

Mắt thấy Mặc Sĩ Hề đứng không còn vững nhưng thanh âm vẫn chậm rãi thông thả, Thẩm Hồ không khỏi cau mày, hần nghiêm mặt nói, “Mau giải độc đi.”

Mặc Sĩ Hề lắc lắc đầu, “Không biết độc gì, không cách nào giải được”

“Vậy trước mắt phải trích huyết, không nên để độc khuếch tán!”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề hiện lên một tia do dự, hần vừa định mở miệng nói thì Thẩm Hồ đã tiến đến giữ chặt tay hần. Mặc Sĩ Hề không khỏi ngẩn người rồi nói theo bản năng, “Người muốn làm gì?”

“Ta đến giúp người.”

“Đừng hồ nháo, loại độc này lây nhiễm thông qua tiếp xúc, người chạm vào ta thì chính mình cũng sẽ...”

Thẩm Hồ đánh gãy lời của hắn, “Ta biết...chỉ là...”, hắn nghiêng đầu nhìn Mặc Sĩ Hề mỉm cười, “Người sợ máu, không phải sao?”

Thân người Mặc Sĩ Hề khẽ run lên.

“Cho nên...ta đến giúp người”

Trước mắt Mặc Sĩ Hề nhất thời tối sầm, nguyên lai Thẩm Hồ dùng tay áo bịt mắt của hắn rồi áp đầu của hắn vào ngực mình. Trước mắt tối đen khiến cảm quan của hắn càng thêm rõ ràng, Mặc Sĩ Hề tựa vào lòng Thẩm Hồ, nghe thấy nhịp tim đập của hắn, thành thịch, thành thịch,...

Không thể nhận biết rõ cảm giác của chính mình trong thời khắc này, Mặc Sĩ Hề chỉ cảm thấy cả thế giới thật an tĩnh, chỉ có nhịp tim đập thành thịch truyền vào màng nhĩ khiến lòng người vô cùng...yên tâm.

“Người...phát hiện khi nào?”, Mặc Sĩ Hề nhẹ nhàng hỏi.

“Khi người thẩm vấn tên thích khách kia, Tô bà bà giết cá, người đứng quay mặt không nhìn”, có lẽ là vì không nhìn thấy gương mặt nên thanh âm của Thẩm Hồ vô cùng...ôn nhu, không giống như lúc bình thường luôn mang theo ba phần giả dối cùng bảy phần cợt nhả.

“Người quan sát rất tỉ mỉ”, Mặc Sĩ Hề cảm khái tự đáy lòng. Khi bà bà lướt đao lên cá, hắn tuy vẫn hướng mặt về phía đó nhưng tầm mắt lại dời sang chỗ khác không xem, kỳ thật sở dĩ hắn chưa bao giờ dùng khổ hình đổ máu lên đối tượng thẩm tra chính là vì...hắn có chứng sợ máu. Đã nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có người phát hiện, chỉ có hắn...đây có thể xem là yếu điểm đã để Thẩm Hồ nắm được trong tay, xem ra về sau chắc chắn sẽ không được an bình.

Trong lúc Mặc Sĩ Hề đang suy nghĩ thì Thẩm Hồ lại cười nói, “Đối với chuyện của người, ta...phá lệ vô cùng để ý...”

Nhịp tim Mặc Sĩ Hề đập nhanh hơn một chút, hắn không đáp lời. Thẩm Hồ thấp giọng nói, “Ta bắt đầu đây!”, hắn nói xong liền đan năm ngón tay của Mặc Sĩ Hề lại, từng giọt máu ứa ra, tất cả đều là màu xanh đen.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn cảm giác được máu đang chảy, thân thể Mặc Sĩ Hề không tự chủ mà co rúm lại một chút, Thẩm Hồ cúi đầu hỏi, “Sợ?”

“Vì cái gì?”

“Có lẽ vì ta học được thủ đoạn của người đối với tên thích khách đêm qua, cái gọi là đổ máu kỳ thật là lừa gạt người...”, Thẩm Hồ mỉm cười.

Mặc Sĩ Hề hỏi ngược lại, “Vậy người đang đối gạt ta sao?”

Thẩm Hồ không ngờ hắn lại nhắc lại nhắc sang vấn đề này nên hơi sững sốt một chút, hắn đem đầu của Mặc Sĩ Hề áp vào lòng ôm chặt hơn rồi thấp giọng lầm bầm, “Không, hiện tại ta đang cứu người”

“Như vậy...không có gì phải lo lắng...Thẩm Hồ, ta tín nhiệm người”

Lần đầu tiên hắn không gọi Thẩm Hồ là Tứ Thiếu...mà gọi thẳng tên. Trong mắt Thẩm Hồ hiện lên một tia sáng, khóe môi hắn cong lên một chút. Một cơn gió thổi qua, cửa phòng bị đẩy mở, ngoài cửa...bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao.

Đêm đông lạnh lẽo, nhưng bởi vì có một người tồn tại mà trở nên mỹ lệ.

Đêm đẹp như lòng người đang ngắm.

Chỉ là...thời gian chiêm ngưỡng lại quá ngắn ngủi.

Đột nhiên, một đạo hàn quang vụt đến với tốc độ sét đánh bổ vào phía sau lưng Mặc Sĩ Hề.

9. Chương 08

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 08

Nhược Chất Tiêm Tiêm

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Đao phong chưa tới, người đã chuyển động trước.

Thẩm Hồ ôm lấy Mặc Sĩ Hề trở mình tránh né, chân đạp lên cánh cửa trụ lại rồi mượn lực từ phía sau bay lên trước, lúc này lượt đao thứ hai vọt tới, hắn cười khổ nói, “Tạ nhị tiểu thư, dù ta thật sự hại chết tỷ tỷ của người thì người cũng không thể dùng biện pháp này để báo thù a! Người không biết giết người phải đền mạng sao?”

“Chỉ cần giết được người, đền mạng thì đền mạng!”

Người cầm đao đánh tới quả nhiên là Tạ Tư Đồng, bởi vì khi đó Mặc Sĩ Hề sử dụng lực đao khá nhẹ nên nàng có thể nhanh chóng thanh tỉnh, nhớ lại chuyện tình lúc trước, trong cơn giận dữ nàng liền nhân cơ hội này rút đoản đao gài trong giày để đánh lên. May mắn Thẩm Hồ phản ứng nhanh nên trò đánh lên thất bại, tình thế trở thành trực tiếp đuổi giết.

Thẩm Hồ thở dài, hắn vừa định lên tiếng gọi Gia Lam thì mảnh tay áo từ trong lòng hắn phất lên, một thân ảnh tao nhã lướt tới đánh vào huyết đao của Tạ Tư Đồng. Áo khoác vừa lộ, gương mặt Mặc Sĩ Hề hé mở, con ngươi đen như mực và lạnh như băng.

Bị ánh mắt kia chạm đến, Tạ Tư Đồng lập tức cảm thấy tâm trí run lên một chút, không hiểu tại sao, vốn dĩ thay tỷ tỷ báo thù là hành động vô cùng hợp tình hợp lý, vậy mà giờ khắc này nàng lại cảm thấy chột dạ. Để che giấu cảm giác của mình, nàng lớn tiếng nói, “Không biết xấu hổ, hai đại nam nhân lại ôm ôm ấp ấp, thật ghê tởm! Nguyên lai quan hệ của hai người là thế này, khó trách lại cấu kết bao che nhau làm việc xấu. Các người đừng tưởng có thể một tay che trời, phụ thân sợ các người nhưng ta thì không! Ta sẽ thượng kinh dâng cáo trạng, các người nhất định phải...!”

“Người nháo đủ chưa?”, Mặc Sĩ Hề đột nhiên tức giận.

Tạ Tư Đồng hoảng sợ, những lời nói chưa kịp thoát ra đều bị nuốt vào bụng, nàng kinh ngạc nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Người không có đầu óc sao? Trừ bỏ việc gây rắc rối, người không còn biết làm gì nữa sao? Chỉ biết làm theo cảm tính mà không cân nhắc đến hậu quả, đúng vậy, giết người đối với đại tiểu thư người mà nói thì không phải việc khó khăn gì, hậu quả sao này đều đã có phụ thân người dàn xếp, chỉ cần bảo rằng thay tỷ tỷ báo thù là người đã có thể che lấp sự lỗ mãng của chính mình...”, Mặc Sĩ Hề chán ghét nhếch môi, trong ánh mắt hiện rõ sự châm chọc, hắn lạnh lùng nói, “Cuộc đời của ta chán ghét nhất là loại người này, đại tiểu thư gì chứ, cái gì cũng không hiểu, luôn tự cho mình đúng rồi muốn làm gì thì làm!”

Những lời này như mũi dao khoan sâu vào tim, Tạ Tư Đồng bỗng cảm thấy máu huyết trong người sôi lên, không hiểu vì sao, nàng cảm thấy bản thân có chút bị ủy khuất. Thẩm Hồ vẫn bình tĩnh bàng quan không nói lời nào.

“Người...người...người thì biết cái gì? Cái gì cũng không biết, người chết có phải là tỷ tỷ của người đâu, người sẽ không thương tâm, người sẽ không tức giận, không thông khổ, người không cảm nhận được...”, hai mắt Tạ Tư Đồng đỏ lên, nàng vẫn cố gắng kiềm chế để không rơi lệ.

“Ít nhất ta còn biết một chuyện...tỷ tỷ của người vẫn chưa chết!”

Căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, Tạ Tư Đồng ngây ngốc nhìn hần, khi phản ứng này chấm dứt, nàng gần như hét lên, “Người nói gì? Hãy lặp lại lần nữa!!!”

“Ta nói, tỷ tỷ của ngươi, Tạ Phình Đình vẫn chưa chết. Ta nhận sự ủy thác của tướng quân đưa nhi tử bảo bối của hần trở về...”, Mặc Sĩ Hề liếc mắt nhìn Thẩm Hồ, Thẩm Hồ nhún vai làm ra biểu tình bất đắc dĩ, “Trong sạch! Trước khi xuất hành ta đã âm thầm kiểm tra mọi việc và phát hiện trong một phần y phục của tỷ tỷ ngươi không có thi thể”

Tạ Tư Đồng giật mình mở to mắt, thanh âm của nàng run run, “Không thể...Ta tận mắt theo dõi lễ hạ tang của tỷ tỷ, quần áo trên người nàng là tự tay ta mặc vào...tại sao...tại sao lại có thể như vậy...!”

“Lúc đó ta đã đến gặp riêng Quan Ngu Tốc, người khám nghiệm tử thi. Nguyên lai hần đã nhận từ tỷ tỷ của ngươi ba nghìn lượng bạc trắng để cung cấp cho nàng một loại độc dược uống vào có thể giả chết mười hai canh giờ. Lúc khám nghiệm tử thi, hần đã đưa ra những lời giả dối, vậy nên mọi người đều không phát hiện sơ hở”

Thẩm Hồ giận dữ, “Ngu Tốc đáng thương, không biết hần đã phải chịu bao dày xéo dưới thủ đoạn của ngươi, vậy nên hần mới bất đắc dĩ nói ra chân tướng...cơ bản hần là một người nghĩa khí!”

Mặc Sĩ Hề lạnh lùng, “Có thể dùng tiền mua chuộc hần, nghĩa khí gì chứ!”

Thẩm Hồ chỉ đành cười khổ.

Tạ Tư Đồng hét to, “Không có khả năng! Các ngươi gạt ta, ta không tin...Tại sao tỷ tỷ lại giả chết? Vì cái gì...vì cái gì!!!”

Mặc Sĩ Hề thông thả nói, “Vấn đề này ngươi phải hỏi người đứng trước mặt ngươi, người bị mọi người gán danh “vô tình phụ nghĩa”, phải không Tứ thiếu gia?”

Thẩm Hồ sờ sờ mũi, hần hạ thấp giọng nói, “Người đã biết đến đâu?”

“Trên cơ bản đã nắm giữ toàn bộ, chỉ thiếu một chút nữa!”

“Thiếu gì?”

“Người thứ ba”, Mặc Sĩ Hề nhìn thẳng hần, “Ta muốn biết...chuyện gì đã phát sinh khiến Tạ Phình Đình cam tâm tình nguyện vì hần mà vứt bỏ hết thảy, thậm chí không tiếc dùng việc giả chết để lừa gạt thiên hạ. Người đó là ai?”

Tạ Tư Đồng hoàn toàn ngây ngốc, nàng hết nhìn hần lại nhìn sang Thẩm Hồ, tâm trí hỗn loạn, lúc này nàng không biết phải tin vào ai.

Thẩm Hồ thở dài lần thứ hai, hần âu sầu nói, “Thật sự đã hết cách, kỳ thật ta luôn nghĩ hần là kẻ miệng mồm kín đáo, là người tối tin cậy để kí thác bí mật...vậy mà...thật đáng tiếc a!”

Mặc Sĩ Hề không tỏ thái độ gì, Tạ Tư Đồng lớn tiếng, “Quả nhiên có liên quan đến ngươi! Nói mau, tỷ tỷ của ta ở đâu? Tại sao nàng lại làm thế? Tại sao lại giấu ta, tại sao lại muốn lừa gạt ngay cả muội muội duy nhất của mình? Hại ta thương tâm đến độ chỉ hy vọng người chết là mình! Ta là muội muội của nàng a, là muội muội ruột duy nhất, từ nhỏ tình cảm của chúng ta là tốt nhất, tại sao nàng lại không nói cho ta biết? Chuyện gì ta cũng không biết! Nàng có ý trung nhân, ta không biết! Nàng giả chết, ta cũng không biết!”

Tạ Tư Đồng nhất thời yên lặng, chiếc môi nhỏ run run. Thẩm Hồ mỉm cười, “Được rồi, kỳ thật tỷ tỷ của ngươi cũng không phải giấu diếm ngươi hoàn toàn, có lẽ nàng đã từng nói gì đó với ngươi mà ngươi lại không chú ý, phải không?”

“Nói gì...?”, Tạ Tư Đồng ngây ngốc, “Nàng đã nói gì? Ta không chú ý đến...”

“Ví dụ như nói...nàng hy vọng chính mình về sau có thể tìm chỗ nào đó định cư...”

Tạ Tư Đồng biến sắc, tựa hồ nàng vừa nhớ tới điều gì đó, Thẩm Hồ lại nói, “Nghe nói nếu vong hồn còn lưu luyến chốn trần gian thì hồn phách sẽ không thể thăng thiên mà quanh quẩn tại nơi thường lui tới lúc còn sống, người hữu duyên cũng có thể thấy được. Tạ nhị tiểu thư nha, không biết ngươi có phải là người hữu duyên không?”

Hắn nhẹ nhàng phát tay áo, Tạ Tư Đồng nhất thời lui về sau một bước, huyết đạo trên người nàng đã được hóa giải. Nàng trừng mắt nhìn hai người bọn họ, thanh âm oán hận, “Tốt nhất các người nên nói thật, ta sẽ đến đó tìm thử, nếu không gặp tỷ...ta sẽ trở về tính sổ với các người!”, không chờ Thẩm Hồ trả lời, nàng vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Mặc Sĩ Hề chăm chú nhìn bóng dáng nàng, hắn chậm rãi nói, “Người không nên để nàng rời đi”

Thẩm Hồ mỉm cười, “Chẳng lẽ người còn muốn bắt nàng đòi giải được sao?”

“Không quan hệ đến giải được. Người có nghĩ khi nàng vừa rời khỏi nơi này đã có người âm thầm theo dõi, nếu không tìm được Tạ Phình Đình thì thôi, nhục bằng thật sự tìm thấy nàng, chỉ sợ...là họa không phải phúc!”

Thẩm Hồ mỉm cười, ánh mắt để lộ tia giảo hoạt, “Không sao, đó là vấn đề của bọn họ, nơi kia là do Tạ nhị tiểu thư tự mình nghĩ ra, ta không nói gì cả, cũng không quan hệ đến chúng ta, tóm lại: ta không thất tín. Người cũng đã nói Tạ Phình Đình là nữ nhân chuyên gây rắc rối, lưu nàng lại đây lúc này không biết sẽ còn phát sinh chuyện gì nữa, vẫn là đẩy đi càng xa càng tốt. Hơn nữa, tên đó cũng tốt số quá rồi, cùng mỹ nhân ẩn cư tại nơi non xanh nước biếc, thật khiến lòng người ganh tị. Chúng ta cũng nên tìm chút sự tình để bọn họ có cái để làm, tránh để tháng ngày trôi qua nhàm chán, người nói ta nghĩ vậy có đúng không?”

Mặc Sĩ Hề có chút đồng cảm với “tên đó”, thật không biết thần kinh của vị huynh đệ kia có vấn đề gì không mà lại nhờ Thẩm Hồ thay mình giữ bí mật. Thẩm Hồ đột nhiên nhớ đến một chuyện, hắn quay đầu nghiêm túc hỏi Mặc Sĩ Hề, “Còn người, có cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Mặc Sĩ Hề giật mình, gương mặt thoáng tái mét. Nhìn bộ dạng của hắn, Thẩm Hồ vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, “Ê, không phải người đã quên bản thân mình đang bị trúng độc chứ?”

Mặc Sĩ Hề chậm rãi nâng tay trái, miệng vết thương loang lổ máu, màu đỏ sậm lan ra. Hắn bắt đầu run rẩy, càng lúc càng run hơn, đầu óc choáng váng, đồng tử giãn ra, hai hàm răng vì nghiến vào nhau mà phát ra tiếng ken két khe khẽ.

Vốn dĩ Thẩm Hồ vẫn đang cười hì hì, nhưng khi để ý thấy tình hình của Mặc Sĩ Hề như vậy hắn liền biến sắc. Thẩm Hồ vội vàng chạy lại ôm lấy đầu của Mặc Sĩ Hề rồi dùng tay áo che khuất ánh mắt của hắn, thanh âm trầm thấp, “Không nên nhìn, đừng nhìn nữa, không có gì đâu, không sao không sao...!”

Mặc Sĩ Hề nắm chặt bàn tay của mình, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bộ dáng thống khổ đến cực điểm. Thẩm Hồ không khỏi lo lắng, hắn ôn nhu nói, “Không sao, không việc gì phải sợ, không sao...ta phải giúp người thế nào đây? Nói cho ta biết, người muốn ta giúp người thế nào đây?”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu.

Thẩm Hồ đành phải ôm chặt lấy đầu hắn, đem toàn bộ sự ám áp cùng yên ổn bao bọc hắn. Máu nơi đầu ngón tay bắt đầu chuyển từ xanh đen sang đỏ tươi, độc tố đã bức ra ngoài bảy tám phần, chỉ là...Mặc Sĩ Hề vẫn còn run rẩy, thân nhiệt lại nhanh chóng giảm xuống, toàn thân toát hơi lạnh. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự không thể tin một người bình thường vô cùng trầm ổn, ngay cả hỉ nộ cũng không để lộ ra ngoài như Mặc Sĩ Hề lại trở nên yếu ớt như vậy. Không biết tại sao, trong lòng hắn tuy khẩn trương lo âu nhưng đồng thời lại có điểm vui mừng. Lúc trước Mặc Sĩ Hề quá hoàn mỹ, hiện tại lại có thêm vài phần chân thật, điều này khiến hắn lại càng có vẻ mềm mại, diễm lệ và...đa tình hơn!

“Không sao...không cần sợ...không cần sợ...không sao...”, hắn lặp đi lặp lại, từng chữ đều chứa đựng sự quan tâm.

Cứ như thế, một thời gian dài trôi qua.

Mặc Sĩ Hề chậm rãi mở mắt, Thẩm Hồ nhìn hắn mỉm cười. Đêm dài yên tĩnh, ánh trăng sáng từ phía sau hắn phản chiếu lại, đem hình dáng cùng gương mặt của hắn tô điểm thành một con người hoàn toàn khác...ôn nhu hơn. Mặc Sĩ Hề nhìn hắn dường như đang lấp lánh dưới ánh trăng liền cảm thấy mơ hồ, tựa như đang nhìn qua một lớp giấy lụa Tuyên Thành, một lần nữa...Thẩm Hồ tựa như một người khác!

Trong mắt Mặc Sĩ Hề bỗng ngẩn lệ, hắn bình tĩnh nhìn Thẩm Hồ, kẻ không hiểu ưu sầu, không lụy đau thương. Thẩm Hồ nhẹ nhàng hỏi, “Đang nhớ đến chuyện gì?”

“Ta...”, hần khó khăn mở miệng, phát hiện chính mình trở nên khô khan, “Ta thật xin lỗi, ta...không dừng được”

Sóng mắt Thẩm Hồ lay động.

“Ta đã cố gắng không chế chính mình...chẳng việc gì phải run sợ như vậy, chỉ là ta...ta không dừng được!”

“Không cần cố gắng, ta ở đây cùng ngươi, sẽ không sao đâu”, Thẩm Hồ gục đầu tựa lên trán của hần, thanh âm ấm áp như vầng thái dương vào buổi bình minh, “Hiện tại ngươi rất an toàn, sẽ không phát độc, sẽ không chết, cũng sẽ không ai đánh lên hay ám sát ngươi. Vậy nên, ngươi không việc gì phải sợ, máu sẽ nhanh chóng đông lại, run rẩy cũng sẽ ngừng lại, ngươi sẽ không sao!”

Ánh mắt của Mặc Sĩ Hề dừng lại trên gương mặt Thẩm Hồ rồi trượt đến ánh trăng bên ngoài cửa sổ, hần thấp giọng nói, “Bảy năm trước...đã từng có một người...chết trước mặt ta...vì cứu ta. Ta trở mắt nhìn hần bị người đánh chết, máu bắn lên mặt ta...trên người...trên tay...là máu đỏ...máu không ngừng chảy...Từ đó về sau, ta không thể nhìn thấy máu, khi nhìn thấy máu, ta sợ đến mức toàn thân phát run, làm thế nào cũng không ngừng được”

“Người kia đối với ngươi...nhất định là rất quan trọng”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề bắt đầu miên man, môi hần mấp máy tựa như muốn nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng, hần gục xuống rồi lâm vào hôn mê.

Thẩm Hồ hoảng sợ lay gọi bờ vai hần, “Ngươi làm sao vậy? Tỉnh lại đi, Mặc Sĩ Hề, ngươi tỉnh lại cho ta! Sao lại thế này...”, trong lúc nhất thời, sắc mặt Thẩm Hồ trắng bệch, tâm loạn như ma, hần có chút hoang mang cùng lo sợ.

“Gia Lam! Gia Lam!”

Thẩm Gia Lam từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, khi hần đáp xuống đất hoàn toàn không tạo ra bất kì thanh âm nào.

“Ngươi có biết hần trúng độc gì không?”

Thẩm Gia Lam tiến đến nhìn sắc mặt của Mặc Sĩ Hề, hần không dám trực tiếp đụng chạm mà dùng một chiếc khăn trắng phủ lên cổ tay Mặc Sĩ Hề rồi mới bắt đầu bắt mạch. Thẩm Hồ im lặng theo dõi, sau một hồi mới vội vàng hỏi, “Thế nào?”

“Độc tính không những quái dị mà còn là kịch độc, tuy đã bức ra ngoài gần hết nhưng độc tố vẫn xâm nhập vào tâm mạch, chỉ sợ...không chống đỡ được quá nửa canh giờ”

Thẩm Hồ nghe xong, đồng tử lập tức xiết chặt lại, sắc mặt chuyển sang u ám. Hần đột nhiên đứng bật dậy, đem Mặc Sĩ Hề đặt lên giường, đắp chăn, sau đó xoay người bước đi.

Thẩm Gia Lam vốn không có chút biểu tình nào trên mặt nhưng hiện tại để lộ một tia khiếp sợ, “Ngài muốn đi tìm bọn họ?”

Thẩm Hồ không quay đầu lại mà chỉ nói bằng một giọng trầm thấp, “Chỉ có bọn họ mới có giải được, không phải sao?”

“Nếu ngài đi tìm bọn họ thì khác gì tìm củi ba năm thiêu một giờ!”, Thẩm Gia Lam chậm rãi nói, “Những năm qua...ngài đã cố công chờ đợi cùng cố gắng, chẳng lẽ bao nhiêu tâm huyết đó đều hóa thành hư ảo sao?”

Một chân của Thẩm Hồ đã bước ra sau ngưỡng cửa, sau khi nghe Gia Lam nói những lời này, toàn thân hần hơi khựng lại một chút. Hần vịn tay lên khung cửa, một tiếng thở dài khẽ vang lên không ai nhận ra, “Có đôi khi...ta thật sự không ưa ngươi...có những chuyện không nên nói ra, bởi sau khi nói ra, người sẽ do dự, mà một khi do dự thì chuyện muốn làm sẽ không làm được...”

Thẩm Gia Lam khép hờ đôi mắt. Chính xác, bản thân là một chiếc bóng thì phải giống như chiếc bóng chỉ đi theo sau chủ nhân, vô luận chủ nhân muốn làm gì cũng không được dị nghị, dù chủ nhân muốn đi phóng hỏa đốt nhà thì hần cũng chỉ có thể theo cùng, khuyên can nhiều lời là điều tối kỵ. Đã nhiều năm đi theo Thẩm Hồ làm bạn đồng hành, làm cánh tay phải của Thẩm Hồ nên không ai hiểu Thẩm Hồ hơn hần. Chỉ là...nguyên nhân nào dẫn đến hành động lần này của Thẩm Hồ? Một thợ săn giáo hoạt hồ ly như hần hà có

gì lại xông vào một nơi đã biết trước là cạm bẫy, vì cái gì? Tầm mắt hắn chuyển hướng đến chiếc giường. Bên trong tấm áo khoác gấm màu tuyết trắng là gương mặt càng lúc càng tái nhợt của Mặc Sĩ Hề, vì gương mặt trắng hơn tuyết nên hàng mi lại trở nên đen ám, trắng đen hai màu đối lập trên gương mặt hắn thật khiến lòng người hít thở không thông.

Người này...đối với Thẩm Hồ mà nói...là nguy hiểm!

Mà đã nguy hiểm, nên thừa dịp này để bài trừ!

Nhưng nếu làm như vậy, Thẩm Hồ...có hận hắn cả đời không?

Cùng lúc đó, thanh âm dị thường của Thẩm Hồ vang lên, “Chỉ là, ta hiểu rõ, nếu để hắn chết...sẽ có hậu quả gì!”

Trên trời, mây che trăng, đêm đông lạnh đến tận cùng, lòng ngực như thiêu như đốt, cơ hồ có thể nghe thấy máu sôi trào trong tâm.

“Gia Lam, ta biết ngươi không tin vào số mệnh, nhưng ta tin. Thế gian rộng lớn, có người nhất định sẽ phải gặp, có người nhất định sẽ bị cuốn hút. Dù người đó có xa xôi trong trí tưởng tượng, nhưng người đó làm ta cảm thấy phấn khích, thậm chí về sau cũng không có khả năng gặp được người khác như vậy. Phấn khích này...ta không cam lòng để hết thấy đều chấm hết vì hắn. Vậy nên, ta đã quyết định!”

Thẩm Hồ xoay người đối diện Gia Lam, thanh âm từng chữ từng chữ vô cùng kiên định và cố chấp, “Ta muốn cứu hắn, vô luận phải trả giá đắt thế nào cũng phải cứu hắn, sau đó...hoặc là hắn trở thành ta, hoặc là...ta trở thành hắn, không thể khác!”

Nghe xong, Thẩm Gia Lam trầm mặc một lúc, cuối cùng hắn mở miệng nói, “Nếu đã vậy, cũng không phải không có cách khác!”

Ánh mắt Thẩm Hồ nhất thời sáng lên, hắn kinh hãi hỏi, “Cách gì?”

“Không biết ngài còn nhớ hay không, trong phòng của thái phu nhân có ba viên Cửu Huyền Ngọc Lộ Đan...”, lời còn chưa nói xong, Thẩm Hồ đã tựa như mũi tên bắn ra khỏi phòng!

Đêm tối, trong phòng thái phu nhân vang tiếng cảnh báo, nhóm thị vệ nhanh chóng chạy vào mật thất và tóm được kẻ lén vào. Khi bọn họ giải kẻ ấy ra ngoài và mạnh tay giật lấy khăn che mặt của hắn, tất cả đều sửng sốt kinh ngạc, kẻ đó nhân cơ hội vùng thoát. Sau khi thái phu nhân chất vấn, hết thấy nhóm thị vệ đều liều mạng lắc đầu. Sau cùng, vì bọn họ kiên trì không hé miệng nói gì, sự việc này cứ thế mà chìm vào bóng tối.

10. Chương 09

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 09

Chăm Sinh Thạch Hiên

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Hắn cảm thấy chính mình đang đi qua một dãy hành lang thật dài, tầm mắt mông lung, cảnh vật hư vô mờ ảo. Một cánh cổng màu đỏ như máu mở ra một nửa, phía sau cánh cửa là ánh mặt trời chiếu vào khiến tầm nhìn có hơi bị chói một chút.

Hắn tiến đến cách cánh cổng chừng một bước thì dừng lại, dường như tâm trí dự đoán có điềm chẳng lành nên hắn do dự chưa dám mở cửa. Đúng lúc này, cánh cửa lại tự động mở ra.

Ánh mặt trời trong nháy mắt liền tối sầm lại, bốn phương tám hướng trong phòng không một bóng người.

Hắn vừa đi được vài bước thì đột nhiên từ trên đầu bỗng rơi xuống một vật, thân thể hắn theo phản xạ vô thức cấp tốc lùi ra phía sau, vật thể đó va chạm với mặt đất tạo nên thanh âm loảng xoảng vỡ vụn thật lớn.

Hắn cúi người nhìn kỹ, hóa ra một bảng hiệu thật lớn, ánh mặt trời tựa như từng ô vuông từ phía sau phản chiếu lại đây, soi rọi từng mặt chữ trên bảng hiệu, trong mắt hắn hiện lên sự đau đớn...

Bố...Y...Thần...Phán.

Nước sơn bong tróc trên bốn chữ lớn màu vàng tựa như bốn tòa núi nặng trĩu giáng xuống tấm bảng hiệu.

Tựa như da thịt bị bỏng, hắn vội vàng rút tay về nhưng không kịp, những ngón tay vừa chạm vào tấm bảng hiệu liền bốc lửa thiêu đốt, hắn nâng tay lên, máu tươi không ngừng theo lỗ chân lông chảy ra, tựa như huyết xà uốn lượn.

Hắn nghe thấy có tiếng người hét chói tai liền theo bản năng cúi đầu xuống. Hắn kinh ngạc giật mình khi trông thấy một thiếu niên đang bị tấm biển nặng đè lên người, tiếng thét chói tai chính là từ đây phát ra, bên cạnh đó còn có một hài tử độ mười tuổi đang quỳ gối với sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, thân hình gầy yếu dị thường.

Hai người kia đã vào đây khi nào? Tại sao lại có mặt ở đây? Vừa rồi khi tấm bảng hiệu rơi xuống, trong phòng rõ ràng không có người, vậy thì tại sao lại xuất hiện một người nằm dưới tấm biển và đổ máu tươi đầm đìa? Tại sao? Tại sao?

Hắn ngơ ngác nhìn hết thấy sự tình trước mắt. Hắn không thể phát âm thành tiếng và cũng không biết cách nào để hỏi thăm.

Trên tay hắn, máu cuồn cuộn không ngừng chảy xuống, máu đặc nhầy dính bốc mùi tanh tưởi, không khí trong phòng càng lúc càng ít, hắn cảm thấy chính mình dường như thở không thông.

Lúc này, vị thiếu niên bị đè dưới tấm biển hiệu nặng nề ngẩng đầu lên rồi run rẩy vươn tay về phía hắn như đang cầu cứu. Hắn đứng ngây nhìn đôi bàn tay kia, lại nhìn đến gương mặt vị thiếu niên, đúng lúc ấy...

Trong nháy mắt...đất trời sụp đổ...vạn vật không còn tồn tại!

Mặc Sĩ Hề hét lên một tiếng chói tai rồi bật mạnh người ngồi dậy.

Một chiếc khăn mặt được thấm nước ấm đưa đến trước mặt, hắn giương mắt nhìn khuôn mặt từ ái của Tô bà bà. Tô bà bà thở dài nói, “Công tử, ngài lại gặp ác mộng?”

Là mộng! Là cơn ác mộng xấu xa kia!

Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại rồi tiếp nhận khăn mặt lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán mình, “Hiện tại là canh mấy?”

“Giờ Thìn canh ba”, Tô bà bà nhìn về phía cửa rồi hạ thấp thanh âm, “Nha đầu Cúc Ảnh đứng đợi bên ngoài đã lâu”

Mặc Sĩ Hề kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nàng nói là Mật phu nhân bảo nàng đến mời người đi gặp tỷ tỷ của nàng”

Mặc Sĩ Hề buông khăn mặt, ánh mắt hắn ảm đạm không nói gì. Tô bà bà lại nói, “Ta biết người e ngại Mật Tang, chỉ là...công tử, việc nên làm thì vẫn phải làm a! Không biết tại sao ta có dự cảm bất an, dường như lần này đến Mạch Thành là một quyết định sai lầm, chúng ta vẫn nên hoàn thành sớm công việc rồi trở lại kinh thành, Tam tiểu thư hắn cũng đã từ Thiên Cốc trở về”

Mặc Sĩ Hề nhếch khóe môi. Hắn rửa mặt chải đầu, khi nhìn vào gương đột nhiên nghĩ đến một chuyện liên xoay đầu hói, “Bà bà, ngày hôm qua khi ta trở về...không phát hiện điều gì sao?”

Tô bà bà ngẩn người, “Phát hiện điều gì...công tử muốn hỏi về chuyện gì? Ngày hôm qua ta cùng nữ đầu bếp của Thẩm phủ tán gẫu hơi trễ một chút, khi trở về đã thấy công tử thối đèn đi ngủ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Ngay cả bà bà cũng không biết chuyện ngày hôm qua, nói cách khác, sau khi hấn ngất đi thì Thẩm Hồ đã đưa hấn lên giường?! Hấn nhìn lại ngón tay của chính mình, vết thương đã khép miệng, thân thể cũng không có nửa điểm suy nhược, không biết Thẩm Hồ đã dùng loại thuốc thần kỳ gì để hóa giải chất kịch độc kia! Chẳng qua...ngay cả áo khoác cũng là hấn giúp mình cởi ra sao? Tưởng tượng đến tình hình lúc đó, trong mắt Mặc Sĩ Hề nhất thời hiện lên một tia hắc ám.

Tô bà bà hỏi, “Công tử, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì!”, Mặc Sĩ Hề bỏ lại khăn mặt vào chậu nước rồi mở cửa phòng. Tại góc hành lang, Cúc Ảnh đang đứng đó dõi mắt về phía xa xa bất định, biểu tình gương mặt nàng có chút phức tạp, không rõ đang suy nghĩ điều gì. Nghe thấy tiếng động, nàng xoay người liền nhìn thấy hấn đến nên vội vàng nghiêng người thi lễ.

Nắng sớm ảm đạm chiếu lên gương mặt nàng...thật sự rất giống Mật Tang...Mặc Sĩ Hề im lặng suy nghĩ: đây là thiên ý an bài sao, để hấn đến nơi này, để hấn nhìn thấy nàng, để hấn nhớ lại một mảnh hồi ức trước kia. Trong đầu hấn, thời gian dường như đang quay lại khiến hấn có chút khó chịu. Hồi phục tinh thần lại, hấn vội thu tầm mắt rồi quay mặt thản nhiên nói, “Chúng ta đi thôi”

Tô bà bà đứng phía sau lên tiếng, “Công tử, ngài còn chưa dùng qua điểm tâm!”

“Không cần, chúng ta đi thôi”

Cúc Ảnh yên lặng nhìn hấn rồi xoay người dẫn đường. Hai người không nói thêm gì nữa, không khí yên lặng bủa vây suốt dọc đường đi. Cuối cùng, bọn họ dừng lại trước một tiểu viện.

Trong Tương quân phủ, đây là tiểu viện hẻo lánh nhất. Cỏ dại mọc thành bụi, gốc mai héo rũ sắp chết, nước sơn màu xanh nơi cánh cửa đã bạc màu, cảnh sắc thoát nhìn vô cùng hoang vu. Nơi này không có người gác cửa, khung cảnh đượm buồn và lạnh lẽo, qua đó đủ thấy được tình cảnh lúc này của Đề Nhu ra sao. Ánh mắt của Mặc Sĩ Hề càng trở nên thâm trầm.

Đúng lúc này, trong phòng bỗng truyền đến thanh âm vỡ vụn, giọng nữ nhân vang lên rõ to, “Ta không uống! Ta không uống! Trong đó khẳng định có độc, muốn hại ta sao? Muốn ta không có bảo bảo sao? Ta không uống!”

Sắc mặt Cúc Ảnh nhất thời tái mét, nành giành đi lên trước rồi đẩy cửa tiến vào.

Mặc Sĩ Hề tiến vào theo, trong phòng bài trí cực kỳ đơn giản, một nữ tử tóc tai bù xù, chân tay co rúm nằm trên giường, bàn tay nắm chặt trụ giường, ánh mắt lộ vẻ phòng bị và cảnh giác. Trên mặt đất, nước thuốc đổ văng tung tóe, một tiểu nha đầu độ mười ba tuổi đang thu nhặt những mảnh vụn của bát thuốc, trông thấy Cúc Ảnh tiến vào, đôi mắt nàng đỏ lên, “Cúc Ảnh tỷ tỷ, Đề Nhu tỷ tỷ nàng...”

“Được rồi, nơi này cứ giao cho ta. Tiêm Nhi, người lui xuống trước đi”, Cúc Ảnh tiếp nhận cán chổi trong tay nàng rồi tiến đến cạnh bàn cầm lấy bát thuốc.

Nữ tử trên giường trông thấy nàng làm như vậy thì bắt đầu phát run, ánh mắt lộ vẻ cầu xin, “Không cần! Muội muội, người buông tha cho ta đi, ta không muốn uống. Ta sợ thuốc này có độc, phu nhân nhất định đã bỏ độc vào đó, chỉ là người không biết mà thôi. Nếu ta uống vào...bảo bảo sẽ không có...không nên ép ta, muội muội, không nên ép ta...”

Cúc Ảnh đứng trước mặt nàng uống ừng ực hết một nửa bát thuốc, “Ta cũng uống, nếu có độc, ta và người cùng chết!”

“Không, không, không cần...”, Đề Nhu vẫn còn kháng cự, Cúc Ảnh bước đến giữ chặt cằm của nàng rồi không chút thương tiếc mang nửa bát thuốc còn lại đổ vào miệng nàng. Đề Nhu liều mạng giãy dụa nhưng có thể nhìn thấy võ công của nàng không thể so sánh với muội muội, nước mắt ướt đầm gương mặt nàng, “Không cần! Đáng quá! Muội muội, đáng quá, không cần...!!!”

Cúc Ảnh yên lặng chờ đợi nàng uống hết bát thuốc mới buông tay ra, Đề Nhu được tự do liền khóc rống lên, “Người cư nhiên đối xử với ta như vậy...người cư nhiên đối xử với ta như vậy...!!!”

Cúc Ảnh quát lớn, “Câm miệng!”

Đề Nhu nhất thời hoảng sợ nhìn nàng, tuy vẫn còn ghen ngào nhưng thanh âm đã nhỏ đi rất nhiều. Mặc dù nàng không xinh đẹp mỹ lệ như muội muội nhưng lại dịu dàng đáng yêu, gương mặt so với Khuất Cầm có vài phần tương tự.

Mặc Sĩ Hề cau mày...hay là Thẩm Mộc cùng người tỳ nữ này có quan hệ ruột thịt? Sau khi phát hiện điều này, áp lực trong lòng hẳn giảm xuống vài phần.

Không biết nên nói Thẩm đại tướng quân đa tình hay bạc tình, chỉ đáng thương những nữ nhân có nét giống Khuất Cầm: Mật Phi Sắc, Vân thị – mẫu thân của Thẩm Hề, cùng Đề Nhu trước mắt...bọn họ vĩnh viễn chỉ là cái bóng!

Cúc Ảnh thở sâu rồi xoay người giới thiệu, “Tỷ tỷ, vị này chính là Mặc Sĩ thế gia Tuyền Ki công tử, hôm nay đặc biệt đến thăm hỏi người...”, nàng còn chưa dứt lời thì Đề Nhu đã từ trên giường chạy đến ôm tay áo của Mặc Sĩ Hề, “Người chính là Tuyền Ki công tử Mặc Sĩ Hề? Mặc Sĩ Hề là người sao? Công tử, van cầu người cứu ta! Ta không trộm vòng tay, ta không biết gì cả, ta bị oan uổng! Công tử hãy cứu ta, chỉ có người mới có thể cứu ta, phu nhân muốn ta chết, nàng muốn hại ta, ta thật sự trong sạch...!”

Cúc Ảnh vội vàng kéo nàng trở lại rồi trầm giọng nói, “Tỷ tỷ, đừng hồ nháo!”. Đề Nhu không nghe theo, nàng liều mạng vùng khỏi tay muội muội rồi tóm lấy áo choàng của Mặc Sĩ Hề lần thứ hai, “Công tử, mọi người đều nói ngài anh minh, trên đời này không có án tử nào không phá được, cầu người cứu ta, cầu người cứu ta, còn có bảo bảo trong bụng của ta...”

“Tỷ tỷ!”, Cúc Ảnh quăn bách cùng buồn bực, nàng đang muốn tiến lên ngăn cản thì Mặc Sĩ Hề nhẹ nhàng giữ tay nàng lại, hắn nhìn nàng lắc đầu rồi đích thân đỡ Đề Nhu đứng lên. Mặc Sĩ Hề dùng thanh âm vô cùng ôn nhu dỗ nàng ngồi xuống giường tựa như mẫu thân đang dỗ dành hài tử, “Ta hiểu rồi, trước tiên người cứ ngồi xuống đi!”

Trong lòng Cúc Ảnh nhất thời kinh hãi, tay chân bắt đầu không khống chế được mà run rẩy. Nàng đã từng thấy qua bộ dáng ôn nhu này của Mặc Sĩ Hề. Tại Khổng Tước Lâu, lúc thẩm vấn hai thích khách, hắn đã từng ôn nhu như thế! Ôn nhu của hắn là giả, phải nói là so với các loại nghiêm hình tra tấn còn đáng sợ hơn! Xong rồi...tỷ tỷ...lần này thì người thật sự xong rồi...!

Ý thức được điều này, ngực nàng tựa như bị người đâm một đao, lục phủ ngũ tạng nhất thời đau đớn tột đỉnh. Mặc Sĩ Hề lấy từ trong ngực áo ra một gói nhỏ, hắn nghiêng người ngồi xuống mép giường rồi nói với Đề Nhu, “Thuốc rất đắng, đừng không?”

Đề Nhu mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn hắn, đợi hơn nửa ngày nàng mới khẽ gật đầu.

Mặc Sĩ Hề mở gói nhỏ rồi lấy từ bên trong đó ra một loại mứt hoa quả, chính là thứ đêm qua Tô bà bà đã mang đến cho hắn, “Ăn một miếng thử xem!”

Hai tay Cúc Ảnh lập tức xiết chặt bên đùi, dù biết rằng chuyện này không có khả năng nhưng nàng vẫn không tránh khỏi suy nghĩ: trong đó...có độc hay không?

Ngược lại với vẻ khấn trương lo âu của Cúc Ảnh, Đề Nhu vô cùng bình tĩnh, sự đề phòng trong mắt dần biến mất, nàng ngoan ngoãn mở miệng ăn miếng mứt quả kia.

“Ăn ngon không?”, Mặc Sĩ Hề rút một chiếc khăn rồi thay nàng lau vệt thuốc vẫn còn vương lại trên môi. Một màn này hiện ra trước mắt Cúc Ảnh phải nói là...quỷ dị không thôi! Lại là âm mưu gì đây? Trong đầu hắn rốt cuộc đang tính kế gì? Tại sao hắn lại đối xử với tỷ tỷ tốt như vậy? Hắn không phải...đứng về phía phu nhân sao? Chẳng phải hắn nhận sự ủy thác của phu nhân đến đây chất vấn tỷ tỷ, thậm chí còn dụng hình? Quả thật có điểm kì quái? Hắn đang diễn trò gì? Nhất định là có mưu đồ khác...

Bên kia, Đề Nhu đã ăn xong miếng hoa quả, ánh mắt nàng lộ vẻ ngượng ngùng nhưng lại vui mừng gật đầu. Mặc Sĩ Hề mỉm cười rồi tiếp tục giúp nàng ăn, động tác kiên nhẫn đến cực điểm, Cúc Ảnh càng lúc càng bất an.

Gói mút rất nhỏ, chỉ trong chốc lát đã cạn sạch. Mặc Sĩ Hề thu hồi vỏ bao đựng mút vào trong tay áo rồi đứng dậy nói, “Người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại đến thăm ngươi”. Từ đầu đến cuối, một câu chất vấn cũng không có. Đề Nhu vội vàng bắt lấy tay áo của nàng, ánh mắt ngấn lệ, nàng thấp giọng nói, “Công tử, đa tạ ngài!”

Mặc Sĩ Hề yên lặng nhìn nàng.

“Từ ngày gặp chuyện không may, công tử là người đầu tiên đến thăm ta, lại còn mang mút hoa quả cho ta ăn... Vô luận công tử đến đây với mục đích gì, ta...ta cũng xin đa tạ công tử!”, Đề Nhu nói xong, nước mắt liền rơi xuống, “Công tử, ngài hãy tin tưởng ta, ta thật sự không lấy trộm vòng tay đó, thật sự không có...”

Đôi mắt tựa nai con, biểu tình tuyệt vọng khiến lòng người cảm thấy chua xót. Vô luận là người có ý chí sắt đá thế nào cũng không thể thờ ơ, Mặc Sĩ Hề cũng không tránh được, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi ngồi xuống dùng khăn lau lệ trên mắt nàng. Động tác thân mật của một nam nhân đối với nữ tử như thế có thể xem là suồng sã, nhưng riêng hắn khi làm điều đó lại khiến lòng người cảm giác ấm áp như gió xuân tràn về, không có nửa điểm phật lòng.

Tại sao lại có thể như vậy? Cúc Ảnh nắm chặt hai tay, thâm tâm nàng có chút ngoài ý muốn nhưng có chút cảm giác mất mát không nói nên lời.

“Ta biết phu nhân hận ta, ta cũng không nghĩ...chỉ là...công tử, ta không hề câu dẫn tướng quân! Ngươi hãy tin tưởng ta, thật tình ta cũng không tự nguyện...Ta cũng không hiểu tại sao sự tình lại thành ra thế này, chỉ là...hài tử vô tội! Ngươi giúp ta nói với phu nhân, chỉ cần để ta bình an sinh hài tử, ta nhất định sẽ dẫn hài tử đi xa, đi thật xa, tuyệt đối không quay trở về, ta sẽ không cùng nàng tranh giành gì cả. Ta...đến tận bây giờ cũng chưa từng muốn tranh giành điều gì với nàng, bất cứ thứ gì...”, thanh âm nức nở khàn khàn vang lên trong căn phòng quạnh quẽ lại càng thêm凄凉.

Mặc Sĩ Hề im lặng lắng nghe, gương mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Tuy rằng ta chỉ là một hạ nhân, chưa từng đọc qua kinh thư nhưng ta cũng biết lễ nghĩa liêm sỉ, cũng hiểu tri ân báo đáp. Năm đó, khi ta và muội muội cùng đường, chính phu nhân đã cứu vớt chúng ta, tình cảm của chúng ta đối với nàng chỉ có cảm kích. Một đêm kia...tướng quân uống rượu say, lầm tưởng ta là đại phu nhân quá cố trong khi ta chỉ là một nha hoàn...ta không được lựa chọn. Sau đó, ta đã từng nghĩ đến cái chết, chỉ là...ta luyến tiếc muội muội, không muốn bỏ lại muội ấy cô độc một mình, sau ta lại phát hiện mình đã có thai...Ta chưa từng nghĩ đến chuyện tranh thủ tình cảm hoặc tranh giành điều gì, ta chỉ có một hy vọng duy nhất là thuận lợi sinh hạ hài tử, thật sự chỉ có như thế mà thôi...!”, nàng vừa khóc vừa giải bày tất cả ủy khuất cùng nỗi lòng chua xót của chính mình. Mặc Sĩ Hề ở một bên yên lặng lắng nghe, trong đôi mắt ẩn chứa sự nặng nề khiến người khác không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng, sau khi Đề Nhu khóc mệt rồi, Mặc Sĩ Hề giúp nàng nằm xuống rồi lại vì nàng thu vén chăn. Đợi khi nàng ngủ say hắn mới xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, Cúc Ảnh đứng bàng quan một bên, sau khi liếc mắt thấy tỷ tỷ đã say giấc, nàng đóng cửa vội vàng đuổi theo, “Mặc Sĩ công tử, xin chờ một chút!”

Mặc Sĩ Hề nghe tiếng gọi liền dừng bước. Cúc Ảnh thu nhanh ống tay áo, nàng có chút không biết nên nói thế nào cho rõ. Mặc Sĩ Hề nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh so với vừa nãy càng thêm phức tạp vài phần, cuối cùng hắn mở miệng nói, “Người không cần lo lắng, ta sẽ không ra tay đối với nữ nhân đang mang thai”

Cúc Ảnh cắn môi dưới, hàng mi như cánh bướm khẽ rung động, nàng thấp giọng nói, “...không làm gì...được sao?”

“Không quan hệ!”, hắn xoay người tiếp tục bước đi, Cúc Ảnh yên lặng theo sát hắn, một cơn gió thổi tới, lá khô bay mù mịt, không gian càng thêm ảm đạm và tịch liêu.

“Các người không phải ở trong Thẩm phủ từ nhỏ?”

“Đúng vậy...ba năm trước ta cùng tỷ tỷ đến Mạch Thành”, Cúc Ảnh ngẩng đầu nhìn đám mây nơi cuối chân trời, nàng chậm rãi nói, “Chúng ta là người Hàn Thành, năm ấy sông Hoàng Hà vỡ đê, gia đình ta không còn cách nào khác nên đành bỏ quê lưu lạc xa xứ. Trên đường đi, nương ngã bệnh qua đời, chúng ta đành phải đến Mạch Thành nương nhờ nhà họ hàng, không ngờ người họ hàng đó lại bỏ mạng nơi chiến trường.

Một ác bá chú ý đến ta, bảo rằng người họ hàng kia thiếu nợ hần và bắt chúng ta trả nợ, nếu không trả nổi thì phải bán thân gán nợ. Trong lúc nguy kịch thì kiệu phu nhân đi ngang qua, người đã cứu giúp và mang chúng ta hồi phủ”

“Nói cách khác, chỉ sau khi người vào Thẩm phủ mới bắt đầu học võ công?”

“Đúng vậy”

Mặc Sĩ Hề ngừng cước bộ và cảm thán, “Rất có thiên phú!”

“Có lẽ”, Cúc Ảnh cau mày, khoe môi lộ vẻ trào phúng, “Chỉ là võ công càng cao, thứ phải đối đầu càng lớn. Trừ lần đó ra...”

“Nguyên lai người cũng chỉ là một cái bóng”

“Không hẳn, bởi vì thiếu gia không cần ta, nên ta cũng không cần làm cái bóng”

Mặc Sĩ Hề xoay đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt Cúc Ảnh đen lại, một màu đen lạnh lùng. Nàng...là vì không cam lòng với vận mệnh của chính mình? Một tài nữ mỹ lệ trí tuệ như vậy mà lại lạc đường làm nô tỳ, vĩnh viễn kém người một bậc? Nàng...là không cam lòng?

Có thể là vì không chịu nổi ánh mắt thương hại của hần nên Cúc Ảnh có chút mất tự nhiên, nàng quay mặt dừng bước, “Phu nhân đang đợi ta hồi báo, ta sẽ không bồi tiếp công tử trở về, thỉnh công tử đi trước”, nói xong cũng không chờ hần đồng ý, nàng vội vàng rời đi.

Mặc Sĩ Hề nhìn theo bóng dáng của nàng, cảm giác vết thương đã kết sẹo trong lòng mình bỗng nứt ra...đau âm ỉ. Hần dùng tay đè ngực xuống rồi chậm rãi băng qua dãy hành lang dài, phía trước hoa viên là hồ nước lớn, gió thổi qua, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, tựa như muốn đem kí ức của cả đời hần hiện lên rõ ràng.

Trên cầu ngọc thạch có một người đang tựa vào lan can cho cá ăn dưới hồ. Những ngón tay thon gầy khẽ động, bánh vụn rơi xuống hồ, mặt hồ nhất thời vang tiếng nước xao do những chú cá vàng nhảy lên khỏi mặt nước tranh ăn, bọt nước văng tung tóe khắp nơi...bập bôm...Tựa như được ngồi bút của thần điểm nhẹ, không khí trầm lặng cô tịch nơi này nhất thời bừng sáng.

Người kia xoay đầu lại và hướng nhìn hần mỉm cười, nụ cười so với ánh mặt trời càng rực rỡ hơn.

Nguyên lai là Thẩm Hồ.

11. Chương 10

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 10

Như Hà Mạn Thiên

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Hôm nay Thẩm Hồ thay đổi trang phục chuyển sang một bộ màu trắng ngà, mũ đội trên đầu cũng thay đổi, bởi vậy vừa rồi liếc thấy bóng dáng hần mà Mặc Sĩ Hề nhận không ra. Đôi mắt Mặc Sĩ Hề chuyển sang u tối, cước bộ không dừng băng thẳng qua bờ hồ.

Thẩm Hồ ngậy người một chút, hấn vội vàng vẫy tay gọi, nào ngờ Mặc Sĩ Hề nhanh chóng đi xuyên qua cổng vòm, tựa như hoàn toàn chẳng nhận ra hấn. Tay Thẩm Hồ đã giơ lên cao, qua một hồi lâu hấn xấu hổ thu tay lại rồi quay đầu hỏi một cách ngạc nhiên, “Gia Lam, chẳng lẽ...ta đã trở thành người vô hình?”

Thanh âm Gia Lam từ bên cạnh truyền đến, “Hồi bẩm thiếu gia, không phải thế!”

“Nếu vậy thì tại sao hấn rõ ràng trông thấy ta lại giả vờ như không thấy?”

Gia Lam trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói, “Có lẽ là vì...chán ghét”

“Cái gì?”, hàng mi cùng nét mặt Thẩm Hồ nhất thời cau có.

“Con nhím khi cảm giác được nguy hiểm sẽ xù lông lên để phòng vệ, khi người tiến đến gần nó sẽ bị tổn thương do lông nhím đâm vào”

Thẩm Hồ nhất thời im lặng, hấn nhìn cá chép quẫy đuôi trong nước, ánh mắt bỗng lóe lên tia sáng. Hấn im lặng, Gia Lam cũng không chủ động nói chuyện, gió đông nhẹ nhàng thổi đến, lá khô rơi xào xạc, vài phiến lá rụng dập dềnh theo gió rồi rơi lả tả xuống mặt hồ tạo nên những gợn sóng nước lăn tăn. Thẩm Hồ bỗng thở dài, hấn lẩm bẩm nói, “Hấn muốn chạy trốn!”

Lá vừa chạm xuống mặt nước, bầy cá chép trong hồ đầu tiên là tránh đi, sau đó lại ào ào bơi tụ lại. Hấn nhìn bầy cá bị hấp dẫn bị chướng mắt, thần thái trong mắt dần trở lại, cuối cùng hấn vỗ vỗ tay, khi xoay người lại thì trên mặt đã khôi phục sự tự tin và kiên định như trước, “Vậy nên, ta càng không thể buông tay lúc này, bởi vì...một khi đã buông ra thì sẽ không bao giờ có thể nắm giữ được hấn”

Thẩm Hồ nói xong liền nhanh chóng rời khỏi bờ hồ, sau khi chạy được vài bước, hấn quay đầu lại nói, “Ta muốn làm một việc không nên có người thứ ba ở đây”

Khí tức của Gia Lam lập tức biến mất, khóe môi Thẩm Hồ khẽ mỉm cười, hấn tiếp tục chạy vội về phía trước, băng ngang qua cổng vòm đến rừng trúc phía sau, hướng bên phải là Phật đường nơi Thái phu nhân hằng ngày ăn chay niệm Phật, nhiều năm hương khói không bao giờ dứt. Lúc này Thái phu nhân đang tụng kinh tụng niệm, tiết tấu bằng phẳng không thay đổi, sự tình chốn hồng trần chảy đến nơi này dường như đã bị bức tường bên ngoài ngăn lại. Bên trái Phật đường có một gốc cổ thụ nghe nói đã hơn ba trăm năm tuổi, cành lá rậm rạp, thân cây vững chắc tạo thành hình chữ thập, Mặc Sĩ Hề đang đứng dưới tàng cây, đầu hấn hơi ngửa ra phía sau, mắt nhìn chăm chăm thân cây đến thất thần.

Bóng râm loang lổ phủ lên người hấn tựa như đang ẩn dấu rất nhiều bí mật không muốn để người khác biết, thoạt nhìn qua, cảnh và người tạo nên vẻ phiêu dật phi thường.

Thẩm Hồ cảm thấy trong chính mình dường như đang cảm nhận được điều gì đó, tâm trí hấn đột nhiên run rẩy, tựa như một người chưa từng nghe qua tiếng đàn bỗng lần đầu tiên nghe thấy, vô luận âm thanh kia có dễ nghe hay không, giờ khắc này...tất cả đều trở thành vĩnh hằng. Hấn bước tới, Mặc Sĩ Hề đứng yên không động đậy, tầm mắt hấn dừng lại trên thân cây, miệng nói, “Ta nghe nói Tướng quân rất yêu thích gốc cổ thụ này, coi nó như bảo vật trấn phủ”.

“Ừm”, Thẩm Hồ nhún vai, “Dù sao nó cũng trọng yếu hơn ta”

“Nói vậy...nếu như hấn biết gốc cổ thụ này sắp chết...thì sẽ cảm thấy thế nào?”

Thẩm Hồ hơi sững sốt, Mặc Sĩ Hề vươn tay sờ lên thân cây, bụi nâu thô ráp từ thân cây rơi xuống bàn tay trắng thuần khiến vẻ gầy yếu của hấn càng thêm nhu nhược. Đôi mắt Thẩm Hồ càng lúc càng thâm thúy nhưng biểu tình lại làm ra vẻ không chú ý, “Đại khái sẽ rất tức giận, đến lúc đó sẽ có nhiều người bị vạ lây”

“Tuy rằng thoạt nhìn bề ngoài của nó vẫn rất khỏe mạnh tươi tốt nhưng thật ra bên trong đã bắt đầu hư thối, không quá ba tháng...nó nhất định sẽ chết héo”

Thẩm Hồ chỉ vuốt mũi mà không phát biểu ý kiến.

“Chỉ là, nếu bây giờ cho người tìm hiểu rõ nguyên nhân bệnh và chăm sóc tỉ mỉ thì nó vẫn còn có thể kéo dài sự sống hơn mười năm”, Mặc Sĩ Hề quay đầu nhìn thẳng vào mắt Thẩm Hồ, “Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Còn có thể kéo dài mười năm?”, Thẩm Hồ trầm ngâm một chút rồi ngẩng mặt nở nụ cười, “Ta vốn lười, người hần đã biết”

“Vậy nên?”, Mặc Sĩ Hề nhướn mi.

“Vậy nên, nếu bắt ta ăn không ngon ngủ không yên cả ngày lo lắng phát sầu vì nó, tìm mọi biện pháp cứu nó...ta thật không có khả năng a!”, hần mỉm cười rồi vươn tay bẻ một mảnh lá cây kè lên miệng thổi một điệu du dương dễ nghe.

“Đó là bởi vì người không có tình cảm với nó”

“Cũng không hẳn vậy, loại cảm tình này thật mơ hồ. Nếu như người không xem nó chỉ đơn thuần là một thân cây, hãy xem nó như một đoạn hồi ức, như vậy...người tự nhiên sẽ có tình cảm với nó. Từ nhỏ ta đã chơi đùa dưới gốc cây này, dùng lá của nó thổi nhạc, bẻ cành làm roi, phải nói là ta có không ít kỉ niệm liên quan đến nó. Chỉ là, cảm tình là một chuyện, sự thật lại là một chuyện khác”, biểu tình Thẩm Hồ trở nên nghiêm túc, hần vươn tay vuốt ve thân cây rồi lại buông xuống, “Người cũng đã nói, dù ta tìm hiểu rõ nguyên nhân bệnh của nó và dốc lòng chăm sóc thì cũng chỉ có thể kéo dài mười năm. Mười năm này đã đủ để ta vun bồi một cây non khác trưởng thành”

Mặc Sĩ Hề nghe đến đó, hàng mi đột nhiên run lên. Mặc Sĩ Hề cười ha ha, ngữ điệu lại chuyển sang bồn chồn, “Hơn nữa, nó sống ba trăm năm cũng đã đủ lâu rồi, nếu như có thể chết héo, nói không chừng nó sẽ vô cùng cảm khái “Lão tử sống đủ rồi” hoặc là “Mau để ta chết đi, kéo dài sinh mệnh như vậy cũng là một loại khổ sở”. Một cỗ thụ chết đi, biết đâu nó sẽ sớm giải thoát mà đi đâu thai?”

“Nói cách khác, người sẽ để nó chết, đúng không?”

“Ê ê, người đừng nói cứ như thể ta có lỗi ấy! Thay vì lãng phí thời gian vất vả cứu nó sống lại, mà cũng không thể sống hẳn, còn không bằng nên nghĩ cách nào bồi dưỡng một cây mới sống tốt hơn”

Mặc Sĩ Hề đột nhiên xoay người, hần không nói một lời mà rời đi. Thẩm Hồ không hề chần chừ mà lập tức đuổi theo, “Làm sao vậy? Lời nói của ta khiến người mất hứng sao?”

“Vậy sao? Xin rửa tai lắng nghe”, Mặc Sĩ Hề biểu hiện bộ dáng khiêm tốn lãnh giáo, chỉ là hần không thèm nhìn Thẩm Hồ mà thần nhiên nhìn về phía trước, mặc dù vẫn đang nói chuyện với Thẩm Hồ mà như đang độc thoại một mình, “Bởi vì xuất thân của người tốt hơn so với người khác, cũng bởi vì người trời sinh thông minh...”

Thẩm Hồ có chút vui mừng “a” một tiếng, “Đây là lần đầu tiên người khen ta, bắt quả người làm ơn nhanh chóng nói ra phần trọng yếu: bộ dáng của ta thật anh tuấn! Một người xuất thân quý tộc, thiên tư hơn người lại anh tuấn như ta quả thật không nhiều lắm đâu”

Mặc Sĩ Hề không để hần tự biên tự diễn mà tiếp tục nói, “Nhưng vừa khéo người cũng vô tình, vô liêm sỉ và vô trách nhiệm”

Thẩm Hồ cười không nổi.

“Người bốn cột khắp thế gian, gây rối xung quanh, lấy việc trêu chọc người khác làm niềm vui, cuộc sống có thể xem là tiêu sái đến cực điểm. Nhưng người đã từng bao giờ nghĩ, vì sao mà người có thể không kiêng nể gì, vì sao mà người có thể tiêu dao khoái lạc?”

“Bởi vì ta không cần gánh vác trách nhiệm?”

“Đúng vậy”, Mặc Sĩ Hề đột ngột ngừng bước, hần quay đầu nhìn Thẩm Hồ rồi nói, “Mượn câu chuyện gốc thụ vừa rồi mà nói, đúng vậy, mười năm cũng đủ để người vun trồng một thân cây khác, nhưng dù sao đó cũng không phải cùng một cây. Chẳng qua chỉ là một thân cây mà thôi, sớm muộn cũng phải chết, nhưng rõ ràng người có thể kéo dài sự sống của nó hơn mười năm, tại sao người lại không làm? Cây sẽ chết, làm thế nào người biết cây sẽ không thống khổ, sẽ không lưu luyến thế giới này? Có vài thứ quan trọng mà chúng ta không thể trốn tránh, chỉ có thể nhìn nó xảy ra! Thẩm Hồ, đây là sự khác nhau lớn nhất giữa ta và người, cũng bởi vậy...chúng ta nhất định không thể chung đường, vĩnh viễn không chung đường”

Ánh mắt Thẩm Hồ sâu hơn và đen hơn, phản chiếu trong đó là dung nhan tái nhợt, kích động và một loại bi thương không nói nên lời của Mặc Sĩ Hề.

Một cơn gió thổi qua, lá rụng bay đầy trời.

Mặc Sĩ Hề lui về phía sau một bước, hai bước, ba bước, hần thấp giọng nói, “Vậy nên, hãy dừng lại đây. Ta mệt mỏi rồi. Cũng không phải sau khi người trồng được một thân cây mới, quả của nó sẽ ngọt lành ngon miệng. Trên đời này có rất nhiều thân cây, người hãy chọn cây khác đi, Tứ thiếu gia!”, hai chữ cuối cùng đè nặng đầu lưỡi mà phát ra, thanh âm quanh quẩn trong không khí và lặng lẽ lan tỏa.

Thẩm Hồ cứng người, bộ dáng không còn vẻ nhàn nhã cùng lưỡi nhác như bình thường, một đôi tay nắm chặt bên người, buông ra, lại nắm chặt, lại buông ra, hần chần chừ không biết phải nói gì.

Đúng lúc này, lá rụng bay hỗn loạn trong không trung, lá bay càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hỗn loạn. Hai người ngẩng đầu, trong không trung...tuyết đã bắt đầu rơi.

Đồng tử Mặc Sĩ Hề đột nhiên co rút lại, hần kinh ngạc đến ngây ngốc nhìn bông tuyết rơi xuống gương mặt mình. Không khí ngưng kết một loại cảm xúc không thể nói rõ ràng, nặng trĩu và áp chế. Thẩm Hồ nhận thấy sự khác thường liền tiến lên nhẹ nhàng bắt lấy tay hần. Tựa như đêm qua nhìn thấy máu, tay Mặc Sĩ Hề lạnh như băng, không hề có chút tia ấm. Thẩm Hồ cởi áo khoác của mình phủ lên vai hần, Mặc Sĩ Hề vẫn bất động như trước.

“Nguyên lai người không chỉ sợ máu mà còn sợ tuyết!”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề khẽ lay động một chút, hần là người vốn không để lộ bất kì biểu tình yếu đuối nào, vậy mà giờ khắc này thoát nhìn lại có vẻ nhu nhược vô cùng, tựa như mảnh sứ, chỉ cần rơi nhẹ sẽ vỡ vụn. Thẩm Hồ thở dài, hần đem áo khoác nhanh chóng phủ kín lên người Mặc Sĩ Hề rồi choàng tay ôm người đó vào lòng, “Ta nghe nói tháng mười hai hằng năm người thường lấy cơ bẻ quan để cự tuyệt ra ngoài! Là vì sợ tuyết sao?”

“Sợ?”, ánh mắt Mặc Sĩ Hề phóng về phía xa xôi và trở nên mông lung, hần lắc đầu nói, “Không, ta không sợ, ta chỉ chán ghét”

“Chán ghét?”

“Người đã từng bị vứt bỏ trên đường trong một ngày tuyết rơi trắng xóa? Xung quanh người không có ai, chỉ là một mảnh tĩnh mịch. Người nằm trên tuyết, lưng trúng một đao, máu chảy không ngừng, dù người có làm thế nào thì máu vẫn không thể ngừng lại được, người liều mạng đi về phía trước để tìm một nơi khô ráo trị thương. Một căn phòng trước mắt người nhưng người lại không thể tiến đến nơi đó, không cách nào tới được...Người đã từng trải qua một ngày như vậy chưa, Thẩm Hồ?”

Cánh tay Thẩm Hồ nhất thời đông cứng.

Mặc Sĩ Hề cười âm trầm, đôi mắt màu hổ phách dằng đầy sương mù mờ ảo, “Khi ta mười tuổi phụng mệnh đi ngăn chặn Quý Kinh đào tẩu. Khi ta đánh bại hần, hần quỳ xuống trước mặt ta khóc lóc. Một lão nhân hơn sáu mươi tuổi nhưng nước mắt nước mũi đầy mặt, bộ dáng thật sự kì quái...”

Thẩm Hồ yên lặng lắng nghe hết sức chăm chú.

“Ta nhất thời mềm lòng buông tha hần, hần thừa dịp ta không chú ý mà đâm một đao vào giữa ngực ta. Mặc dù sau đó ta đánh trả lại và hạ gục được hần, nhưng chính bản thân ta cũng thụ thương không thể cử động”, cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ, trước mắt Mặc Sĩ Hề phảng phất thấy lại cảnh tượng ngày hôm đó...trong mộng, một hài tử trong trang phục trắng như tuyết ngã sấp trên đường, nó đã khiếp sợ như thế nào, trong sự hoảng loạn, nó đã liều mạng để giữ chặt sự sống.

“Lúc ấy, nương cùng bà bà ở một nơi không xa. Họ lạnh lùng nhìn ta và nói rằng: bởi vì ta mềm lòng nên phải chịu trả giá, một đao kia là bài học giáo huấn mà ta phải nhận”

Bàn tay Thẩm Hồ không tự chủ xiết chặt, hần bỗng có một loại dự cảm...nếu cứ để Mặc Sĩ Hề nói hết những lời này, tất cả...đều không thể vãn hồi. Không thể để hần nói thêm nữa! Nếu còn muốn nắm giữ Mặc Sĩ Hề thì không nên để hần tiếp tục nói...Chỉ là, vòng tay của hần tựa như bị ma quỷ nguyên rủa, làm thế nào cũng không thể cử động được.

“Trời dần tối, tuyết trên mặt đất tan thành nước, ta nhìn thấy xung quanh mình là chất lỏng màu nâu đen liền cảm thấy kì quái, tại sao tuyết trắng tinh thể kia bây giờ lại trở nên dơ bẩn như vậy? Miệng vết thương

chảy máu rất nhiều, ta bắt đầu không nhận biết rõ xung quanh, lúc ấy...ta thật sự tuyệt vọng nghĩ rằng: lẽ nào ta phải chết ở nơi này sao?”, Mặc Sĩ Hề nói đến đây liền nhếch mép cười giễu, nụ cười ấy khiến thần kinh Thẩm Hồ lập tức trở nên căng thẳng, tâm trí run rẩy cùng quặn đau, “Nhưng khi ta ngẩng đầu lên, bà bà vẫn đứng dưới mái hiên ở góc phố đối diện, trên gương mặt bà bà là nước mắt. Trong khoảng khắc đó, ta cảm thấy hoảng hốt khi nhớ tới một người, vì thế ta liều mạng lết tới và giữ chặt lấy váy bà bà mà nói: Ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, bà bà, hãy cứu ta! Ta biết sai rồi!”

Bàn tay hần đột nhiên mạnh mẽ cùng tuyệt vọng tóm lấy vạt áo của Thẩm Hồ rồi cười lạnh, “Giống như vậy, liều chết mà bắt lấy, nếu bà bà không cứu ta thì ta đã chết, ta không thể chết được, ta muốn sống sót, vậy nên ta cúi đầu, ta nhận sai, ta thề sẽ không có lần sau, giống như vậy, toàn lực mà giữ lấy!”

“Đủ rồi!”, Thẩm Hồ không nhìn được nữa, hần ôm chặt Mặc Sĩ Hề, thanh âm khàn khàn, “Tại sao lại bức chính mình đến hoàn cảnh như vậy? Vì cái gì lại phải hy sinh như vậy? Vì cái gì? Đơn giản chỉ là vì người là nữ nhân sao?”

Thanh âm tụng kinh trong Phật đường đột ngột ngừng bật.

Gió đông như gào thét, đất trời như vắng lặng.

Bông tuyết tung bay nhìn cõi đời bàng quang đến lạnh lùng.

Mặc Sĩ Hề chậm rãi ngẩng đầu kỹ nhìn Thẩm Hồ, gương mặt hần thuần trắng không một tia huyết sắc, ánh mắt càng lúc càng thâm đen, tựa như vực sâu đang bị một ngọn lửa thiêu đốt, một ngọn lửa...có thể làm tổn thương tâm hồn của người khác.

“Thẩm Hồ, người có biết hay không, có một số việc dù biết trong lòng nhưng tuyệt đối không nên nói ra. Một khi đã làm rồi...sẽ không thể vãn hồi”

Thẩm Hồ thấp giọng đáp, “Ta biết”

“Ta vẫn nghĩ người là người thông minh. Người thông minh sẽ không làm chuyện hồ đồ”

“Ta đánh cược với chính mình. Nếu giờ phút này ta nói ra có khả năng sẽ chọc giận người, lúc đó sự tình càng không thể vãn hồi, nhưng vẫn còn một khả năng...ta có thể trở thành bằng hữu của người, từ giờ phút này trở đi sẽ cùng người bảo vệ bí mật này. Tỷ lệ là năm mươi và năm mươi. Chỉ là, nếu hiện tại ta không nói...”, Thẩm Hồ chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, khi hần mở miệng lần nữa, thanh âm vô cùng thanh thản và thâm trầm, “Người sẽ vĩnh viễn xa cách ta, xa cách với thế giới bên ngoài, người sẽ đến một nơi mà ta vĩnh viễn không thể đến gần. Mà ta...không thể chấp nhận như thế”

Gương mặt Mặc Sĩ Hề vốn bình tĩnh không một gợn sóng, vậy mà khi nghe Thẩm Hồ nói thế, vẻ mặt liền có chút hoảng loạn, nàng không khỏi giận dữ, “Người nói bậy bạ gì đó!”. Mặc Sĩ Hề đẩy mạnh hần ra rồi xoay người muốn rời đi, Thẩm Hồ liền tiến lên giữ chặt cánh tay nàng, không để nàng bỏ trốn, “Ta không tin người không biết, ta vì cái gì lại ngoan ngoãn cùng người trở về, vì cái gì lại quần quýt lấy người, vì cái gì lại muốn vạch trần người, vì cái gì?”

“Ta không biết!”, Mặc Sĩ Hề liều mạng vùng khỏi vòng tay hần, chỉ là cánh tay hần tựa như vòng sắt chặt chẽ chế ngự nàng, không để nàng có cơ hội né tránh.

“Vậy hãy để ta nói rõ ràng với người, Mặc Sĩ Hề, ta...”

Mặc Sĩ Hề khần trương nghĩ cách ngăn cản hần nói ra những lời tiếp theo, chỉ là đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt của đối phương đã bị đối phương nhanh chóng bắt lấy, nửa câu còn lại không những không ngăn chặn được mà ngược lại...từng thanh âm trở nên rõ ràng vang lên bên tai nàng...

“Ta mến người, Mặc Sĩ Hề, ta mến người, cho nên ta không thể buông tay!”

Không gian yên lặng.

Vạn vật đều không tồn tại.

Sắc trời nặng nề. Thế giới rơi vào cõi âm u.

Mặc Sĩ Hề ngây dại nhìn Thẩm Hồ, rõ ràng là gương mặt với những đường nét quen thuộc nhưng lại trở nên xa lạ, tựa như hết thấy đều là ảo ảnh có thể tan biến trong nháy mắt.

Hắn...là ai?

Biểu tình nghiêm túc, ánh mắt tinh duệ tựa thanh đao, động tác chậm rãi cùng ôn nhu...lãng trì trái tim nàng. Thiếu niên này...là ai?

Bí mật thân thể che dấu bấy lâu nay cứ như vậy mà phơi bày trước ánh sáng không chút lưu tình, phần nàng thì chỉ có thể đứng chôn chân tại đó, tùy ý để nó phá kén chui ra.

Phảng phất đâu đó trong không khí có thanh âm một thiếu nữ gào thét, “Người tránh ra! Người không phải hắn! Người không phải là Mặc Sĩ Hề! Người không phải là Mặc Sĩ Hề!”

Theo bản năng, nàng nâng tay che gương mặt của chính mình rồi chậm rãi vuốt ve...hàng mi này...sóng mũi này...quả là một gương mặt thanh tao cao nhã, mắt sáng tựa sao, làn da trắng nhuần như ngọc.

Chỉ là...nó không thuộc về nàng...cũng không thuộc về...hắn!

Nghĩ đến đây, Mặc Sĩ Hề lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thẩm Hồ, biểu tình của nàng bỗng trở nên bi ai. Nàng vươn một bàn tay sờ lên gương mặt Thẩm Hồ, ve vuốt mi mắt của hắn, chạm xuống vai, cuối cùng nàng nhoẻn miệng cười kèm theo một tiếng thở dài.

“Thật không? Một khi đã như vậy...người...không thể trách ta!”, thanh âm thì thầm du dương biến mất theo gió, bàn tay đang đặt trên vai Thẩm Hồ mạnh mẽ ấn xuống, “Thẩm Hồ, chết đi!”

12. Chương 11

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 11

Lý Chi Khuy Khiêm

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Một đạo ngân quang đột nhiên đánh đến, Mặc Sĩ Hề trong nháy mắt lui về phía sau rồi bật người phóng lên cây, nàng lạnh lùng nhìn người xuất đao. Những ngón tay thon dài sạch sẽ, từng móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng, trầm ổn và nhanh như chớp, hắn và chủ nhân của hắn sử dụng cùng một loại đao giống nhau...Thẩm Gia Lam.

Quả nhiên không hổ danh là ảnh vệ xuất sắc nhất, lúc bình thường hắn tựa như không hề tồn tại, nhưng tại thời điểm mấu chốt cũng không thất thủ. Nếu không nhờ một đao của hắn, giờ phút này Thẩm Hồ đã vong mạng.

Chỉ là, trên mặt Thẩm Hồ một chút cảm kích cũng không có, ngược lại hắn còn lạnh lùng lên tiếng, “Ta đã bảo ngươi không được đi theo!”

Thẩm Gia Lam cúi đầu không trả lời.

“Ta cũng không bảo ngươi ra tay”

Sau một lúc im lặng, Thẩm Gia Lam rốt cục cũng lên tiếng, “Không để ngươi bị tổn thương, đó là chức trách của ta”

Khóe miệng Thẩm Hồ gợn lên tia cười lạnh, ánh mắt lộ vẻ chán ghét, “Nói vậy, ta phải đa tạ chức trách của ngươi”. Hắn nói xong liền nhấc mũi chân mượn lực phóng lên ôm chặt cánh tay của Mặc Sĩ Hề, biểu tình của hắn cực kỳ nghiêm túc, “Nói lại một lần nữa, ta không muốn có người thứ ba ở đây. Ngươi, không được đi theo ta!”

Không đợi Thẩm Gia Lam đáp lời, hắn kéo Mặc Sĩ Hề nhanh chóng rời đi. Về phần Mặc Sĩ Hề có lẽ là quá mức kinh ngạc, hoặc cũng có lẽ là vì nguyên do khác mà nàng để mặc hắn lôi kéo đi mà không chút chống cự.

Gió thổi bên tai vù vù, tuyết vẫn rơi, hàn khí thâm nhập lục phủ ngũ tạng, lạnh cắt da người. Tuy nhiên, trên tay nàng lại truyền đến một cảm giác hoàn toàn tương phản. Ấm áp...kiên định...trần ngập sức mạnh, tựa như chỉ cần bàn tay này muốn bắt lấy thì vĩnh viễn sẽ không thể buông ra. Loại cảm giác này khiến tim nàng đập nhanh, chỉ là...không hiểu sao lại cảm thấy...bình an. Mi mắt Mặc Sĩ Hề bắt đầu run rẩy, vòng tay của Thẩm Hồ càng xiết chặt. Hắn không nói, nàng cũng không hỏi, hai người cứ như vậy mà đạp gió phóng đi, xuyên qua Phật đường, băng ngang giữa hồ, vòng qua đình viện...Ngay vào lúc Mặc Sĩ Hề nghĩ rằng bọn họ sẽ chạy mãi như vậy thì...Thẩm Hồ dừng lại. Trước mặt bọn họ là phòng khách nơi nàng đã diện kiến Mật Phi Sắc lúc mới đến đây.

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề thoáng vẻ nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Hồ, chỉ thấy hắn đẩy cánh cửa rồi kéo nàng cùng đi vào. Bên trong gian phòng thoáng thoảng hương trầm Thiên Trúc thanh nhã khiến tâm thần con người trở nên thư giãn, thoải mái. Mặc Sĩ Hề đột nhiên nhớ lại ngày đó gặp Mật Phi Sắc, nơi này có ba gian phòng, trong đó một gian là phòng khách, một gian là thư phòng, mà đây...chính là gian cuối cùng. Mặc Sĩ Hề có chút ngạc nhiên khi nhận ra gian phòng này lại là khuê phòng nữ tử. Trong phòng treo sa rèm hồng gấm, giường bạch ngọc, giường đồng long phượng, trên tường cạnh cửa sổ còn treo một bức tranh tú nữ thanh nhã...mọi vật bài trí đều tinh tế tuyệt mỹ, xem ra chủ nhân trước kia của nơi này là một nữ tử vô cùng thanh tao thoát tục.

Thẩm Hồ vén rèm kéo nàng tiến vào, bên trong có đặt một chiếc trường kỷ bọc đệm, có thể nhìn thấy chiếc trường kỷ này đã có rất nhiều niên đại và được bảo dưỡng vô cùng tốt, chỉ là...trên đó vẫn còn phủ một lớp bụi mỏng. Trên bức tường bên cạnh trường kỷ treo đầy những bức tranh tương tự bức tranh ngoài kia, hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc mỉm cười, hoặc tựa lưng biếng nhác...tất cả đều vẽ cùng một người. Chỉ là...người này cũng không không phải là người trong bức tranh bên ngoài thư phòng.

Thê thiếp của Thẩm Mộc đều là những nữ nhân thuần sắc yếu ớt, vóc người thon thả, gương mặt thanh tú,...bộ dáng đều rất giống Khuất Cẩm, duy chỉ có người này ngoại lệ. Nàng mặc một bộ váy hồng mang theo vài phần anh khí, khi cười lộ lên khóe môi hồng hồng phảng phất nét thông minh. Nhìn thấy nụ cười quen thuộc này, Mặc Sĩ Hề bỗng nhiên nhận ra...đây là...Vân Tất Khương.

Nàng là...mẫu thân của Thẩm Hồ. Nguyên lai đây chính là khuê phòng của mẫu thân hắn!

Thẩm Hồ kéo nàng đến trước bức tường rồi xoay đầu nhìn nàng mỉm cười một cách quỷ dị. Đương lúc trong lòng Mặc Sĩ Hề dâng lên dự cảm không lành thì Thẩm Hồ đã lên tiếng nói với người trong bức tranh, “Mẫu thân, hôm nay nhi tử dẫn nàng đến diện kiến ngươi. Người hãy nhìn nàng thật kỹ, bởi vì sau này nàng chính là con dâu tương lai của ngươi!”

“Cái gì?”, Mặc Sĩ Hề theo phản xạ muốn rút tay ra khỏi tay hắn nhưng lại bị hắn giữ chặt hơn.

“Mẫu thân, ta đứng trước người phát thệ, nếu không cưới được nàng, cả đời này ta sẽ không thành thân”

“Ngươi loạn trí rồi!”

“Ta không loạn trí!”, Thẩm Hồ nhìn nàng cười hì hì, cũng như bao lần trước, mỗi lần hắn cười thì hàng mi dày lại giãn ra, khóe mắt phiêu dật, ánh mắt lấp lóe mang theo ba phần đắc ý, ba phần bướng bỉnh, ba phần nhiệt tình cùng một phần tà mỹ, “Được, xem như đã định!”

Mặc Sĩ Hề rốt cục cũng phát giận, nàng lạnh lùng nói, “Định gì mà định! Ai cho phép ngươi tự quyết định, không ai đáp ứng ngươi! Ngươi muốn làm chuyện điên rồ thì tự làm một mình, đừng lôi kéo ta vào! Ta phải đi, buông tay!”

“Không buông!”

“Buông tay!”

“Không!”

Chát! Thanh âm trong trẻo dị thường vang lên giữa không trung.

Mặc Sĩ Hề nhận thấy chính mình vừa tát Thẩm Hồ một bạt tay, trong nháy mắt tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, nhưng rất nhanh sự phẫn nộ trong tâm trí đã lấn át sự áy náy trong lòng, nàng trừng mắt nhìn Thẩm Hồ, “Thẩm đại công tử, Thẩm tứ thiếu gia, thỉnh ngài nhìn rõ, nhìn thật rõ...giờ phút này đứng trước mặt ngài là một nam nhân! Dù hắn là nữ nhân thì đã sao, trong con mắt người đời thì hắn chính là một nam nhân! Khi hắn mười tuổi đã xưng danh thiên hạ, mười bốn tuổi kế thừa gia tộc, mười bảy tuổi nắm quyền cai quản, thường xuyên gặp gỡ quan lại chốn cung đình, nhận được ân sủng đế vương, có thể nói là thiên hạ không còn thiếu niên nào có thể qua mặt! Ngài muốn hủy hắn sao? Hay là vì người yêu thích hắn nên muốn hắn khi quân phạm tội, thân bại danh liệt? Cái gọi là yêu thích của người chỉ là như vậy thôi sao?”

“Ê, ta muốn biết một chút, người...tại sao lại giả nam trang? Mặc Sĩ gia không có lấy một nam nhi tài năng kế thừa gia nghiệp thì đã sao, ngay từ đầu người cứ lấy thân phận nữ tử xuất hiện không phải tốt hơn sao, như vậy người không cần phải đối diện với những rắc rối này, không phải sao?”

Lời nói như tiếng sấm vang khơi dậy một ký ức đau lòng. Ánh mắt Mặc Sĩ Hề bắt đầu mờ mịt, vì cái gì nàng lại giả nam trang? Vì cái gì lại phải làm điều dối trá trắng trợn này? Vì cái gì lại muốn cuộc sống của chính mình mờ mịt trong bí mật?

Ngược dòng thời gian trở lại nơi sự việc mới bắt đầu...tất cả chìm ngập trong màu đỏ sẫm của máu và màu trắng bạc của tuyết, khi nàng biết tuyết là đáng sợ...cũng bắt đầu từ nơi đó. Không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ là một đoạn thời gian ngắn nhưng đối với nàng mà nói...nó đã rất dài, dài tựa ngàn năm, nàng bỗng nghe thấy một thanh âm đáng sợ chậm rãi vang lên trong tâm trí mình, “Ta không phải Mặc Sĩ Hề!”

Ta không phải Mặc Sĩ Hề...

Ta không phải Mặc Sĩ Hề...

Những lời này không ngừng lặp đi lặp lại, tựa như muốn nuốt trọn cả thế giới. Thẩm Hồ nhất thời chấn động, lời muốn nói cũng không nói ra được. Mà nàng, trước mắt là một khoảng trống rỗng, thanh âm đó dần dần không ngừng vạch trần sự thật, “Mặc Sĩ Hề thật sự...đã chết rồi! Bảy năm trước...vì cứu ta...đã chết rồi!”

“Hề Nhi tại sao lại chết? Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Kim biển của Tiên Đế tại sao lại rơi xuống? Người nói đi! Người nói đi! Người cấm diệc rồi sao? Nói đi!”, người đó như phát điên lao về phía này, thanh âm chói tai hung hăng đâm sâu vào màng nhĩ của nàng, chỉ trong chớp mắt, nàng nghĩ mình đã thật sự bị diệc.

Nếu thật sự bị diệc thì tốt rồi, nàng không còn phải nghe những lời trách cứ đáng sợ này. Nàng chỉ có thể đứng chôn chân nơi đó, lắng người lắng nghe những lời nói tàn nhẫn nhất thế gian này từ chính mẫu thân của mình, “Vì cái gì mà người chết không phải là người? Vì cái gì ông trời lại muốn người đó là Hề Nhi? Người chết một nghìn lần cũng không sao, nhưng vì cái gì người chết lại là Hề Nhi? Hề Nhi của ta...Hề Nhi của ta...”

Đúng vậy, vì cái gì mà người chết không phải là nàng?

Vì cái gì mà Thiên gia lại an bài vào thời điểm bái tế tổ đường?

Vì cái gì mà Kim Bảng của Tiên Đế lại đứt dây thừng rơi xuống?

Vì cái gì mà khi nàng ngẩng đầu nhìn thấy tám biển sắp rơi xuống liền bị dọa đến sững người không phản ứng gì?

Chính đôi tay kia...một đôi tay ấm áp...từ phía sau đẩy mạnh nàng lao đảo tiến lên phía trước vài bước rồi ngã xuống mặt đất. Phía sau có thanh âm một vật nặng rơi xuống, nàng quay đầu nhìn lại liền trông thấy gương mặt đầm máu của một thiếu niên mười ba tuổi...

Mặc Sĩ Hề đã chết như vậy.

Lúc ấy hắn chỉ mới mười ba tuổi, tuy rằng đã sở hữu một trí tuệ có thể phá giải danh án nhưng lại không đủ sức lực cùng võ công có thể cứu người cũng như bảo vệ mình. Vậy nên hắn đã chết.

Trêu người hơn...hắn đã bị chính thứ gọi là đại biểu cho vinh dự của bộ tộc Mặc Sĩ đè chết: Kim biến mà Tiên Đế đã ban tặng.

Hồi ức trở về, Mặc Sĩ Hề nhìn xuống bàn tay phải của chính mình, nàng tựa như có thể thoáng thấy máu tươi không ngừng theo kẽ hở chảy ra...

Thiện kị giả, trụy vu mã; Tiệp vịnh giả, nịch vu thủy; Thiện kiếm giả, phệ vu kiếm.

Nhi thiện tâm thuật giả, chung hữu nhất thiên hội tử vu tự kị đích tâm yểm.

(– Người giỏi cưỡi ngựa sẽ ngã ngựa; Người giỏi bơi lội sẽ ngạt nước; Người giỏi kiếm thuật sẽ bị kiếm đâm; Còn người giỏi tâm thuật sẽ bị chứng tự kỷ bóp chết tâm mình)

Nàng hiểu rõ điều này hơn so với bất cứ ai. Mặc Sĩ Hề chạm tay lên gương mặt mình rồi phát ra một tiếng thở dài rất nhẹ. Hoảng hốt...cảm giác quen thuộc một lần nữa trở lại, thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu nàng, “Người có biết bộ vị nào ở con người là yếu ớt nhất không?”

Rõ ràng không phải đang nằm mộng nhưng nàng lại trông thấy trước mắt cánh cửa màu đỏ như máu mở, phía sau cánh cửa là khoảng trời hoàng hôn vàng vọt, có một thiếu niên đang ngồi trên lan can, khí chất cao quý tao nhã, nụ cười nhẹ nhàng, hồng trần lưu chuyển, tinh quang sáng lạn.

Nàng cảm thấy chính mình dường như trở về bộ dáng lúc mười tuổi đứng trước mặt thiếu niên mà ngoe nguẩy lắc đầu. Thiếu niên lấy một quả hoa quả trong đĩa đưa cho nàng, thanh âm trong trẻo như thủy tinh chạm vào nhau, “Là tâm. Trong cơ thể con người, tâm là yếu ớt nhất. Tay chân nếu không chạm vào nó, sẽ không bị thương. Đầu không va đập, sẽ không đau đớn. Duy chỉ có tâm, chỉ một câu nói nhẹ nhàng cũng có thể khiến ta thống khổ đến tận cùng. Vậy nên, trăm loại khổ hình không bằng gì bằng...ngược tâm!”

“Vậy người có tâm kiên cường là người khó đối phó nhất, phải không?”, nàng đã hỏi hắn như thế.

Thiếu niên lắc đầu rồi nhẹ nhàng mỉm cười, “Không, kỳ thật bọn họ không phải khó đối phó nhất, bởi vì đối với bọn họ nhiều nhất là không thấy được nhược điểm, đối với chúng ta vô hại. Đáng sợ nhất chính là ngược lại!”

“Ngược lại?”

“Đúng vậy, thời điểm người quan sát bọn họ thì bọn họ cũng đồng thời quan sát người, khi người muốn tìm nhược điểm của bọn họ thì bọn họ sẽ phản kích lại, người lại bị bọn họ uy hiếp trước một bước, khi người muốn làm bọn họ dao động thì bọn họ lại làm người bị dao động trước. Đối thủ này...mới là đáng sợ nhất!”, thiếu niên nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như từ phụ, lại tựa như danh sư, tất cả dung hợp trong sự sùng ái của huynh trưởng khiến tiểu nữ tử toàn tâm yêu thích.

“Vậy nên, người càng phải kiên cường, tâm của người phải kiên cường hơn bất cứ ai thì mới có thể nắm bắt tâm của bọn họ...”

Giọng nói thân thiết cứ quanh quẩn rồi chậm rãi phai dần, sau đó là một thanh âm yếu đuối dần trôi lên và trở nên hỗn độn, “Ta không muốn gặp mặt người, người rút ra ngoài!”

Cảnh tượng bị cắt đứt, ánh mắt trời biến mất, thiếu niên cũng biến mất, những gì còn lưu lại chỉ là một khoảng hư vô âm thầm. Nàng nhìn thấy mẫu thân ngồi trong phòng tối, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Nàng quỳ xuống, im lặng, dập đầu. Một lần lại một lần, thanh âm dập đầu vang lên khô khốc.

“Rút ra ngoài! Rút ra ngoài! Ta bảo người rút ra ngoài...có nghe thấy không? Người muốn bức ta phát điên có phải không?”, mẫu thân đột nhiên nổi giận, người từ trên ghế ngồi bật dậy, tóm lấy tay nàng rồi tống nàng ra khỏi cửa, cánh cửa hung hăng đóng sầm trước mặt nàng.

Ngoài phòng, tuyết dày chồng chất, trắng xóa...trắng xóa...

Nàng từ trên mặt tuyết bò dậy, tiếp tục dập đầu, một lần...lại một lần...

Không gian vốn dĩ vô cùng ảm đạm bỗng trở nên sống động, trong nhà đã lên đèn, xa xa truyền đến tiếng người nói cười...Cách một bức tường là một thế giới người náo động ầm ập. Vậy mà bên trong bức tường chỉ có tĩnh mịch cùng cô lãnh, thanh âm dập dềnh của nàng vang lên từng tiếng từng tiếng, một khối tuyết vì thế mà tan chảy để lộ tảng đá trên mặt đất.

Không biết đã qua bao lâu, nàng bỗng nghe thấy tiếng thở dài. Ngẩng đầu, bà bà đang đứng ở ngoài phòng, ánh mắt thương tiếc cùng bất đắc dĩ nhìn nàng, “Vô ích...tiểu thư, vô ích...họa người gây ra quá lớn, căn bản không thể vãn hồi...”

Nàng cắn răng dập dềnh thêm sức, trán bắt đầu đổ máu nhưng nàng vẫn không cảm giác được. Gương mặt trở cứng, thân thể trở cứng, tâm cũng trở cứng.

“Người hãy đứng dậy đi, tiểu thư, người làm thế cũng vô ích, lúc này phu nhân không còn tâm tình nghĩ đến người, trông thấy tiểu thư chỉ càng thêm phiền nhiễu! Trở về đi! Việc đã đến nước này, vô luận làm gì cũng đều vô ích. Chẳng lẽ đến bây giờ mà người vẫn chưa nhận ra sao?”

Nước mắt bà bà không tự chủ mà chảy xuống, “Mặc Sĩ gia...kết thúc rồi!”

Sáu chữ tựa như sáu lưỡi đao hung hăng cắm vào cơ thể nàng, cảm giác đau đớn chưa vơi thì một câu khác lại bồi thêm vết thương trong tâm nàng.

“Mà hết thấy chuyện này...đều là một tay đại tiểu thư người tạo thành!”

Nàng thấy miệng bà bà mở ra rồi đóng lại, chỉ là...nàng hoàn toàn không nghe được gì nữa. Thế giới sụp xuống, đất trời sụp xuống phủ lên thân thể, máu thịt, xương cốt,...phủ xuống tận cõi sâu nhất của linh hồn. Nàng cảm thấy bản thân tựa như bị nhốt vào trong một túi vải rồi ném xuống biển, mũi miệng không ngừng ngập nước, ngạt càng thêm ngạt, chìm càng thêm chìm, càng lúc càng phình to, cảm giác sợ hãi không biết khi nào sẽ nổ tung nhưng lại đến cùng khoái cảm đợi chờ sự vỡ vụn trong nháy mắt...để được giải thoát.

Nàng quỳ gối trên tuyết, bỗng nhiên nàng muốn cười, bàn tay nâng lên che gương mặt của chính mình nhưng cuối cùng...lệ vẫn chảy xuống. Đôi mắt tưởng chừng đã khô cạn nhưng lại tuôn trào nước mắt. Nàng hung hăng cắn mu bàn tay của chính mình, chỉ là thanh âm nghẹn ngào không thể áp chế được, thanh âm tựa như cắt đứt cổ họng mà thoát ra ngoài hòa vào đêm đông ào ào gió thổi. Đêm đông chỉ còn...tuyệt vọng!

Đúng! Thật xin lỗi...thật xin lỗi...thật xin lỗi...thật xin lỗi! Thật xin lỗi xin lỗi xin lỗi...

“Xin lỗi!”, thanh âm khàn đục phá vỡ không khí xuyên vào tai người. Mặc Sĩ Hề run rẩy, sương mù trước mắt nhất thời tản đi, nàng vẫn đang đứng trong một khuê phòng tao nhã tinh xảo, trước mặt nàng vẫn là Thẩm Hồ trong bộ trường sam màu trắng ngà. Hai tròng mắt hằn trong suốt như nước phẳng chiếu bóng dáng tái nhợt của nàng, tựa như số mệnh đã an bày một kiếp số, để nàng đối diện với đối thủ đáng sợ nhất.

Từ nhỏ nàng đã nhận sự huấn luyện, gặp tình thế nguy hiểm thì phương pháp tốt nhất chính là thừa dịp nó chưa có khả năng tạo thành thương tổn liền diệt trừ. Chỉ là, đối diện với đôi mắt kia, bảo nàng làm sao có thể hạ được quyết tâm giết hắn...lần thứ hai?

Dường như đã nhìn thấu tâm tình phức tạp của nàng, Thẩm Hồ thản nhiên nói, “Thật ra người vẫn còn cơ hội”

Mặc Sĩ Hề im lặng.

“Người trong thiên hạ đều biết trên đời này không có vụ án nào mà Tuyền Ki công tử không phá được, cũng đồng nghĩa với việc nếu Tuyền Ki công tử muốn giết người nào thì hắn có thể vùi sâu nó vào bí mật, không để ai nghi ngờ. Người hắn nhiên có rất nhiều phương pháp giết người diệt khẩu mà không lưu lại dấu vết, vừa rồi lại dùng phương pháp ngu ngốc nhất để ra tay. Người biết, chỉ cần Gia Lam đi theo ta, không ai có thể giết được ta. Lấy võ công của người hắn không khó nhận ra Gia Lam lúc đó cũng có mặt, nhưng người vẫn xuống tay...”, ánh sáng trong phòng có chút ảm đạm, gương mặt Thẩm Hồ không để lộ biểu tình gì, chỉ có ánh mắt sáng rực tràn ngập chờ mong, “Người...thật ra không muốn giết ta, phải không?”

Mặc Sĩ Hề nhắm mắt né tránh tia nhìn của Thẩm Hồ.

Thẩm Hồ nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên, hắn giữ tay nàng đưa lên ngực mình, “Nơi này!”.

Mặc Sĩ Hề kinh ngạc nhướng mi.

“Hiện tại Gia Lam không có đây, nơi này chỉ có ta và ngươi. Ta cam đoan ngươi sẽ không tìm được cơ hội nào tốt hơn hiện tại. Nếu ngươi thật sự muốn giết ta như lời ngươi nói, bây giờ có thể động thủ. Nơi này...ngươi chỉ cần ẩn nhẹ một cái, ta sẽ chết chắc. Chết trong tay ngươi, ta không oán không hận”

“Ngươi điên rồi!”, khi nói những lời này, thanh âm của Mặc Sĩ Hề không còn phần nộ như trước mà tràn ngập một nỗi cùng bất đắc dĩ.

Thẩm Hồ cúi xuống tai nàng và thấp giọng nói, “Đúng vậy, ta điên rồi...từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi thì ta đã điên rồi!”

Rõ ràng không có gió nhưng y bào của hai người đều lay động.

Mặc Sĩ Hề lắc đầu, “Ngươi sẽ hối hận”

“Tuyệt đối không hối hận”

“Ngươi...”, thanh âm còn chưa tắt thì người đã bị Thẩm Hồ dùng sức ôm vào lòng.

Trong nháy mắt, cảm giác này không biết phải hình dung thế nào, không khiếp sợ, không bài xích, nhưng cũng không thể thích ứng. Cách đó không xa có một bàn trang điểm, nàng trông thấy hình ảnh chính mình cùng Thẩm Hồ ôm nhau trong gương đồng, tâm tình nàng trầm xuống, có chút tăm tối, có chút hoảng hốt, lại có chút...không biết gọi là cảm giác gì.

Nàng nghe thấy thanh âm mang theo vài phần khẩn cầu của Thẩm Hồ vang lên bên tai, “Vậy nên...đừng phản đối, đừng né tránh, đừng cự tuyệt ta!”

Cảm động này như thủy triều trào dâng, ôn nhu đem cả thể xác lẫn tinh thần nhấn chìm vào đó. Trên bức tranh treo trên tường phía bên trái họa cảnh Vân Tắt Khương đang giục ngựa sẵn bắn. Nàng mặc một thân hồng y, áo khoác cùng khôi giáp màu bạc, tư thế oai hùng hiên ngang, mình diễm vô song. Chỉ là, nàng nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, nơi đáy mắt vẫn không che dấu được vẻ u buồn. Nàng...cũng thật tỉnh mịch! Gã cho một nam nhân không yêu mình, mục đích duy nhất của hôn nhân chỉ là duy trì tông tộc, nàng cũng ủy khuất, cũng oán hận, cũng không cam lòng?

Mặc Sĩ Hề nhìn bức tranh, ánh mắt dần dần trở nên đen và sâu, nàng mở miệng nói, “Như vậy...dù xuống địa ngục, ngươi cũng đi cùng ta phải không?”

Thẩm Hồ hơi run rẩy buông nàng ra một chút, hần cần thận đánh giá biểu tình trên gương mặt nàng, sau khi xác định nàng không phải đang thăm dò mà là vô cùng thành thật hỏi vấn đề này, hần thản nhiên mỉm cười mà đáp, “Cũng tốt, chúng ta cùng đi”

Nụ cười này tựa như gió xuân cùng ánh mặt trời xua tan giá lạnh. Đôi mắt Mặc Sĩ Hề đột nhiên ướt, nàng nhắm mắt lại và lần đầu tiên chủ động ôm hần, thanh âm trầm thấp vang lên, “Nếu vậy, Thẩm Hồ, ta tin ngươi”

Thẩm Hồ mỉm cười ôm nàng mạnh hơn, bàn tay hần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, vui sướng và thỏa mãn. Chỉ là, ngay sau đó, nụ cười tươi của hần đột nhiên cứng đờ, ánh mắt trở nên phức tạp...có khiếp sợ...có không tin...cũng có đau lòng.

Mặc Sĩ Hề nhẹ tay đẩy hần ra, hần mềm nhũn ngã xuống mặt đất, đồng thời, nửa câu nói sau cùng cũng theo thanh âm khàn khàn rơi xuống, “Nếu hồ ly không đa nghi thì sẽ rơi vào bẫy. Ngươi không nên quên điều này!”

Tay Thẩm Hồ vươn về phía trước, tựa như muốn giữ lấy y bào của nàng nhưng cuối cùng lại rơi trở xuống...bất động.

Mặc Sĩ Hề nhìn thân thể Thẩm Hồ trên mặt đất, mi mắt hơi nhướn, trong đôi mắt là một tảng băng. Cuối cùng, nàng xoay người mở cửa phòng rồi đi.

Trầm hương Thiên Trúc trong lò sưởi đã cháy hết, lọn khói cuối cùng lượn lờ tản đi.

13. Chương 12

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 12

Tình Chi Mê Diệt

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Mặc Sĩ Hề trở lại phòng khách, nàng vừa tiến đến cửa liền gặp bà bà vội vàng đi tới, “Công tử thế nào lại đi lâu như thế? Mới vừa rồi có người làm đến tìm ngài”, bà bà hạ giọng nói, “Là...Mật Duẫn Phong đến đây, hẳn cùng Mật phu nhân đang chờ trong phòng”

Nàng không tìm người ấy, người ấy lại tự mình tìm đến cửa?

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề chợt lóe, nàng nhấc bước tiến vào. Lọt vào tầm mắt của nàng là hai người đang ngồi trò chuyện to nhỏ trong phòng khách, nghe tiếng bước chân tiến vào, bọn họ vội buông tách trà đứng lên. Người bên trái “mì mục như họa”, đúng là Mật Phi Sắc, còn người bên phải...Ánh mắt Mặc Sĩ Hề rơi xuống người Mật Duẫn Phong, trong đầu nàng không khỏi suy nghĩ: Nếu như Mật Duẫn Phong thật sự là kẻ đứng phía sau giết dây hai tỷ muội nọ, nói vậy việc tỷ muội nọ cam tâm chịu khổ hình vẫn không nói ra tên hắn cũng không có gì khó lý giải. Bởi vì...hắn quả nhiên là một tuấn mỹ nam tử.

Thẩm Hồ trông cũng rất thuận mắt, đáng tiếc biểu tình của hắn quá mức tươi sáng, hơn nữa tính cách lại ương bướng khiến người khác nhìn vào không thể phát sinh cảm tình ngưỡng mộ. Thẩm Gia Lam vô cùng anh tuấn nhưng lại quá mức thâm trầm, tiết kiệm lời nói, hơn nữa thân phận ảnh vệ khiến hắn phải vĩnh viễn ẩn mình trong bóng tối để người khác không chú ý. Vậy mà, vị nam tử trước mắt nói không sai chính là một mỹ nam tử, lại còn là loại người khiến nữ nhân động tâm si tình. Trán cao mày kiếm, khóe mắt dài nhỏ ánh lên sắc thái câu hồn, sống mũi thẳng, môi mỏng toát lên tia lạnh khốc, quần áo phối hợp thanh nhã mà không mị tục...Mật thị huynh muội quả nhiên dễ nhìn!

“Đến đây, ta xin phép được giới thiệu. Tuyền Ki công tử, vị này chính là xá đệ Duẫn Phong. Duẫn Phong, vị này...” không để Mật Phi Sắc nói hết câu, Mật Duẫn Phong đã tiến đến một bước chào hỏi, “Nghe danh công tử đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên rộng giữa loài người, danh bất hư truyền! Mấy ngày trước tại hạ phải đi Tranh Thiên Các một chuyến, chỉ vừa trở lại Mạch Thành, không thể bái phỏng công tử ngay từ đầu, mong công tử rộng lòng bỏ qua”. Nói xong câu này hắn liền chấp tay hành lễ.

Mặc Sĩ Hề mỉm cười đáp lễ, “Mật công tử quá khách khí”

Mật Duẫn Phong nhìn thẳng vào mắt nàng, hắn dùng thanh âm vô cùng thành khẩn mà nói, “Tại hạ vừa nghe tỷ tỷ nói qua, trên đường công tử đến đây đã bị người ám sát, liên tiếp gặp nạn mà tất cả dấu vết đều dẫn về phía tại hạ, điều này quả thật khiến tại hạ cảm thấy vô cùng bất an”

Mặc Sĩ Hề không ngờ hắn lại nói thẳng vào vấn đề như vậy liền khẽ cười, “Mật công tử không cần lo lắng. Tại hạ tuy rằng có tài cán gì nhưng cũng không đến mức bị lừa bởi trò hề này, thanh giả tự thanh”

Mật Duẫn Phong lắc đầu nói, “Không, mặc dù công tử không để trong lòng nhưng người khác lại không được rộng lòng như công tử, bọn họ khẳng định nghi ngờ ta. Chỉ là, ta cùng công tử chưa hề quen biết, xưa nay không oán không hận, căn bản không có lý do ám hại công tử! Đối phương vu hại ta như vậy, thật khiến ta không thể nhẫn nhịn, cho nên...”

“Hả?”

Mật Duẫn Phong nhanh chóng tiến lên tóm chặt cánh tay nàng, thanh âm vô cùng nghiêm túc, “Xin để ta vì công tử làm chút gì đó, trợ giúp công tử sớm ngày tra ra hung thủ đứng phía sau để ta lấy lại sự trong sạch của chính mình. Vì vậy, ta đã xin phép và được tỳ tỳ đồng ý cho ta ở lại trong phủ, cụ thể sẽ ngụ tại cạnh phòng công tử, để ta có thể bảo vệ sự an toàn của công tử! Đương nhiên, ta biết công tử võ công cao minh, hạng tôm tép như ta căn bản không cần bàn đến, chỉ là phòng ngừa vạn nhất, vẫn nên để ta đóng góp một phần sức lực. Nếu công tử xảy ra thương tổn gì, đó là Duẫn Phong thất trách, tại hạ sẵn sàng chịu phạt!”

Thấy hần thê thốt như thế, ánh mắt Mặc Sĩ Hề lộ ý cười, nàng vừa rút tay lại vừa nói, “Như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, về sau thỉnh Mật công tử chỉ giáo nhiều hơn”

Nét mặt Mật Duẫn Phong lộ vẻ xấu hổ, “Công tử là khách quý của tỳ tỳ, bảo hộ an toàn của công tử là chuyện đương nhiên”

“Được rồi được rồi, hai người cũng đừng đứng mãi như thế, ta đã phân phó người chuẩn bị rượu và thức ăn, trước tiên để thết đãi Duẫn Phong, thứ hai cũng để ăn mừng hai người kết bằng hữu, xin mời đến Mộc Hoa Hiên dùng cơm”. Mật Phi Sắc mỉm cười làm tư thế mời, ngay lúc này đột nhiên một tỳ nữ vừa vội vã chạy vào vừa hoảng hốt kêu lớn, “Phu nhân! Không tốt! Phu nhân!”

Mật Phi Sắc lập tức khiển trách, “Khách quý đang ở đây, ồn ào cái gì, thật không ra thể thống!”

“Phu nhân! Là...là...”, tỳ nữ hít thở không thông liền đưa tay lên ngực từ từ trấn tĩnh lại, “Thiếu gia xảy ra chuyện! Khi Liễu Nhi đến quét dọn phòng của Nhị phu nhân đã phát hiện thiếu gia ngã trên mặt đất, dù lay gọi thế nào cũng không tỉnh...!”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề khép hờ, tại sao người đầu tiên tìm được Thẩm Hồ lại không phải là Gia Lam? Bất quá, phát hiện lúc này cũng tốt, thời gian càng lâu thì độc tố trên người hần càng ăn sâu, mà nàng...hiện tại còn chưa muốn hần chết.

Mật Phi Sắc nghe xong tin tức này liền có vẻ sợ hãi, nàng vội hỏi, “Người nói gì? Nói rõ cho ta nghe xem! Rốt cuộc thiếu gia bị làm sao? Tại sao hần lại nằm ngất trong phòng của Nhị phu nhân?”

“Nô tỳ không biết tại sao thiếu gia lại đến gian phòng kia và gặp chuyện gì...chỉ biết mặt thiếu gia tái nhợt, cứ như bị trúng tà...”

“Câm miệng! Không được nói bậy! Dẫn ta đến gặp hần, mặt khác chạy nhanh đi thỉnh Tôn đại phu đến!”, Mật Phi Sắc quay sang nói với Mặc Sĩ Hề, “Thật có lỗi, sự tình khẩn cấp không thể tiếp đãi công tử được...”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười nói, “Tại hạ cũng biết một chút y thuật, để ta đi cùng phu nhân xem có giúp được gì không!”

Mật Phi Sắc mừng rỡ nói, “Vậy thì còn gì bằng! Đúng rồi, Duẫn Phong không cần đi theo, hãy để tỳ nữ đưa người về phòng nghỉ ngơi, đi được xa cũng mệt mỏi rồi!”

“Cứ làm theo lời tỳ. Tuyền Ki công tử, hẹn gặp lại sau”

“Gặp lại sau”

Sau khi cáo biệt hần, Mặc Sĩ Hề cùng Mật Phi Sắc và tỳ nữ kia đi đến trước một tòa hồng lâu. Tòa lâu cao bảy tầng, là kiến trúc cao nhất trong phủ Tướng Quân. Cạnh cửa lắp kính thủy tinh, hai chiếc chuông gió đồng thời lay động trong gió tạo nên thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Giờ phút này ngoài cửa tập trung khá nhiều người, nhìn thấy bọn họ tới, đám người vội vàng tách ra hai bên nhường đường. Mật Phi Sắc giành đi trước, nàng chạy một hơi lên lầu ba, quản gia Tần Nghênh đang lo lắng đứng chờ, hần khom người nói, “Phu nhân”.

“Sao rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tạm thời vẫn chưa biết được, chắc thiếu gia bị trúng một loại mê hương nào đó, đã thỉnh Tôn đại phu, khoảng một khắc sau sẽ đến”

Mật Phi Sắc cau mày vén rèm tiến đến cạnh giường, “Tứ Nhi! Tứ Nhi”

Mặc Sĩ Hề đứng phía sau nhìn lướt qua vai nàng liền trông thấy Thẩm Hồ đang nằm trên giường. Sắc mặt hần tiêu tụy, trán rịn đầy mồ hôi, quả nhiên là dấu hiệu trúng độc, xem ra lúc đó hần thật sự không phòng bị, không giống lần trước giả vờ hôn mê để gạt người ở Không Tước Lâu.

Không biết là vì sao, rõ ràng kết quả đúng như mình mong muốn nhưng khi tận mắt nhìn thấy tình trạng này, tại đầu đó trong sâu thẳm tâm hồn nàng run rẩy, cảm giác nhói đau chợt thoáng qua. Nếu như nói thông qua tiếng đàn có thể nghe thấu tâm sự trong lòng thì giờ phút này không cần nghi ngờ gì nữa, chiếc đàn trong tâm nàng vừa bị đứt một dây, rốt cuộc vẫn không thể dạo nên một khúc nhạc đầy đủ cung bậc. Chỉ là...nàng không còn lựa chọn nào khác.

Cho tới bây giờ...nàng hoàn toàn không còn sự lựa chọn.

Mặc Sĩ Hề tiến lên phía trước nói khẽ với Mật Phi Sắc, “Để ta xem thử!”. Sau đó, nàng ngồi xuống giường cầm tay trái của Thẩm Hồ bắt mạch, đầu ngón tay khi chạm vào da thịt hần lại run lên một hồi. Chỉ mới đó mà đôi bàn tay luôn ấm áp kia lại trở nên lạnh băng thế này!

Tận sâu trong đôi mắt màu hổ phách của nàng thoáng hiện một tia buồn bã.

Nàng mở mí mắt hần lên, lắng nghe hơi thở của hần, động tác thành thực như một đại phu, Mật Phi Sắc đứng một bên dò hỏi, “Thế nào rồi? Tứ Nhi bị làm sao?”

Mặc Sĩ Hề còn chưa kịp trả lời thì dưới lầu vang lên một trận ồn ào, theo đó là tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, tựa như một nhân vật được chờ đợi nào đó đang tiến vào đây. Nét mặt Mật Phi Sắc thoáng hiện chút khó coi, nàng lo lắng giậm chân, “Là ai lắm mồm bẩm báo với thái phu nhân?”. Vừa nói nàng vừa vội vàng chạy ra cửa cung nghênh.

Nhìn thấy tình hình trước mắt...chẳng lẽ vị trưởng bối cao nhất của Thẩm phủ đang đến, là mẫu thân của Thẩm Mộc, tổ mẫu của Thẩm Hồ...Khổng Minh Yên? Nghe nói khi còn trẻ thì đây cũng là một nhân vật nổi danh, nhưng từ sau khi trượng phu qua đời thì nàng chỉ ở trong nhà, không tiếp khách lạ, do vậy mà Mặc Sĩ Hề hoàn toàn chưa từng thấy qua người này. Chỉ là, sau khi nhìn thấy Khổng Minh Yên, nàng không thể không chấn động.

Vốn tưởng rằng người đến sẽ là một lão nhân gia cao quý ung dung, gương mặt phúc hậu đầy đặn, nàng thật sự không ngờ người đứng trước mặt mình là một lão thái vô cùng bình thường trong một y phục màu xanh, tay mang chuỗi hạt niệm phật, thân người gầy yếu thấp bé nhưng toàn thân lại phát ra một loại uy nghiêm bức người, dù là Mật Phi Sắc đứng trước người này cũng không dám làm càn.

“Nương, người không cần đích thân đến...”, lời còn chưa nói xong thì lão phu nhân đã hừ một tiếng rồi đẩy nàng tiến thẳng đến cạnh giường. Mật Phi Sắc giật mình đứng ở ngưỡng cửa đối mặt với đám hạ nhân, biểu tình của nàng vô cùng xấu hổ.

Khổng lão phu nhân đi đến bên giường, Mặc Sĩ Hề vội vàng đứng dậy hành lễ, “Vãn bối Mặc Sĩ Hề bái kiến thái phu nhân”

Khổng lão phu nhân không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, nàng vừa rút khăn tay lau mồ hôi cho Thẩm Hồ vừa nói, “Tôn đại phu còn chưa tới?”

Mật Phi Sắc vội đáp, “Đã phái người đi thỉnh. Bất quá Tuyền Ki công tử đối với y thuật cũng có chút tinh thông nên để ngài ấy xem Tứ Nhi trước...”

Khổng lão phu nhân đánh gãy lời nàng, “Một người ngoài làm sao có thể sánh với Tôn đại phu đã xem bệnh cho Tứ Nhi từ khi hần còn nhỏ? Phái người đi thúc giục, bảo với Tôn Cao nếu trong thời gian một tách trà mà chưa đến thì về sau cũng không cần đến nữa!”

Bọn hạ nhân trong phòng bị dọa đến rụng rời tay chân, mồ hôi lạnh chảy ròng. Mặc Sĩ Hề tức thời đem vị trí bên cạnh giường trả lại cho khổ chủ, chính mình đứng sang bên cạnh chiếc bàn gỗ trạm trổ hoa văn tinh xảo, trên bàn là một chậu lan không sợ rét lạnh, không chịu ảnh hưởng bởi không khí khẩn trương trong phòng mà vẫn dưng dưng nở rộ. Mặc Sĩ Hề không khỏi nhìn kỹ nó liền phát hiện bên cạnh bàn có một dòng chữ nhỏ được khắc lại, “Khả tiểu thể nhân bất giải ngữ, thiên ái bích điệp thắng vu hoa” (– Buồn cười thể nhân không hiểu chuyện, lại yêu cảnh lá hơn yêu hoa).

Dòng chữ vừa nhìn liền biết là Thảm Hồ khắc lên, bên dưới còn đề ba chữ “Ủy Khuất Hoa”, trong mắt Mặc Sĩ Hề bỗng hiện lên một tia dị sắc. Chính xác, thể nhân yêu thích hoa lan nhưng đại đa số đều yêu thích lá của nó mà không phải là hoa. Nếu hoa lan biết, nhất định nó sẽ cảm thấy ủy khuất. Thảm Hồ...có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thấy được sao?

Đúng lúc này, một gia đình vội vàng chạy lên lầu, hần vừa thở hồng hộc vừa nói, “Bẩm thái phu nhân, Tôn đại phu không đến được!”

“Cái gì?”, Khổng lão phu nhân kinh hãi đứng bật dậy.

“Tôn đại phu đã đến Tô Châu ăn mừng nhi nữ sinh được nam tôn, người trong nhà nói khoảng mười ngày nữa tháng nữa đại phu mới trở về!”, gia đình nói xong lời cuối cùng dường như đã sắp phát khóc, hần mếu máo nói, “Bây giờ phải làm sao, thái phu nhân?”

Gương mặt của lão phu nhân từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang tái mét vô cùng khó coi. Mật Phi Sắc nhân cơ hội này liền nói, “Một khi đã như vậy, chi bằng thỉnh Tuyên Ki công tử xem giúp...”

Khổng lão phu nhân hướng nhìn Mặc Sĩ Hề, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi cùng khinh thị. Mặc Sĩ Hề mỉm cười, “Có chuyện gì cần ta cống hiến sức lực sao, thái phu nhân?”

Khổng lão phu nhân không nóng không lạnh quay mặt đi, “Công tử thoát nhìn rất trẻ, thật có thể cứu Tứ Nhi sao? Nhưng thôi, trước hết người cứ thử nói xem, Tứ Nhi đây là bị làm sao?”

Đối phương càng vô lễ thì Mặc Sĩ Hề càng tỏ thái độ tao nhã, nàng đáp rất rõ ràng, “Bị trúng độc”. Lời nói khiến những người xung quanh hít phải một ngụm khí lạnh.

Khổng lão phu nhân giật mình nói, “Cái gì? Trúng độc? Cư nhiên có người dám hạ độc tôn nhi tại Tướng quân phủ? Buồn cười, chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ, người có biết là loại độc gì không?”

“Bạc Hanh Thảo”

“Bạc Thanh Thảo? Đây là loại độc gì?”

“Là một loại độc được cần phải xâm nhập vào cơ thể mới có thể phát độc. Khi trúng độc, cơ thể giống như bị hôn mê, đầu tiên sẽ phát lạnh toàn thân, sau đó sốt cao không hạ, ba ngày sau thì mất mạng. Độc tính của loại độc này tựa như nữ tử bị tình nhân vứt bỏ khiến lửa giận ai oán bên trong bùng lên thiêu đốt nên mới gọi là Bạc Hạnh!”

Khổng lão phu nhân không chớp mắt nhìn thẳng vào nàng, “Xem ra người biết rất rõ ràng”

“Văn bối chẳng những biết rõ độc tính của loại độc này mà còn biết cách giải độc”, lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều kinh hãi nhìn về phía nàng, vẻ mặt lão phu nhân cũng biến đổi, “Thật sao?”

Mặc Sĩ Hề gật đầu cười nói, “Tuy văn bối không phải xuất thân trong gia đình theo nghề bốc thuốc, cũng không phải người đã từng xem bệnh cho Tứ thiếu gia từ nhỏ, nhưng mạng người quan trọng, văn bối không dám nói xằng. Hiện tại không biết thái phu nhân có thể cho phép văn bối vì Tứ thiếu gia ra công sức?”

Trong mắt lão phu nhân hiện lên một tia xấu hổ, nàng hừ lạnh một tiếng rồi lui ra phía sau vài bước để nhường vị trí cho Mặc Sĩ Hề. Mật Phi Sắc kinh ngạc nhìn Mặc Sĩ Hề dùng lời khinh thị ban nãy hoàn trả lại thái phu nhân liền cảm thấy thỏa giận, ánh mắt liếc trộm về Mặc Sĩ Hề vô cùng bội phục. Mặc Sĩ Hề mỉm cười đáp trả lại nàng rồi ngồi xuống bên giường tự tay cởi bỏ áo khoác của Thảm Hồ. Mỗi người trong phòng đều nín thở quan sát, bọn họ đang muốn nhìn xem tiếp theo Mặc Sĩ Hề sẽ làm thế nào thì hần bỗng quay đầu lại, “Đúng rồi, khi ta trị liệu không thích có người quấy rầy, các vị có thể ra ngoài một chút không? Khi nào giải độc xong, thỉnh mọi người quay trở lại!”

Gương mặt Khổng lão phu nhân trở nên khó coi vài phần, cuối cùng nàng không nói lời nào mà quay đầu đi một mạch ra khỏi phòng.

Mật Phi Sắc nói, “Như vậy...trăm sự nhờ công tử”

“Phu nhân yên tâm”

“Còn có...”, Mật Phi Sắc nhìn nàng trừng mắt một cái rồi hạ giọng nói, “Công tử thật là...không ai dám đối với thái phu nhân vô lễ như vậy!”

Mặc Sĩ Hề thản nhiên nói, “Không có gì, ta chỉ không quen nhìn người khác cạy lão lên mặt mà thôi!”. Nàng không xem thường người khác cũng không có nghĩa là cho phép người khác xem thường mình. Nếu có người dám khinh thị nàng, người đó sẽ nhận lại gấp bội.

Mật Phi Sắc lưu lại cho nàng một nụ cười hiểu ý rồi mang theo tất cả hạ nhân lui xuống. Trong phòng lập tức an tĩnh lại, tiếng chuông gió vang lên thanh âm lạnh lạnh truyền vào tai, dòng thanh âm đơn điệu lại khơi dậy chuỗi suy nghĩ trong đầu. Đáy mắt của Mặc Sĩ Hề mê mông trong sương mù. Nàng nhấc tay ấn nhẹ vào gáy Thẩm Hồ rồi rút ra một đoạn chỉ bạc dài hai tấc. Đương lúc hân vui vẻ tin tưởng vào nàng thì nàng đã ra tay hạ độc, khiến hân một bước rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Đột nhiên, nàng mở miệng hỏi, “Tại sao không nói với bọn họ là ta đã hạ độc?”

Rõ ràng trong phòng không một bóng người khác nhưng lại vang lên tiếng nói của người thứ ba, cũng chính là thanh âm của Thẩm Gia Lam, “Bởi vì ta biết người sẽ cứu hân”

Mặc Sĩ Hề dừng lại, kim bạc vẫn đang cầm trên tay, cuối cùng nàng nhẹ nhàng mỉm cười rồi thở dài, “Người như ngươi làm một chiếc bóng thật uống phí”

Thẩm Gia Lam im lặng.

Mặc Sĩ Hề lại nói, “Có biết tại sao ta lại xuống tay với Thẩm Hồ nhưng ngươi thì lại không?”

Thẩm Gia Lam vẫn im lặng.

“Bởi vì ta và hân không cùng một loại người, nhưng lại cùng một loại với ngươi”, Mặc Sĩ Hề buông kim bạc trên tay, nàng vừa nhẹ nhàng nói chuyện băng quơ vừa ấn một chuông xuống tay Thẩm Hồ để ép độc ra ngoài, “Chúng ta đều là những người tuân thủ nguyên tắc nghiêm khắc, đem nguyên tắc sinh tồn nhớ kỹ, không không nên làm sẽ tuyệt đối không làm. Nhưng Thẩm Hồ thì khác, hân quá hiếu kỳ, quá cả gan, thích đem những nguyên tắc đập cho vỡ nát rồi làm loạn”

Rốt cuộc Thẩm Gia Lam cũng mở miệng, “Hân thích ngươi”

“Đúng vậy, cho nên hân muốn thay đổi ta. Mà ta...không thể!”, sương mù trong mắt Mặc Sĩ Hề càng lúc càng dày đặc, “Vậy nên ta phải làm như thế, Bạc Hạnh Thảo là do Uyển Nhi nghiên cứu chế tạo ra, chính là đệ nhất độc dược. Sự thần kì của nó nằm ở chỗ...khi người bị hạ độc sẽ đánh mất ký ức một ngày. Thẩm Hồ bị trúng độc rất nặng, hân sẽ quên hết mọi chuyện đã phát sinh trong mấy ngày qua, hân cũng sẽ không nhớ rõ ta”

Từ trong hôn mê, Thẩm Hồ phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, máy kiếm cau lại.

Mặc Sĩ Hề giảm lực đạo nơi cánh tay, sau đó lại lấy ra một chiếc khăn ướt lau mồ hôi cho hân. Động tác của nàng ôn nhu cẩn thận tựa như đang chăm sóc cho một người vô cùng quan trọng, chỉ là...thanh âm của nàng càng lúc càng lạnh giá, “Mà ngươi...ngươi sẽ giúp ta, đúng không?”

Bức rèm khẽ lay động, Thẩm Gia Lam lộ diện đi đến bên giường, anh mắt hân cũng dừng lại trên gương mặt Thẩm Hồ, thanh âm chậm rãi, “Ta chỉ làm chuyện có lợi nhất đối với chủ nhân”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười rút tay lại rồi đứng dậy, “Giải được nửa canh giờ sau sẽ được đưa đến, trong khoảng thời gian này, phiền ngươi ở lại bên cạnh chiếu cố hân”

Thấy nàng sắp xuống lầu, Thẩm Gia Lam nhịn không được liền hỏi, “Sẽ không hối hận sao?”

Môi Mặc Sĩ Hề run run, nàng đưa mắt nhìn xuống rồi nói, “Có!”, nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nhưng không còn lựa chọn nào khác”. Nói xong, nàng lắc đầu tự giễu chính mình rồi phất tay áo bước xuống lầu. Chỉ là, tâm trí nàng luôn quanh quẩn những lời nói của Thẩm Gia Lam không thể dứt ra được...Sẽ không hối hận sao? Có lẽ kiếp này nàng sẽ không gặp được người nào thật lòng yêu nàng như hân, người xem nàng như một tồn tại duy nhất, dành cho nàng cơ hội được sống như một nữ tử bình thường. Nếu nàng buông tay, thời gian sẽ biến nàng thành một lão nhân già yếu, người khác đều đã có tôn tử nhưng nàng vẫn cô đơn một mình, nhất định nàng sẽ cảm thấy hối hận vì ngày hôm nay đã quyết định như vậy.

Thông minh tuyệt đỉnh, thiên hạ tôn sùng, phong quang vô hạn, cuối cùng cũng chỉ còn lại hai chữ “cô đơn”
Con người quả nhiên là một loại động vật yếu ớt. Sợ đói...sợ lạnh...sợ cả cô đơn.

Mặc Sĩ Hề đẩy cửa nhìn ra tiểu lâu bên ngoài, tuyết vẫn rơi tầng tầng lớp lớp trên mặt đất. Nàng ngẩng đầu nhìn chiếu chuông gió, chuông gió lay động, nàng vẫn đứng yên tại nơi đó thật lâu.

Khi đó, nha hoàn Thẩm phủ đã nói thế này: lúc Tô bà bà tìm được Tuyền Ki công tử, trên tóc công tử có rất nhiều tuyết đọng lại, mà công tử đứng yên không nhúc nhích tựa như một người tuyết. Tô bà bà nhìn thấy cảnh tượng này liền tái mắt, hỏi công tử vì sao trời lạnh thế này mà lại đứng bất động ở đâu. Tuyền Ki công tử chỉ đáp một câu, “Hiện tại ta rất cuộc đã thừa nhận...Bà bà, ta chán ghét tuyết, vô cùng chán ghét tuyết!”

14. Chương 13

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 13

Linh Lung Nan Phiến

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Tô bà bà bê bát thuốc nóng hồi đến bên giường, Mặc Sĩ Hề mở mắt trông thấy bà bà liền ngồi dậy đón bát thuốc. Tô bà bà lấy khăn ướt trên trán Mặc Sĩ Hề xuống rồi nhìn gương mặt đỏ ửng mỗi một của nàng, bà bà không khỏi thở dài, “Trời lạnh như vậy, người cũng không phải không biết thân thể của của người, cần bản không thể để nhiễm lạnh, tại sao lại còn đứng dưới trời tuyết lâu như vậy? Chẳng may xảy ra chuyện gì, bảo ta trở về ăn nói với Nhị tiểu thư thế nào đây?”

Mặc Sĩ Hề uống một hơi cạn bát thuốc, sau đó đem bát trả lại cho bà bà. Khi đón nhận chiếc bát, tay Tô bà bà chạm vào tay nàng, vẫn còn sốt, biểu tình của bà bà không khỏi lo lắng. Mặc Sĩ Hề mỉm cười lạnh nhạt nói, “Không sao, bà bà, ta không phải người yếu đuối”

Đôi mắt Tô bà bà bỗng đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào, “Lại nói...đều là lỗi của ta...”

“Bà bà nói gì vậy?”

“Đều là lỗi của ta! Ngày đó...ta không nên nghe theo lời phu nhân, nói thế nào cũng phải mang người về cứu chứ, cái gì gia huy, cái gì huấn luyện,...đẹp hết! Ngày đó ta chỉ cần cứu người sớm một chút là tốt rồi, người sẽ không bị tê cứng dưới tuyết lạnh suốt bốn canh giờ khiến thân thể bị tổn thương do giá rét, hiện tại mỗi khi bị nhiễm tuyết thì người liền bị phong hàn ho khan...”, Tô bà bà càng nói càng xót xa, lệ khổ tâm rơi lả chả.

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề lay động, nàng nhẹ giọng nói, “Đều là chuyện trước kia, ta cũng đã quên...”

“Nhưng ta thì không quên. Mỗi năm đều nhìn thấy công tử thống khổ như vậy, lòng ta đau như dao cắt, thật xin lỗi người, đều là lỗi của ta, hại một đời công tử...”

“Một đời?”, ánh mắt Mặc Sĩ Hề gợn lên áng mây mờ mịt, thanh âm cũng hạ thấp, “Bà bà...chẳng lẽ người cho rằng ta vẫn còn cái gì gọi là một đời sao?”

Đến lượt Tô bà bà rung động. Mặc Sĩ Hề khẽ thở dài, “Vậy nên, tốt cũng thế, không tốt cũng vậy, chẳng sao cả. Chuyện trước kia ta cũng đã quên, bà bà không cần để trong lòng nữa”

Tô bà bà run rẩy, đang do dự không biết phải nói gì thì có người gõ cửa, hai tỳ nữ từ bên ngoài tiến vào, “Thảo được công tử phân phó chúng ta đã mang đến, xin hỏi nên để chỗ nào?”

Tô bà bà vội lau khô nước mắt rồi dẫn bọn họ tiến vào phòng trong, “Để trên bàn là được rồi!”

Tổng cộng là bốn mươi gói thuốc to nhỏ để mở trên bàn, ngoài ra còn một lò than cũng đặt trên bàn. Làm xong mọi việc, hai tỳ nữ quay đầu đối diện với Mặc Sĩ Hề, “Công tử muốn lò than, chúng ta đã mang tới, công tử còn gì phân phó?”

“Vậy là được rồi, các người lui xuống đi”

Tô bà bà nói, “Ta vừa xuống bếp sắc thuốc thuận tiện nấu cho công tử một nồi cháo, giờ chắc đã được rồi. Khi hai vị tiểu muội trở về, thuận tiện giúp ta mang bát cháo đến cho công tử”. Nàng nói xong liền dẫn hai tỳ nữ đi ra ngoài.

Mặc Sĩ Hề tiến đến cạnh bàn, hẩn nhìn đồng được thảo trên bàn mà yên lặng thất thần một hồi, sau đó mới dùng dao cắt nhỏ một nhánh nhân sâm. Nào ngờ, tay không còn lực, vừa cắt được vài nhát thì nhánh nhân sâm từ thớt gỗ bị trượt ra ngoài rồi rơi xuống mặt đất.

Mặc Sĩ Hề vừa định nhặt lên thì một bàn tay đã tiến đến trước nàng nhặt nhánh nhân sâm đó lên.

Một bàn tay mềm mại xinh đẹp tuyệt trần, chủ nhân bàn tay lại cười tươi như hoa. Chỉ là, Mặc Sĩ Hề cảm thấy đau đầu, nguyên nhân nằm ở vị khách không mời mà đến, đã đến lại còn âm thầm...nàng chính là người đã đi tìm vị tỷ tỷ tưởng đã chết nhưng thật ra vẫn chưa chết...Tạ Tư Đồng.

Tạ Tư Đồng giữ nhánh nhân sâm trong tay, ánh mắt sáng ngời như ánh sao tựa như trêu chọc, nụ cười vô cùng sáng lạn. Mặc Sĩ Hề liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người trở lại bên cạnh bàn. Tạ Tư Đồng mở to hai mắt hỏi, “Ê, người không lấy lại nhân sâm sao?”

Mặc Sĩ Hề trả lời bằng cách một nhánh nhân sâm khác từ trong gói giấy ra, nàng lại dùng dao cắt thành từng miếng.

Tạ Tư Đồng vốn tưởng Mặc Sĩ Hề sẽ nói gì đó, không ngờ người này lại phản ứng lãnh đạm như vậy liền không cười nữa, nàng bĩu môi đi đến trước bàn rồi đem nhánh nhân sâm ném lên bàn, “Nè, trả người đó!”

Mặc Sĩ Hề vừa cặm cụi cắt nhánh nhân sâm vừa thản nhiên nói, “Không cần”

Tạ Tư Đồng trừng mắt nhìn nàng, sau một lúc, thấy Mặc Sĩ Hề không đoái hoài mình liền đảo mắt một vòng, “Người không thấy kinh ngạc khi ta xuất hiện ở nơi này sao? Tại sao người không hỏi xem ta có tìm được tỷ tỷ không? Tại sao lại trở về nhanh như thế? Người...không tò mò chút nào sao?”

Mặc Sĩ Hề vừa ước lượng cân nặng của Bạch Diệp Quả vừa đáp một cách không hứng thú, “Chuyện đó thì liên quan gì đến ta?”

Tạ Tư Đồng lại chán nản, nàng cắn môi dưới nói thầm, “Thật là một người không thú vị...Vốn đang định nói cho hẩn biết chuyện liên quan đến vụ ám sát trên đường đi, nhưng người ta lại lãnh đạm như vậy, quên đi vậy”, nàng nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Mặc Sĩ Hề không phản ứng.

Tạ Tư Đồng đi đến cạnh cửa liền cất cao giọng, “Ta phải đi, người đừng giữ ta, có giữ ta cũng không thềm đồng ý”

Phía sau vẫn yên lặng.

Tạ Tư Đồng nóng nảy đề cao thanh âm, “Ta phải đi nha! Đi rồi ta sẽ không trở lại!”, đợi nửa ngày vẫn không đợi được lời giữ lại, Tạ Tư Đồng dậm chân vọt đến trước mặt Mặc Sĩ Hề rồi đoạt lấy được thảo trên tay hẩn, nàng hô lớn, “Chán ghét! Tại sao người lại như thế? Người ta là vì người nên mới trở về, tốt xấu gì thì người cũng nên tỏ vẻ một chút chứ! Hoan nghênh cũng được, giữ lại cũng được, ít nhất cũng nên nói đi chứ!”

Mặc Sĩ Hề thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt tựa đại dương sâu thẳm, bởi vì quá tĩnh nên nhìn không ra bất kì cảm xúc nào.

Tạ Tư Đồng cắn môi ừy khuất nói, “Ta biết người trách ta phiền phức, đúng vậy, ta là nha đầu chuyên gây rối lung tung, lúc trước đã đem lại cho người nhiều phiền toái, nhưng người không cần đối xử với ta như vậy, cứ như xem ta không tồn tại vậy!”

Mặc Sĩ Hề thở dài một tiếng, nàng có chút dở khóc dở cười, chỉ đành bất đắc dĩ nói, “Ta nhị tiểu thư, rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Ta muốn người cùng về nhà với ta!”, Tạ Tư Đồng lập tức lướt qua cạnh bàn tiến đến trước mặt nàng.

“Hả?”

Tạ Tư Đồng lại nói, “Ta muốn...vốn lần này ta gạt phụ thân cùng nương lên chạy đến Mạch Thành, bây giờ cứ như vậy mà trở về nhà, khẳng định không bị đánh chết cũng sẽ bị mắng chết!”

“Vậy nên người muốn cùng ta trở về?”, Mặc Sĩ Hề khẽ nhướn mi.

“Đúng! Nếu có người về cùng thì ta sẽ không bị mắng, không bị đánh. Phụ thân xem trọng người nên chắc chắn sẽ không trách ta. Hơn nữa, nếu ta nói phụ thân là ta vì chuyện của tỷ tỷ đến thỉnh người cùng điều tra Thẩm Hồ, phụ thân sẽ cảm thấy yên tâm. Vậy nên ta quyết định sẽ đợi người giải quyết xong sự tình ở đây rồi cùng người hồi kinh”

Mặc Sĩ Hề không cần suy nghĩ lập tức trả lời, “Ta cự tuyệt!”

“Ta sẽ không để người chịu thiệt! Chúng ta bàn điều kiện trao đổi đi, ta nói cho người biết ai là người đã năm lần bảy lượt phái sát thủ ám sát người dọc đường đi!”

Mặc Sĩ Hề ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, thanh âm có chút nhanh hơn, “Người biết?”

Tạ Tư Đồng cười đắc ý, nàng nghiêng người thấp giọng nói, “Động tâm rồi phải không? Điều kiện trao đổi này có giá trị phải không? Ha ha! Ta biết người nhất định sẽ đáp ứng!”

“Người...thật sự biết?”

Tạ Tư Đồng mừng thầm trong lòng, nàng nhân cơ hội này liền nói, “Có thể giúp ta trở về nhà không? Một câu thôi!”

Mặc Sĩ Hề trầm ngâm một chút rồi nói, “Được”

“Thật sao?”, Tạ Tư Đồng nhảy dựng lên.

“Đúng”

“Quân tử nhất ngôn, người không được đổi ý”

“Được”

Nhận được sự khẳng định của Mặc Sĩ Hề, Tạ Tư Đồng càng thêm vui vẻ, nàng tiến đến ghé sát bên tai Mặc Sĩ Hề rồi dùng giọng thần bí nói, “Theo tin tức cực kì đáng tin cậy, người đứng sau các vụ ám sát người chỉ một người....chính là...”

Nàng hạ giọng, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ khẳng định, cực kỳ chân thật mà nói tên kẻ chủ mưu, “Mật-Duẩn-Phong”

Ánh sáng trong mắt Mặc Sĩ Hề nhất thời biến mất, nàng xoay người không nói một lời mà tiếp tục bào chế thuốc.

Thấy phản ứng của hắn không mạnh mẽ như mình nghĩ, Tạ Tư Đồng không khỏi thất vọng, “Biểu tình này của người là sao? Người không thấy kinh ngạc sao? Không sợ hãi sao? Mật Duẩn Phong kia chính là đệ đệ của Mật Phi Sắc, Mật Phi Sắc là phu nhân của Thẩm tướng quân a! Việc này không phải rất kỳ quái sao? Tỷ tỷ mời người đến đây, đệ đệ lại phái người giết người...”

Đúng lúc này, Tô bà bà bê khay đựng bát cháo vào, nàng liếc thấy Tạ Tư Đồng liền không khỏi ngạc nhiên, “Đây là...”

Mặc Sĩ Hề tiến đến tiếp nhận khay cháo, “Vắt vả cho người rồi!”

Tạ Tư Đồng hít hít mũi, “Thơm quá! Là món gì vậy?”

Tô bà bà hết nhìn Mặc Sĩ Hề rồi lại nhìn sang Tạ Tư Đồng, trong nhất thời có chút đắn đo không biết nàng là ai, “Ta làm cháo thuốc cho công tử giải phong hàn...”

Lúc đầu Tạ Tư Đồng có ý nếm thử, chỉ là sau khi nghe đến hai chữ “cháo thuốc” liền không khỏi thất vọng, đang không biết nói tiếp thế nào thì Mặc Sĩ Hề chợt hỏi, “Người có biết sắc thuốc không?”

“Hả?”

“Đây là phụ dược, người đến sắc đi!”, sau khi nói xong câu đó, Mặc Sĩ Hề ngồi vào bàn bắt đầu ăn cháo. Tô bà bà có chút khó xử, “Chuyện này...không tốt lắm, cứ để ta làm...”

“Để nàng làm”, Mặc Sĩ Hề dùng ánh mắt bức người nhìn chăm chăm Tạ Tư Đồng, “Người có thể làm được, phải không?”

Không ngờ hần lại coi thường mình, Tạ Tư Đồng lâu bầu trong miệng, “Ta làm, ta làm”

“Được, trước tiên cho nửa bát nước vào, sau đó bỏ dược thảo vào...”

Tô bà bà nhìn theo động tác của Tạ Tư Đồng liền cảm thấy kì lạ, Mặc Sĩ Hề bảo gì nàng liền làm theo, chân tay nàng vụng về khiến Tô bà bà cảm thấy lo lắng, “Không sao chứ? Vị cô nương này, nhìn bộ dáng tựa như chưa hề làm những việc thế này a!”

“Không sao”, Mặc Sĩ Hề ném cho nàng một ánh mắt trấn an, sau đó hần tiếp tục ăn cháo. Chờ nàng chậm rãi ăn xong bát cháo, Tạ Tư Đồng bên kia đã thở phà phò.

Mặc Sĩ Hề tao nhã dùng khăn tay lau miệng, sau đó hần đứng dậy ra lệnh cho nàng, “Đổ thêm một bát nước trong, sau đó ôm bếp lò đi theo ta”

“Cái gì?”, Tạ Tư Đồng lập tức mở to hai mắt, nàng kháng nghị, “Còn muốn ta đi ra ngoài! Tại sao ta phải nghe theo người làm cái này cái nọ?”

Mặc Sĩ Hề vươn tay vỗ vỗ vai nàng, “Đi thôi”, nói xong liền đi ra cửa.

Cứ như vậy, Mặc Sĩ Hề chẳng thèm quan tâm đến gương mặt đang đỏ lên vì nén giận của Tạ Tư Đồng, vậy mà nàng vẫn ngoan ngoãn ôm bếp lò đi theo phía sau hần ra ngoài.

Dọc theo đường đi, tuyết trắng rơi thật đẹp, không khí trong lành, hơi thở thoát ra ngoài tạo thành một lớp sương trắng mỏng.

Tạ Tư Đồng vừa theo sát Mặc Sĩ Hề vừa hỏi, “Chúng ta đang đi đâu?”

“Đồng Lâu”.

“Đồng Lâu? Đó không phải nơi ở của Thẩm Hồ sao?”, nàng còn đang kinh ngạc thì Mặc Sĩ Hề đột ngột ngừng bước khiến Tạ Tư Đồng loạng choạng suýt đổ cả bếp lò lên người Mặc Sĩ Hề. Vừa định lên tiếng cầu gắt thì Tạ Tư Đồng liền trông thấy nét mặt khác thường của Mặc Sĩ Hề, theo ánh mắt của hần nhìn về phía trước, cách đó là một lùm cây không xa có hai người đang đứng, một người là Mật Duẫn Phong, một người là...Cúc Ảnh!

Chỉ thấy Mật Duẫn Phong kéo tay áo của Cúc Ảnh, bộ dáng sốt ruột tựa như đang cố giải thích điều gì. Cúc Ảnh không muốn nghe, nàng liều mạng muốn bỏ chạy, hai người cứ giằng co như vậy...xoẹt...tay áo Cúc Ảnh bị đứt, nàng vội vàng che lại cánh tay lóa lổ của mình, nét mặt vừa thẹn vừa giận, nàng oán hận trừng mắt nhìn Mật Duẫn Phong một cái rồi xoay người chạy như bay, chỉ còn lại Mật Duẫn Phong đứng ủ rũ một mình, biểu tình của hần dường như bị đá kích không nhỏ.

Tạ Tư Đồng kéo dài một tiếng “a” rồi lẩm bẩm nói, “Không ngờ tên kia ngay cả tỷ nữ trong Tướng quân phủ cũng không buông tha...Thật không phải người tốt, đúng không?”. Nàng quay đầu nhìn Mặc Sĩ Hề liền kinh ngạc khi trông thấy gương mặt hần vô cùng lạnh lùng, trong ánh mắt là vài phần mơ hồ cùng vài phần thống khổ.

“Người...làm sao vậy? Chẳng lẽ...”, Tạ Tư Đồng nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nàng “a” một tiếng, “Chẳng lẽ người cũng thích tỷ nữ kia? Người thật sự thích nàng?”

Mặc Sĩ Hề không nói một lời mà bước đi, Tạ Tư Đồng vội vàng ôm bếp lò đuổi theo sau, “Bằng không thì tại sao ngươi lại có thái độ này? Thật mất hứng, ngươi thật sự không sao chứ?”

Chưa hỏi được nguyên do thì Đồng Lâu đã ở trước mặt, trước cửa có hai gia đình đang đứng, trông thấy Mặc Sĩ Hề đến, cả hai vội vàng vén rèm chạy vào trong bẩm báo. Mặc Sĩ Hề vừa tiến vào liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân, một lát sau, Khổng lão phu nhân mang theo hai tỷ nữ từ trên lầu đi xuống. Bọn họ lướt qua mặt nàng, nửa câu cũng không nói, tựa như không nhận ra sự hiện diện của nàng.

Nhất định là vì lúc trước bị nàng làm mất mặt, vậy nên Khổng lão phu nhân tuy luôn túc trực bên giường tôn tử nhưng vừa nghe tin nàng đến liền “bỏ cửa chạy lấy người”, không để hai bên có cơ hội tiếp xúc.

Quả nhiên lão nhân gia thù vặt, một người đã xuất gia tại sao lại dễ bốc hỏa như thế?

Mặc Sĩ Hề không nói gì, nàng nâng bước tiếp tục lên lầu. Phòng ngủ của Thẩm Hồ trống rỗng không một bóng người, nàng ra dấu cho Tạ Tư Đồng đặt bếp lò xuống bàn, than trong lò bắt lửa cháy lép lép.

Mặc Sĩ Hề lấy bát thuốc đảo một vòng, nước thuốc như trà nhưng lại phát ra một hương thơm kì lạ. Tạ Tư Đồng không khỏi hiếu kỳ liền hỏi, “Đây là thuốc gì, ta chưa từng thấy qua loại dược thảo nào như thế?”

Mặc Sĩ Hề ngừng đảo thuốc, nàng hạ thấp giọng nói một câu như tự nói với chính mình, “Canh Mạnh Bà”

“Cái gì?”, Tạ Tư Đồng vẫn mơ hồ không rõ, Mặc Sĩ Hề ngồi xuống mép giường nâng Thẩm Hồ dậy. Bàn tay Thẩm Hồ vốn lạnh lẽo nhưng giờ phút này lại trở nên nóng bỏng như chính nàng, trán hần rịn mồ hôi ướt nhẹp, quần áo trên người tuy đã được thay nhưng mồ hôi vẫn tuôn như mưa, cơn sốt cao vẫn kéo dài không hạ.

Nhìn bộ dáng của này của hần, lòng nàng lại quặn đau lần thứ hai, tựa như bị một lưỡi dao cắt qua, bởi vì không thể tránh khỏi lưỡi dao đó nên chỉ có thể chịu đựng sự tra tấn này.

Mặc Sĩ Hề nâng đầu Thẩm Hồ tựa vào vai mình, nàng đem dược kê lên mũi hần rồi hạ thấp thanh âm, “Uống xong...ngươi sẽ ổn!”

Thẩm Hồ đột nhiên mở mắt.

Tay Mặc Sĩ Hề run lên, bát thuốc không cầm vững rơi xuống đất. Tuy nàng đang nói chuyện với hần nhưng lại không ngờ hần thật sự tỉnh lại. Tuy rằng thần sắc tiêu tụy, thân thể cực kỳ suy yếu nhưng đôi mắt kia vẫn sáng ngời làm nổi bật nước da xám xịt. Bộ dáng “sinh long hoạt hổ” vẫn còn lại nửa phần sinh khí!

Trong lòng Mặc Sĩ Hề không khỏi có chút khổ sở, ba phần hỗn loạn đau thương, bảy phần bất đắc dĩ. Hần...lúc nào không tỉnh, sao lại tỉnh vào lúc này...

Thẩm Hồ khép mắt lại, hàng mi vừa dày vừa cong tựa nữ hài tử rung động, thần sắc ẩn hiện một bóng ma, hần mở miệng nói, thanh âm khàn khàn, “Đau quá...Đầu ta...đau quá...!”

“Bởi vì ngươi trúng độc”

“Độc? Thật không...”, Thẩm Hồ tựa đầu vào ngực nàng, hơi thở mong manh tựa như tùy thời có thể lặn ra chết bất cứ lúc nào.

Mặc Sĩ Hề nâng bát thuốc khác lên, “Đây là thuốc giải, uống đi!”

Thẩm Hồ mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt trong suốt dừng lại trên gương mặt nàng, hần bỗng nhiên nói, “Thân nhiệt của ngươi rất cao, bị sốt?”

Trong tình hình thế này mà hần vẫn còn có thể chú ý đến nàng như vậy. Thẩm Hồ, nếu lời nói ôn nhu có thể biến thành vũ khí, ta không thể phủ định rằng ngươi đã sử dụng rất thành thực. Tâm cứng như đá cuối cùng vẫn không nhịn được được, “Đúng vậy”

“Nếu vậy...coi như huê!”

Hần đang nói gì vậy? Tuy nàng hạ độc lên người hần nhưng tại sao hần lại biến thành bộ dạng này? Mặc Sĩ Hề cắn môi dưới trầm giọng nói, “Uống thuốc đi!”

Miệng bát kề sát vào chiếc môi cong gợi cảm có chút lạnh lẽo, chỉ là...môi hẩn khép chặt, thậm chí không hề có ý định mở ra.

“Sao vậy?”

Khóe môi gian tà khê cong lên, hẩn nở nụ cười, “Không cần”. Hẩn nhìn nàng chăm chăm, thanh âm vô cùng rõ ràng mà lặp lại, “Ta không uống!”

Đôi mắt trong trẻo kia phẳng phất đã nhìn thấu nội tâm của nàng, chẳng lẽ...hẩn biết bí mật trong bát thuốc...

“Không uống sẽ chết”

“Vậy cứ để ta chết đi”, nói xong câu đó, Thẩm Hồ lại nhắm mắt, thân người tựa hẩn vào lòng nàng mà...bất động.

Thật đáng sợ, Mặc Sĩ Hề nghĩ, đối với Thẩm Hồ nàng hoàn toàn không có biện pháp đối ứng.

Cảm nhận được hơi thở nóng hổi từ nhau truyền lại, cảm giác này nàng chưa từng trải qua. Giờ khắc này, hai người bọn họ cùng nhau ở một chỗ, tựa như trên thế giới không còn ai thân thiết hơn, không còn khoảng cách, không còn giá lạnh, sự ấm áp hòa tan vào nhau.

Trong mắt Mặc Sĩ Hề sương mù vây đặc, sương mù che kín tầm mắt nên không nhìn rõ suy nghĩ bên trong.

“Không uống sẽ chết!”, nàng nói lại một lần nữa, lúc này không phải là uy hiếp mà là thương cảm, hỗn loạn, ngay chính bản thân nàng cũng không rõ đây là cảm xúc gì.

Thẩm Hồ lại lắc đầu bắt lấy cánh tay đang bê thuốc của nàng rồi nhấn xuống...

Bát thuốc lật úp, nước thuốc văng khắp nơi.

Tạ Tư Đồng hoàn toàn ngây người nhìn cảnh trước mắt, nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Chấn chấn sẽ chết”, sương mù trong mắt Mặc Sĩ Hề càng lúc càng đậm.

Thẩm Hồ giữ tay nàng không buông, đầu cúi vào ngực nàng, hẩn nhẹ giọng chậm rãi nói, “Bởi vì...ta không muốn quên người”

Lời này thốt ra, sương mù rốt cuộc đã tràn ra khỏi hốc mắt. Mặc Sĩ Hề thống khổ nhắm mắt lại...hẩn biết...hẩn quả nhiên đã biết...

Nàng...trước sau vẫn...coi thường hẩn.

Nhi thiện tâm thuật giả, chung hữu nhất thiên hội tử vu tự kỉ đích tâm yểm (người giỏi tâm thuật sẽ bị chứng tự kỷ bóp chết tâm mình). Thẩm Hồ nói ra những lời này đã biến thành vũ khí sắc bén từ từ đâm thấu tim nàng. Kẻ sát nhân vô hình!

Nhưng ta là Mặc Sĩ Hề! Nàng cắn răng, ta là Mặc Sĩ Hề, Mặc Sĩ Hề...

Một cảnh tượng hiện lên, cánh cổng đỏ như máu...thiếu niên phong thần tuyển tú...băng hiệu rơi xuống...tất cả đồng loạt lướt qua đầu nàng. Nếu lúc này nàng mềm lòng, ba chữ “Mặc Sĩ Hề” sẽ biến mất, sụp đổ, phá hủy, tất cả đều không còn tồn tại. Mà nàng, nàng không thể trở mắt nhìn tất cả sự tình này phát sinh!

Không, không thể, tuyệt đối không để sự tình này phát sinh!

Ý niệm trong đầu lập tức trở nên kiên quyết, tất cả run rẩy, yếu đuối, do dự tựa như bị thủy triều mạnh mẽ rút đi, trong nàng chỉ còn lại...lạnh lẽo.

Việc đã đến nước này, nàng không còn quay lại. Hoặc có thể nói...năm đó, khi nàng lựa chọn trở thành Mặc Sĩ Hề, hết thảy đã định sẵn kết cục này rồi, không thể quay đầu lại. Tất cả truyền thuyết đều tại thời khắc cuối cùng mềm lòng...mà tiêu thất khỏi nhân gian.

15. Chương 14

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 14

Bi Hỉ Triền Miên

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Mặc Sĩ Hề vươn tay lên trên ấm thuốc, nước thuốc nóng sôi trào văng vào tay nàng, Tạ Tư Đồng đứng một bên liền kinh hô thành tiếng, “Coi chừng nóng!”

Mặc Sĩ Hề không nói gì mà chỉ chắt thuốc thêm một lần nữa, sau đó đổ nước vào ấm rồi đặt trở lại bên trên lò lửa.

Tạ Tư Đồng cắn chặt môi dưới, đáy mắt ngấn lệ, cuối cùng cũng bật khóc ra. Chính nàng cũng không rõ vì sao một màn trước mắt lại khiến nàng cảm thấy bị thương, cứ như có gì đó nàng không hiểu cũng như không biết bọn họ có quan hệ thế nào, chỉ là...nàng cảm giác được, trong không khí tràn đầy một loại kiềm nén khiến người khác không thể thở nổi.

Loại kiềm nén kia...có tên là thống khổ.

Đúng lúc này, Mặc Sĩ Hề mở miệng, “Tạ nhị tiểu thư, đa tạ người đã đến đây giúp ta, bây giờ mời người đi ra ngoài một chút, được không?”

Thanh âm của nàng mang theo một loại ngữ điệu cổ quái, tựa như tuyệt đối không thể làm trái với mệnh lệnh. Tuy trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng cuối cùng Tạ Tư Đồng vẫn không lên tiếng hỏi, nàng ngoan ngoãn xoay người đi xuống lầu.

Ngoài cửa sổ, tiếng chuông gió trở nên rõ ràng, từng tiếng từng tiếng một, tựa như thúc giục, tựa như tuyên cáo đầu đó đang hiện diện sai lầm.

Mặc Sĩ Hề ngẩng đầu nâng bát uống một ngụm, sau đó cúi đầu hôn lên bờ môi của Thẩm Hồ.

Thẩm Hồ khiếp sợ trợn to hai mắt nhìn nàng, con người tựa như ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt...điên cuồng...hỗn loạn...!

Hắn trăm triệu lần không ngờ Mặc Sĩ Hề lại có thể dùng phương thức này để bắt hắn uống thuốc. Theo bản năng hắn đã muốn kháng cự, Mặc Sĩ Hề lại ôm cổ và giữ chặt cánh tay hắn. Hương thơm cùng chất lỏng từ bờ môi mềm mại theo kẽ răng rót vào khoang miệng, trong thoáng chốc, ánh mắt Thẩm Hồ phảng phất sự mê ly.

Mặc Sĩ Hề thừa dịp một thoáng chốc mê ly kia liền đem tất cả dược dịch vào khoang miệng hắn. Ngón tay Thẩm Hồ chậm rãi đan lại, mưa to phá vỡ thuyền, tuyết dày bao trùm mặt đất, trong khoảnh khắc đó, biển cả hóa nương dâu, tâm hồn dường như đã già đi mười năm.

Thẩm Hồ vươn tay run rẩy bắt lấy cánh tay Mặc Sĩ Hề, mùi máu tươi tắn đến, Mặc Sĩ Hề hờn hển ngẩng đầu, trên môi máu tươi đầm đìa, không biết là của Thẩm Hồ hay là của chính nàng. Nàng yên lặng nhìn Thẩm Hồ, Thẩm Hồ cũng yên lặng nàng, tia sét cùng xuất hiện một chỗ, đã không còn phân biệt được đâu là bi ai, là thất vọng, là khiếp sợ, là...thứ khác.

Hai người dường như đã bị lạc, biểu tình mờ mịt, thần sắc chết lặng.

Cứ như thế...một đoạn thời gian rất dài trôi qua.

Bỗng nhiên Thẩm Hồ ngoác môi tươi cười, trong nụ cười tươi không có chút ý cười, tận sâu trong đáy mắt có gì đó đang vùng vẫy vỡ vụn, cuối cùng cũng hoàn toàn chết đi.

“Vì ép ta quên người, người có thể làm được thế này...”, hần cười lạnh, thanh âm nguy hiểm tựa lưỡi đao, “Như vậy, có phải chỉ cần ta có thể quên người, vô luận làm gì người cũng có thể?”

Lời còn chưa dứt, hần đột nhiên tóm chặt cánh tay Mặc Sĩ Hề, dùng sức xoay người đem nàng đặt phía dưới, chỉ có chén thuốc xấu xí bị xô đổ xuống đất vỡ thành ba mảnh.

“Có thể hy sinh bất cứ thứ gì sao?”, Thẩm Hồ rũ mi, đôi mắt thâm trầm, lúc này tuy thoát nhìn hần vẫn mang vẻ cợt nhả thường ngày nhưng lại không còn giống một thiếu niên lỗ mãng vô hại như trước, hần trở nên nguy hiểm, lãnh khốc khôn lường.

Tay Mặc Sĩ Hề bị hần chế ngự, bởi vì phát sốt mà thân thể đột nhiên mất khí lực, nàng ý thức được hần muốn gì, thâm tâm bắt đầu sợ hãi run rẩy.

Thẩm Hồ nheo mắt, hần dùng ngón trỏ gạt lệ lưu lại trên khóe mắt nàng rồi đưa lên môi liếm một chút, nụ cười càng tàn nhẫn, trong tàn nhẫn lại có đau xót, tựa như đem lưỡi đao sắc bén cắt lên da thịt nàng nhưng đồng thời cũng cắt lên hần, “Thật sự sợ hãi? Một nữ nhân nhẫn tâm vô tình như người cũng sẽ vì loại sự tình này mà sợ hãi?”

Hận ý từ trong đáy mắt đen như mực dâng lên, hần đột nhiên buông một tay, chỉ nghe “xoạt” một tiếng, ngực áo của Mặc Sĩ Hề bị xé mở thô bạo. Nàng chưa kịp có phản ứng gì thì Thẩm Hồ đã mạnh mẽ đặt xuống một nụ hôn thật sâu lên môi nàng.

Nơi bàn tay hần gắt gao chế ngự cổ tay nàng tuyền đến cảm giác đau đớn, nhưng trong đau đớn lại truyền đến cảm giác mê mang bị thương khiến nàng sinh ảo giác, tựa như người từ trên vách núi thật cao rơi xuống, bốn phía tối đen không một tia sáng, mà vực sâu kia lại không đáy nên sự mê muội cùng thống khổ sẽ không ngừng lại, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn dây dưa không dứt...

Thẩm Hồ rời môi nàng, nụ hôn lướt dọc theo đường cong duyên dáng mà đi xuống, đem cảm xúc thổ bùng trên da thịt nàng, rõ ràng hần có ý định thương tổn nàng nhưng cuối cùng lại thành tuyệt vọng giãy dụa. Thống khổ nhưng không muốn xa rời, oán hận lại càng si mê...tất cả tựa như điên cuồng mà lặp đi lặp lại.

Mặc Sĩ Hề vẫn không nhúc nhích, nàng tùy ý hần muốn làm gì thì làm. Tầm mắt lướt lên trần nhà, chuyển sang vách tường, quay qua cửa sổ, ra ngoài cửa sổ...bóng tuyết in lên khung cửa sổ qua lớp giấy...loáng thoáng...hồn độn...

Da thịt lỏa lồ tiếp xúc không khí lạnh khiến nổi lên một đợt rung mình, tứ chi tê dại, một nửa nóng như lửa, một nửa lạnh như băng, thân thể chìm trong nước sôi lửa bỏng mà cố chạy, cảm xúc đầy vò.

Đột nhiên, một giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống ngực nàng.

Tiếp đó, giọt thứ hai, giọt thứ ba,...

Cùng lúc đó, Thẩm Hồ bắt động.

Kịch liệt, tàn sát, bừa bãi, bị thương...mọi động tác đình chỉ trong nháy mắt.

Mặc Sĩ Hề có chút ngây dại thu hồi tầm mắt liền nhìn thấy đầu Thẩm Hồ cách ngực nàng khoảng nửa thước, mà giọt chất lỏng ấm áp này...là từ khóe mắt hần rơi xuống, gió thổi qua, lệ trở nên lạnh lẽo.

Hần khóc?

Nguyên lai...một Thẩm Hồ tự đắc làm càn, hứng thú phần chân cũng có thể khóc...

“Ta phải làm gì với người bây giờ?”, những ngón tay xiết chặt cổ tay nàng buông ra, lại nắm chặt, thanh âm Thẩm Hồ khàn khàn tựa như từ dưới lòng đất truyền lên, “Nói cho ta biết, ta phải làm gì với người bây giờ? Tâm người là sắt đá sao?”

Gương mặt Mặc Sĩ Hề có chút đờ đẫn cùng buồn rầu, tựa như một đầm nước ngàn năm âm u đã đông kết lại thành băng, chẳng sợ gió xuân thổi đến, không đẹp, không xanh, không chút gợn sóng.

Vì thế, biểu tình của Thẩm Hồ càng thêm đau thương, ánh mắt dâng lên một loại cảm xúc cực kì phức tạp, tựa như nhìn thấy một viên trân bảo được nâng niu cẩn thận nhưng cuối cùng vẫn bị vỡ nát, trong đau đớn đọng đầy ưu thương cùng bàng hoàng.

Cứ như thế, chẳng biết đã qua bao lâu, tựa hồ chỉ trong chốc lát, tựa hồ đã rất lâu, rốt cuộc khóe môi hần nở ra một nụ cười tươi vô cùng chua xót, “Bỏ lỡ thiên hạ đệ nhất Thẩm Tứ thiếu gia ta, người...cũng đừng hối hận a!”

Mặc Sĩ Hề không nói gì, hoặc là nếu nói, nàng cũng không biết chính mình nên nói gì.

Thẩm Hồ chậm rãi buông tay nàng ra, thân thể loạn choạng muốn đứng lên, nhưng vừa vươn dậy một nửa thì ánh mắt chợt tan rã, được tính phát tác, cả người liền đổ ập xuống, vừa vịn ngã xuống bên cạnh nàng.

“Thật xin lỗi...”, một câu cuối cùng truyền đến bên tai nàng trước khi hần hôn mê, thanh âm yếu nhược tựa như tiếng thở dài nhưng lại nặng ngàn cân.

Mặc Sĩ Hề cảm giác hai mắt của mình bắt đầu bắt đầu, tựa như bị kim xuyên qua, đau lại càng đau, sau đó nước mắt liền không tự chủ được mà chảy xuống, cảm giác lạnh lạnh lướt qua má thắm xuống gối kê đầu.

Thật sự là nghiệt duyên.

Mà thứ gọi là nghiệt duyên, cho tới bây giờ vẫn là sự yếu đuối đầy ma mị nhất.

Một đêm tuyết rơi trắng xóa mặt đất, đóa hoa mai kia ngoài vườn...đã hé nở.

Khi Tô bà bà bê bát cháo thuốc vào phòng, Mặc Sĩ Hề ho khan không ngừng.

Tô bà bà vươn tay đặt lên trán nàng, thanh âm không khỏi lo lắng, “Bệnh nặng như vậy tại sao lại còn đi xuống? Điều là ta không tốt, lúc trước lẽ ra không nên để ngài đáp ứng thỉnh cầu của Thẩm tướng quân buộc ngài đến đây”

“Kiếp số...vốn là trốn không khỏi”, Mặc Sĩ Hề miễn cưỡng đứng dậy, nhìn thấy trong trong bình có hoa mai, ánh mắt ảm đạm cuối cùng cũng có chút thần thái.

Tô bà bà hết sức đau xót nhìn nàng, ánh mắt già nua chợt hiểu rõ, nàng thở dài, “Nghe nha đầu trong Thẩm phủ nói rằng Thẩm Hồ nhờ có công tử mỗi ngày mang được đến nên dù chưa thức tỉnh nhưng sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều. Khổng lão phu nhân nhất quyết tra rõ xem cuối cùng là ai đã hạ độc tôn tử bảo bối của nàng, chỉ là trước sau vẫn không tìm ra manh mối rõ ràng, sự kiện này quả thật đã nháo loạn Tướng quân phủ”

Mặc Sĩ Hề ảm đạm “a” một tiếng, sắc mặt tự nhiên tựa hồ đối với chuyện này hoàn toàn không có hứng thú.

Tô bà bà chỉ còn cách kết thúc đề tài này, nàng lấy từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ màu xanh đã thâm màu, “Lại nói, tư liệu công tử muốn đã đến rồi...Đề Nhu, tỷ muội của Cúc Ảnh, tên thật là Trương Diễm, phụ thân là tiên sinh tư thực, bảy năm trước đã bị bệnh qua đời, mẫu thân phải khâu vá quần áo nuôi tỷ muội họ sống qua ngày, ba năm trước xảy ra lũ lụt cuốn trôi nhà của bọn họ nên bắt buộc phải đến Mạch Thành tìm người cậu họ để nương tựa...”

Mặc Sĩ Hề cau mày lắm lắm nói, “Xem ra...bọn họ cũng không nói dối!”

“Bọn hạ nhân trong Thẩm phủ đánh giá vị tỷ tỷ là hiền dịu thiện lương có chút nhát gan, không dám đắc tội ai, quả thật nhu thuận vâng lời. Vị muội muội tính tình cao ngạo, không thích tiếp xúc với người khác, độc lai độc vãng, tính cách khác xa tỷ tỷ. Về phần quan hệ giữa nàng và Mật Duãn Phong, quả thật có chút ảm muội”.

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề chợt lóe.

“Nghe nói tháng ba năm nay Mật Duãn Phong từ Thiên Các trở về Mạch Thành thăm tỷ tỷ, vốn trú lại Thẩm phủ. Khi hần ngụ lại đây, Cúc Ảnh phụ trách hầu hạ sinh hoạt của hần. Chỉ là, có một ngày bọn hạ nhân trong phủ vô ý nhìn thấy Cúc Ảnh từ trong phòng Mật Duãn Phong đi ra với sắc mặt khó coi...”

Mặc Sĩ Hề nhớ lại ngày đó Cúc Ảnh bị xé nửa đoạn ống tay áo, còn có biểu tình uể oải của Mật Duãn Phong....chẳng lẽ hai người bọn họ có tư tình?

“Mật phu nhân đối với chuyện này vô cùng tức giận liền lấy cớ “dù là huynh đệ trong nhà cũng không nên ở lại lâu” mà đẩy hấn đi, không ngờ Mật Duẩn Phong lại mua đất ngay tại thành tây, định cư luôn ở Mạch Thành. Vốn dĩ Mật phu nhân vô cùng yêu thích Cúc Ảnh, nhưng từ sau sự kiện kia, tình cảm của nàng đối với Cúc Ảnh phai nhạt rất nhiều, khi đệ đệ vào phủ, nàng tìm lý do đẩy Cúc Ảnh đi, không để bọn họ có cơ hội ở chung một mình:

“Tại sao lại phản đối hai người bọn họ?”

“Không biết, có thể vì cho rằng Cúc Ảnh chẳng qua chỉ là một nha hoàn, không xứng với đệ đệ của mình...”

Mặc Sĩ Hề đột nhiên hỏi, “Mật Duẩn Phong năm nay hai mươi sáu tuổi, đúng không?”

“Đúng vậy”, Tô bà bà trông thấy thần sắc nàng khác thường liền hỏi, “Làm sao vậy? Hấn có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề suy nghĩ sâu xa, nàng chậm rãi nói, “Ta chỉ đang nghĩ, một nam nhân hai mươi tuổi, gia cảnh giàu có, tướng mạo anh tuấn...tại sao còn chưa thú thê lập gia?”

“Chuyện này...”, Tô bà bà không trả lời được.

Đúng lúc này, một con bồ câu trắng từ cánh cửa sổ vẫn đang mở bay tiến vào, Tô bà bà bước tới tháo gỡ ống thư tín trên chân bồ câu, thư vừa mở, sắc mặt liền thay đổi.

“Công tử”, nàng đề thấp thanh âm, biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Đã tìm được vòng tay”

“Vậy sao?”

“Trong đám trân bảo được đưa đến Bác Nhã Trai năm ngày trước có một vòng tay, mà theo lời lão bản kia nói...người bán chiếc vòng tay này là...”, Tô bà bà mím môi, do dự khi nói ra một cái tên, “...Thẩm Hò!”

Vốn tưởng Mặc Sĩ Hề sẽ giật mình, nào ngờ thần sắc của nàng không hề thay đổi, tựa như đã sớm dự đoán được kết quả này, nàng thản nhiên hỏi, “Tin tức chính xác không?”

“Vị lão bản đó biết được vòng tay chính là vật bị mất trộm của Tướng quân phủ, mặt khác công tử lại đang ở đây điều tra việc này nên trong lòng sợ hãi, hấn đã hủy chuyển giao dịch này và phái Lý chương quây rờng rã mấy đêm liền trở về đây, hiện tại đang trên đường đi, ít ngày nữa sẽ đến. Ngọn nguồn bên trong thế nào, đợi sau khi Lý chương quây đến liền rõ ràng”

Mặc Sĩ Hề cong khóe môi, nàng từ chối cho ý kiến, “Chỉ sợ khi hấn đến, ngược lại sự tình càng thêm phức tạp, rối tinh rối mù!”

Mặc Sĩ Hề vươn tay rút một cành hoa mai từ trong mình, đầu ngón tay khẽ ve vuốt lên cánh hoa, nhìn ánh mắt nàng có vẻ nhàn tĩnh nhưng con ngươi đen bóng không ngừng lấp lóe ánh sáng trí tuệ.

“Bà bà, tại sao trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng Thẩm tướng quân vẫn lưu lại kinh thành không trở về?”

Tô bà bà ngăn người, “Chẳng lẽ trong triều có chuyện gì không đúng?”

“Nếu người chỉ có duy nhất một đứa con trai, người sẽ để mẫu tử nàng cứ như vậy không danh không phận mà ngụ tại phủ, một cái danh phận chính thức cũng không có? Thẩm Mộc tuy là võ tướng nhưng túc trí đa mưu, đừng tưởng hấn không nghĩ đến chuyện này!”

Tô bà bà tựa như người trong mộng vừa mới thức giấc, “Chính xác, Thẩm tướng quân không phải loại người dụng binh như thần bên ngoài mà lại hồ đồ chuyện trong nhà. Như vậy, theo như công tử nói, hấn đối với hết thấy sự tình phát sinh đều ngồi yên không để ý tới...là có ý đồ gì?”

“Đáp án...chờ có vòng tay kia đến sẽ tự có”

“Thật sao?”, Tô bà bà tràn đầy nghi ngờ hỏi lại, Mặc Sĩ Hề gặp người ho kịch liệt, nàng vội vàng mang cháo thuốc đến cho Mặc Sĩ Hề, “Công tử, uống một chút đi”

Mặc Sĩ Hề miễn cưỡng ăn mấy thìa, một loạt tiếng bước chân từ xa tiến đến dần, một tì nữ Thẩm phủ vội vã đến độ không thêm gõ cửa mà cứ thế trực tiếp chạy vào, “Tuyên Ki công tử! Tin tốt! Tin tốt! Thiếu gia tỉnh rồi, Tứ thiếu gia tỉnh rồi!”

Một ngum cháo kia nhất thời tắc lại nơi cổ họng, Mặc Sĩ hề càng ho dữ dội hơn.

“Thái phu nhân cùng Mật phu nhân thấy thiếu gia đã tỉnh dường như rất cao hứng, Mật phu nhân lệnh cho ta đến thỉnh công tử xem có cần chẩn đoán bệnh nữa không...”, tì nữ nói đến liền trông thấy sắc mặt tái nhợt ho khan liên tục của Mặc Sĩ Hề nên có chút khó xử, “Chỉ là hiện tại công tử...”

Mặc Sĩ Hề dùng khăn tay che môi rồi thấp giọng nói, “Hãy nói với phu nhân, Tứ thiếu gia đã thức tỉnh thì không còn gì trở ngại, một đại phu bình thường cũng có thể thay ta chẩn trị. Đợi khi nào ta khỏe hơn sẽ đến vấn an Tứ thiếu gia”

Tỳ nữ trông thấy nàng quả thật bệnh nặng nên cũng không nói gì nữa, nàng trở về bẩm báo lại với phu nhân. Đợi thân ảnh của nàng biến mất ngoài cửa, Mặc Sĩ Hề nói, “Bà bà, từ giờ trở đi, vô luận người nào đến cầu kiến đều bảo ta bệnh nặng, một mực từ chối...”

“Vâng”

“Mặt khác, có một việc muốn nhờ người đi làm”, tầm mắt Mặc Sĩ Hề hướng ra xa, nét mặt trở nên bi ai, “Cử một người tin cậy đến Mật phủ...thay ta...tảo mộ”

Tô bà bà “a” một tiếng, lúc này mới nhớ ra, “Qua vài hôm nữa chính là ngày mười ba sao?”

Mười ba tháng mười hai...chính là ngày giỗ của Mật Tang.

16. Chương 15

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 15

Thất Kỳ Chấp Niệm

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Khi hoa mai trong Thanh Chỉ Viên nở rộ cũng là lúc Thảm Hồ trong Đồng Lôu tỉnh dậy.

Lúc ấy, tỳ nữ đang quét tước dọn phòng, sau khi lau xong bàn trà quay người lại liền trông thấy thiếu gia nằm trên giường mở to đôi mắt chăm chú nhìn mình, cũng không biết đã nhìn nhe thế bao lâu. Điều càng khiến nàng hoảng sợ là thiếu gia nhìn quanh phòng của chính mình với vẻ mặt mờ mịt, “Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Chiếc khăn lau bàn trong tay nàng rơi xuống đất.

Lão phu nhân cùng phu nhân nghe được tin tức liền vội vàng chạy tới vây quanh trước giường hẩn hỏi han. Trong lúc nhất thời, mọi người không nhận ra điểm khác thường ở hẩn cho đến khi một tiểu nha hoàn cầm giỏ hoa mai tiến vào, Thảm Hồ nhìn thấy hoa mai liền hỏi, “Hoa mai ở đâu ra vậy?”

Tiểu nha hoàn mỉm cười đáp, “Thiếu gia không nhớ sao? Chính là Chu Mai Thụ tại Thanh Chỉ Viên!”

“Chu Mai Thụ không phải năm trước đã chết rồi sao?”

“Vốn đã chết nhưng năm nay lại hồi sinh! Lạc Nhi tỷ tỷ nói rằng có lẽ là vì năm nay nhà có khách quý viếng thăm, lão thiên gia biết khách quý yêu thích hoa mai nên đã ra lệnh cho cổ thụ sống lại và ra hoa thêm một lần nữa!”

Thảm Hồ “a” một tiếng rồi kinh ngạc hỏi, “Khách quý?”

Mật Phu nhân lại cười nói, “Hoa mai kia cũng biết ý người! Chúng ta nên đa tạ Tuyền Ki công tử, nếu không có hần giải độc cho Tứ Nhi thì không biết lúc này đã sầu thành bộ dáng gì nữa”

Thẩm Hồ ngơ ngác hỏi, “Giải độc? Ta trúng độc sao?”

Khổng lão phu nhân kinh ngạc, “Tứ Nhi, chẳng lẽ người không nhớ rõ chính mình tại sao lại bị trúng độc và ai đã hạ độc người sao?”

Thẩm Hồ cau mày, hần còn chưa trả lời thì tỳ nữ được lệnh mời Mặc Sĩ Hề đến đây đã trở lại, nàng tiến lại chỗ Mật Phi Sắc rồi nói, “Phu nhân, Tuyền Ki công tử bảo ta chuyển lời đến phu nhân, nói rằng chỉ cần thiếu gia tỉnh lại thì không còn gì trở ngại, có thể thỉnh một vị đại phu khác đến trị liệu. Nô tỳ nhìn thấy bệnh tình của Tuyền Ki công tử quả thật rất nặng, lúc nói chuyện cũng hữu khí vô lực, thật sự không thể đến đây vào lúc này”

Mật Phi Sắc kinh ngạc hỏi, “Hần không sao chứ?”

Khổng lão phu nhân lên tiếng, thanh âm không nóng không lạnh, “Yên tâm, không phải hần tinh thông y thuật sao? Cảm mạo chỉ là bệnh nhẹ, không có gì đâu”

Mật Phi Sắc lo lắng, “Mặc kệ nói thế nào, khách quý tại nhà của chúng ta ngã bệnh chung quy cũng là sơ sót của chúng ta, để ta đi xem hần!”, đi chưa được mấy bước, nàng quay đầu nói, “Đúng rồi, Tứ Nhi có muốn đi cùng không? Thuận tiện đa tạ hần đã cứu mạng người”

Khổng lão phu nhân không phản đối mà gật đầu nói, “Nên đến đó một lần, kéo có người lại bảo Thẩm phủ chúng ta không hiểu quy củ, không biết lễ nghĩa. Chỉ là...Tứ Nhi vừa mới tỉnh dậy, vẫn nên nghỉ ngơi một chút rồi đi cũng không muộn.”

Thẩm Hồ quay đầu nhìn nàng rồi lại nhìn Mật Phi Sắc, hần ngập ngừng nói, “Mọi người đang nói về...Tuyền Ki công tử sao?”

Mọi người đều há hốc ngạc nhiên.

Thẩm Hồ lại hỏi, “Chính là vị được xưng thiên hạ đệ nhất thần thám Mặc Sĩ thể gia đương nhiệm tộc trưởng Mặc Sĩ Hề?”

“Tứ nhi, người không sao chứ? Chuyện này...”, Mật Phi Sắc còn chưa nói xong thì Thẩm Hồ đã nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, hần với lấy áo khoác vừa mặc vào vừa nói, “Thật tốt quá! Nếu quả thật là Tuyền Ki công tử, ta hiện tại phải đi báo tin! Di nương cũng thật là...có một người như vậy đến nhà chúng ta ở cũng không nói sớm cho ta biết, phải biết rằng ta đã ngưỡng mộ hần từ lâu!”

Mật Phi Sắc im lặng nhìn hần mặc quần áo rồi nhìn chung quanh bốn phía, nàng phát hiện tất cả mọi người cũng đang ngơ ngác giống như mình, “Tứ Nhi, người...người lại muốn nghịch gì nữa sao?”

Từ khi Mặc Sĩ Hề đi vào biên quan, Tứ Nhi đối với hần có biểu hiện hứng thú hơn hần so với mọi người, cả ngày kề cận hần, thậm chí bọn hạ nhân còn trêu ghẹo nói rằng Tứ thiếu gia đã gặp được mệnh khắc tinh. Hiện tại hần bệnh nặng vừa khỏi, thể nhưng lại hoàn toàn không nhận biết Mặc Sĩ Hề, thật sự là kỳ quái! Trừ bỏ khả năng hần đang đùa giỡn gây sự như mọi khi, nàng thật sự không tìm ra lý do gì khác.

Ánh mắt Thẩm Hồ mờ mịt, “Sắc mặt của các người như vậy là sao? Bộ ta nói sai chỗ nào à?”

“Không phải người đã sớm gặp qua Tuyền Ki công tử sao?”

“Đừng nói đùa!”, Thẩm Hồ nở nụ cười, ánh mắt lấp lóe, hai lúm đồng tiền bên má thật xinh đẹp, “Ta cùng Mặc Sĩ Hề vốn không quen biết, như thế nào lại gặp qua? Di nương khẳng định đã nhớ nhầm”

Mật Phi Sắc cùng Khổng lão phu nhân trao đổi ánh mắt, “Ngâm Loan, người đến giải thích cho thiếu gia”

“Dạ”, Ngâm Loan tiến lên vài bước, miệng mỉm cười, “Thiếu gia hôn mê đã nhiều ngày, có lẽ lúc này mới vừa tỉnh dậy nên có chút nhớ không rõ. Mặc Sĩ công tử mười ngày trước đã đến Mạch Thành và gặp thiếu gia tại Lạc trấn Hạnh Lâm, thuận tiện cùng ngài hồi phủ. Sau đó Mặc Sĩ công tử vẫn ở tại trong phủ chúng ta. Thiếu gia, năm ngày trước không biết tại sao ngài lại trúng một loại độc có tên là “Bạc Hạnh Thảo”, khi ấy không thỉnh được đại phu, may mắn Mặc Sĩ công tử biết cách giải độc nên đã ra tay cứu chữa cho thiếu gia”

Thẩm Hồ kinh ngạc nhìn nàng, dường như những điều nàng vừa nói là chuyện của ai khác, hắn nghe mà hoàn toàn không hiểu. Về mặt của hắn không giống người đang giả vờ lại khiến mọi người càng thêm bất an. Chuyện này là sao? Chẳng lẽ thiếu gia lại bị...mất trí nhớ?!

Khổng lão phu nhân ôm tay Thẩm Hồ lo lắng, “Tứ Nhi, người đừng dọa ta a!”

Mặt Thẩm Hồ chợt lóe nét kì dị, tựa như mờ mịt, tựa như vừa nhớ tới chút gì đó, hắn nhẹ nhàng đẩy tay Khổng lão phu nhân rồi nói một câu, “Ta đi trước!”, nói xong liền phóng thẳng xuống lầu.

Mặt Phi Sắc vội vàng đuổi theo hắn, nàng vừa đi vừa nói, “Tứ Nhi, cuối cùng người bị làm sao? Thật sự một chút cũng không nhớ rõ Tuyền Ki công tử? Còn những người khác thì sao?”

Thẩm Hồ nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên hắn cau mày, hai tay ôm đầu thấp giọng nói, “Ta không biết...đầu ta rất đau...”

Mặt Phi Sắc sợ tới xanh mặt, chẳng lẽ là di chứng. Độc tuy đã giải nhưng lại làm tổn thương đến trí óc. Nếu thật sự là thế thì...lớn chuyện rồi! Tướng quân trở về không biết sẽ tức giận đến thế nào! Không được, phải nhanh chóng đi tìm Mặc Sĩ Hề, chỉ có hắn biết rõ loại độc Bạc Hạnh Thảo thì tự nhiên cũng chỉ có hắn mới có thể giải thích được hiện tượng này của Thẩm Hồ. Cứ như vậy hai người đi đến Thanh Chỉ Viên.

Cửa sổ đóng chặt. Cổng lớn đóng chặt. Tự bao giờ, Thanh Chỉ Viên trở nên không giống Thanh Chỉ Viên của ngày trước...Trước kia Thanh Chỉ Viên chẳng qua chỉ là một phòng khách bình thường dùng để chiêu đãi khách quý. Khi có khách, nơi này luôn đốt đèn sáng rực, thanh âm ồn ào náo động. Vậy mà nay, tuy rằng cũng có một vị khách đang ngụ lại nhưng không khí lạnh tanh, tựa như một vị lãnh đạm mỹ nhân xa cách người từ ngàn dặm, không chào đón phàm phu tục tử đến quấy rầy.

Chẳng qua chỉ là thay đổi khách ngụ lại nhưng không gian xung quanh lại có sự biến hóa lớn như vậy... Tuyền Ki công tử, rốt cuộc nhân vật trong truyền thuyết này đến tột cùng có bộ dáng thần kỳ như thế nào đây?

Bỗng nhiên Thẩm Hồ cảm thấy miệng của chính mình có chút khô khốc, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn, tựa như mắt đang nhìn thấy một hòm trân châu chỉ bảo sắp được mở ra trước mắt. Một bên là tột cùng phấn khích, một bên là ảo tưởng chờ mong.

“Thẩm Hồ đến bái tạ Tuyền Ki công tử đã cứu mạng”, hắn đứng trước cổng chấp tay thi lễ.

Trong phòng yên lặng một hồi lâu, đột nhiên cửa phòng lặng lẽ mở ra, người mở cửa không phải là Mặc Sĩ Hề mà là Tô bà bà. Nàng thở dài một tiếng rồi thấp giọng nói, “Công tử vừa thiếp ngủ, mấy ngày nay ngài ấy đều mệt mỏi ho khan, căn bản không chợp mắt được chút nào. Hiện tại vất vả lắm mới thiếp ngủ được một chút, thỉnh hai vị trở về trước, đợi khi nào bệnh tình của công tử diễn biến tốt một chút sẽ lại đến bái phỏng sau”

Lời nói của nàng tuy có vẻ khách khí nhưng thái độ cực kì kiên quyết, Mặt Phi Sắc thấy thế chỉ đành từ bỏ, nàng nói thêm vài lời khách khí rồi cáo từ.

Trên đường trở về, Thẩm Hồ vô cùng trầm mặc, đã vài lần Mặt Phi Sắc muốn hỏi nhưng lại không biết phải hỏi thế nào, đúng lúc đó thì một thiếu nữ mặc y phục màu xanh ngọc bích nhanh nhẹn lướt qua, trông nàng đặc biệt quen mắt, Mặt Phi Sắc mở miệng gọi, “Đứng lại, người...người không phải là tỷ nữ mới vào phủ sao?”

Thiếu nữ xoay đầu nhìn lại, nàng trông thấy Thẩm Hồ liền nhoẻn miệng cười, “Tiểu hồ ly, người khỏi bệnh rồi à?”

Nhận thấy ngôn hành cử chỉ của nàng không phù hợp với cấp bậc tỷ nữ đối với chủ nữ nên Mặt Phi Sắc không khỏi cau mày, “Người gọi hắn là gì? Tại sao lại không quy củ như vậy! Hơn nữa...sao người không mặc đồng phục thị nữ?”

“Chuyện này...”, Ta Tư Đồng cắn môi rồi hướng Thẩm Hồ nói, “Ê, đứng thắt thần đó làm gì, mau nói thân phận cùng lai lịch của ta cho di nương của người nghe đi, nếu không ta sẽ gặp rắc rối a!”

Nào ngờ Thẩm Hồ lại nhìn nàng bằng vẻ mặt xa lạ, hắn chậm rãi hỏi, “Ta...biết người sao?”

Tạ Tư Đồng sáng giọng, “Ê, người đang đùa trò gì vậy?”

“Ta...thật sự biết người sao?”

Nét mặt Tạ Tư Đồng có chút đông cứng, nàng ngạc nhiên đáp trả, “Đầu của người bị hỏng rồi sao? Nói gì vậy, ta từng mang dao đuổi giết người, giữa chúng ta thù sâu như biển, người sẽ không quên điều này chứ?”

“Người là...”, ánh mắt Thẩm Hồ sáng lên, “Muội muội của Phình Đình?”

“Hừ, cuối cùng cũng nhớ rồi sao?”

“Tỷ tỷ của người đã từng nói qua người với ta. Đúng rồi, tại sao người lại ở chỗ này, tại sao lại xuất hiện trong nhà của ta?”

Tạ Tư Đồng giật mình không nói nên lời, cuối cùng nàng quay sang nói với Mật Phi Sắc, “Hắn không sao chứ? Đầu của hắn thật sự bị hỏng rồi sao?”

Chính Mật Phi Sắc cũng không hiểu rõ sự tình thế nào thì làm sao có thể giải đáp vấn đề này với nàng.

Thẩm Hồ đột nhiên tóm lấy cánh tay của Tạ Tư Đồng rồi nói, “Đi theo ta!”

“Từ từ...đi đâu? Chuyện này...là sao a!”, Tạ Tư Đồng còn muốn hỏi tiếp nhưng Thẩm Hồ đã kéo nàng chạy một hơi đến bờ hồ, bỏ lại Mật Phi Sắc phía sau.

Hồ nước đã đóng thành băng, lá trên cành cũng đã rụng hết, chỉ còn lại một thân cỏ thụ đứng trơ trọi, khung cảnh khiến hắn đột nhiên sinh ảo giác, tựa như đã từng có người đứng tựa vào thân cỏ thụ đó. Chỉ là, cảnh tượng kia xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất rất nhanh.

Tạ Tư Đồng thoát khỏi bàn tay của hắn rồi nheo mi hỏi, “Ê, ta với người không thân thiết gì nha, ai cho phép người động tay động chân? Còn có, đến tột cùng người đã bị gì vậy? Không phải nói thà chết cũng không uống bát thuốc kia sao? Rốt cuộc vẫn uống? Hừ, ta biết mà, người làm sao thoát khỏi bàn tay Mặc Sĩ Hề, hắn bảo người uống thuốc, người liền ngoan ngoãn uống...”

Thẩm Hồ chậm rãi đem lời nói của nàng lặp lại một lần, “Thà chết cũng không uống bát thuốc kia?”

Thẩm Hồ lại rũ mi, sau nửa ngày mới lắc đầu, “Ta không biết! Thật ra...ta cũng không biết chính mình như thế nào nữa, thần thể không có gì khác thường, nhưng dường như lại thiếu thiếu thứ gì đó...”

“Hả?”

“Chẳng hạn như chính người, ta hoàn toàn không nhớ rõ người. Còn có Tuyền Ki công tử, ta và hắn căn bản không biết nhau, không có ấn tượng, nhưng mọi người đều bảo ta biết hắn. Ta nhớ rõ chính mình đã bỏ trốn khỏi nhà ngao du bên ngoài, nghỉ chờ khi phụ thân hết giận mới quay trở về, nhưng khi tỉnh lại liền nhận ra mình đang nằm trên giường trong căn phòng của chính mình”, Thẩm Hồ nói xong liền thống khổ ôm đầu rên rỉ, “Tại sao lại như vậy? Trước khi ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại không nhớ bất kì điều gì?”

Tạ Tư Đồng nhất thời trở nên luống cuống, nàng lắp bắp nói, “Chuyện này...người...người đừng như vậy. Ta...ta cũng không biết tại sao người lại không nhớ rõ chúng ta, đại khái chỉ có Mặc Sĩ Hề mới có thể giải thích với người, tóm lại, trước tiên người phải bình tĩnh, không việc gì là không thể giải quyết”

“Thật sao?”, Thẩm Hồ ngẩng đầu, hắn dùng đôi mắt trong suốt như thủy tinh mà nhìn nàng chăm chú.

Trong lòng Tạ Tư Đồng không khỏi thắc mắc, quái lạ, rõ ràng là một đôi con người trong suốt như vậy nhưng tại sao lại khiến mình có cảm giác bị lừa? Thẩm Hồ tiếp tục mở to mắt và duy trì vẻ mặt “thánh thiện” mà hỏi, “Thật sự không có việc gì là không thể giải quyết sao?”

“Chắc là...đúng...vậy...!”, Tạ Tư Đồng cười khổ, nụ cười so với mếu còn khó coi hơn.

Thẩm Hồ kéo tay nàng, hắn dùng ánh mắt vô cùng sáng lạn mà tươi cười nhìn nàng, “Ta biết chỉ có người là tốt! Khó trách ta vừa trông thấy người liền cảm thấy mến người! Người nhất định có thể giúp ta lần ra manh mối chuyện này, đúng không? Nhất định có thể giúp ta tìm lại được kí ức bị mất, đúng không? Ta tin tưởng người!”

Nàng trở thành người tốt tự bao giờ? Tạ Tư Đồng nhắm mắt tuyệt vọng. Lão thiên a, cuối cùng ngài muốn trừng phạt Thẩm Hồ hay là trừng phạt ta vậy? Nguyên lai một Thẩm Hồ gian trá xảo hoạt đã khó đối phó, nhưng khi hắn biến thành bộ dạng này lại càng khiến người khác không chống đỡ nổi a! Một dự cảm bồnồn xuất hiện báo với nàng rằng phía trước là một cái bẫy lớn, chỉ là không hiểu sao nàng như bị trúng tà, bản thân không có năng lực chống cự, chỉ có thể bước theo tiểu hồ ly nhảy vào trong cạm bẫy. Lão thiên a, mau đến cứu ta...!

Đã nhiều ngày trôi qua từ trận tuyết đầu đông, không khí dần trở nên ẩm áp, mặt đất lại khô phục sự khô ráo như cũ. Một tỷ nữ đưa tin đến Mật Phi Sắc, nói rằng bệnh tình của Mặc Sĩ công tử đã khá hơn, hiện tại có thể tiếp khách nên thỉnh nàng đến gặp mặt. Khi Mật Phi Sắc đến nơi liền trông thấy Mặc Sĩ Hề đang ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh bờ hồ, hắn nhìn chăm chú vào mặt hồ kết băng, chiếc áo khoác lông chồn bọc kín lấy thân hình gầy yếu của hắn. So với hồi mới gặp mặt, hiện tại hắn trông có vẻ tiêu tụy hơn rất nhiều. Thật không ngờ, một nam nhân nổi tiếng thông minh nhất thiên hạ lại là một con mèo yếu đuối lắm bệnh a! Tuy trong lòng thầm than một tiếng như vậy nhưng ngoài miệng nàng vẫn khách khí, vừa tiến đến gần liền nói, “Ta đang muốn đến bái phỏng công tử, hiện tại trông thấy sức khỏe của công tử đã khá hơn nhiều, thật tốt quá! Ta đã cho người đi khắp kinh thành tìm nhân sâm thượng đẳng ngàn năm, công tử bệnh nặng vừa khỏi, vẫn nên dùng nhiều thuốc bổ một chút”

“Phu nhân khách khi rồi!”, Mặc Sĩ Hề vươn tay chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống.

Mật Phi Sắc nhìn quanh bốn phía, không rõ vì lý do gì mà hắn lại muốn gặp nàng vào lúc này, giữa tiết trời lạnh như vậy, hắn không sợ bệnh tình càng thêm trầm trọng hay sao?

Mặc Sĩ Hề kéo áo choàng phủ kín thêm một chút rồi nói, “Bà bà, ta và phu nhân có chuyện cần trao đổi, người hãy đi canh chừng. Nhớ kỹ, không được để bất kỳ ai đến quấy rầy”

“Đã rõ”, Tô bà bà lui ra ngoài.

Ngay cả lão bộc tâm phúc cũng cho lý khai, xem ra chuyện sắp nói là vô cùng cơ mật, chẳng lẽ...chuyện của Đề Nhu có tiến triển gì sao?

Từ khi Mặc Sĩ Hề đến đây thì Thẩm phủ đã xảy ra nhiều sự kiện ly kỳ, đầu tiên là Thẩm Hồ bị bệnh, tiếp theo bản thân hắn cũng ngã bệnh. Nàng ngoài miệng tuy rằng không thúc giục nhưng kỳ thật trong lòng vô cùng sốt ruột, tuy hiện tại tướng quân đang ở kinh thành nhưng không biết ngày nào hắn sẽ trở về. Khi hắn trở về, sự tình liền không đơn giản. Chính vì vậy, nhân lúc tướng quân chưa hồi phủ, nàng muốn giải quyết dứt điểm chuyện này!

Nghĩ đến đây, trong lòng Mật Phi Sắc có chút khẩn trương, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Phu nhân”, Mặc Sĩ Hề dịu dàng lên tiếng.

Nàng lập tức đáp, “Vâng”, dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu, “Công tử có chuyện gì, xin mời nói thẳng”

Mặc Sĩ Hề nhìn về phía xa xa rồi chậm rãi nói, “Phu nhân thật sự không lo lắng kết quả cuối cùng mình mong muốn là gì sao?”

“Ta không hiểu rõ ý của công tử”

“Ngày ta đến Thẩm phủ, trong lời nói của phu nhân đã để lộ hai tin tức. Thứ nhất, phu nhân muốn tìm lại vòng tay. Thứ hai, phu nhân muốn loại bỏ Đề Nhu. Ta không lý giải sai ý tứ của phu nhân chứ?”

Ánh mắt của Mật Phi Sắc nhất thời trở nên sắc nhọn, “Đúng, người lý giải không sai”

Mặc Sĩ Hề trầm mặc trong chốc lát, “Ganh tị cùng oán hận, cho tới bây giờ, hai thứ đều làm nên bi kịch. Phu nhân xác định, không thể không loại bỏ Đề Nhu?”

Sắc mặt của Mật Phi Sắc trở nên nghiêm túc, khóe môi khẽ nhếch lên, thần sắc tuy không vui nhưng vẫn như trước dịu dàng, “Ta biết công tử là người thông minh nên ngay từ đầu đã không nghĩ giấu diếm người. Nếu công tử nghĩ muốn khuyên ta, ta sẽ không thay đổi chủ ý. Nếu như công tử cảm thấy làm như thế sẽ

phản bội lương tâm, không muốn hỗ trợ cũng không sao, ta sẽ tìm người khác. Theo ta được biết, nguyên tắc của Mặc Sĩ gia là không tiết lộ bí mật của cổ chủ. Nếu công tử không giúp ta cũng đồng nghĩa với việc không cản trở ta, đúng không?”

Ánh mắt của Mặc Sĩ Hề lóe lên, không biết là vì sao, giờ khắc này nhìn hần vô cùng bi thương, toàn thân đều toát lên vẻ trầm mặc bất đắc dĩ. Mật Phi Sắc hơi lo lắng, thanh âm của nàng có chút run rẩy, “Công tử đã biết, kỳ thật việc tranh tình đoạt quyền đối với phú gia, nhất là đối với một gia tộc như chúng ta mà nói, căn bản không còn gì lạ. Không khinh người sẽ bị người khinh, đặc biệt là nữ nhân, thân phận địa vị đều phụ thuộc vào nam nhân mà người được gả cho, rằng hần sủng ái hay không sủng ái người. Ta là nữ nhân của thương nhân, thân phận đã thấp kém hơn người khác một bậc, vô luận xinh đẹp như thế nào thì cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp. Vì một cuộc sống yên bình, cái giá mà ta phải trả so với bất cứ nữ nhân nào cũng phải nhiều hơn. Mắt thấy thành công đã ở phía trước, đúng lúc này lại xuất hiện một nữ nhân khác có cốt nhục với trượng phu của chính mình, người bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Mặc Sĩ Hề lúng túng nói, “Ta hiểu”

“Người không hiểu! Công tử không phải là nữ nhân, công tử không biết làm nữ nhân là bi ai như thế nào! Luận tài mạo, luận quan tâm, ta có điểm nào không bằng Khuất Cầm? Chỉ vì xuất thân của ta không bằng nàng nên ta vĩnh viễn làm tiểu thiếp, vĩnh viễn sống dưới bóng ma của nàng! Mà Đề Nhu chẳng qua chỉ là một nô tỳ, so với ta càng không bằng, đơn giản chỉ vì nàng mang thai hài tử của trượng phu liền có thể một bước lên trời! Ta không cam lòng, ta không cam lòng a! Bảo ta có thể không ganh tị, không oán hận sao? Rốt cuộc là vì cái gì...cả đời của ta...đến tận cùng là vì cái gì...!”, Mật Phi Sắc che mặt khóc.

Thần sắc bi ai trong mắt Mặc Sĩ Hề lại dày thêm vài phần, cuối cùng nàng nhẹ thở dài nói, “Không phải là ta biện hộ, ta cũng không thể đánh giá người đến tận cùng là đúng hay sai. Nhưng, tất cả đều không đơn giản như trong tưởng tượng của phu nhân, có lẽ...nếu dây dưa đến cùng, người bị tổn thương lại chính là phu nhân, so với hiện tại lại càng thống khổ gấp nhiều lần. Thật sự là không liên quan sao?”

Mật Phi Sắc bỗng xoay người nhìn hần nói, “Người...biết chuyện gì?”

Mặc Sĩ Hề ngẩng đầu nhìn nàng rồi chậm rãi nói, “Ta đã biết rõ nguyên nhân vì sao phu nhân lại gả cho Thẩm tướng quân, hơn nữa...ta tin tưởng người biết chuyện này không phải chỉ có một mình ta”

Sắc mặt của Mật Phi Sắc trở nên trắng bệch, nàng mở to hai mắt sợ hãi nhìn hần, một chữ cũng không nói nên lời.

“Ta chỉ muốn nói với phu nhân, rằng vòng tay ta đã tìm trở về, nếu phu nhân có thể buông tay, ta có thể làm cho hết thảy mọi chuyện quay trở lại ban đầu. Nhưng nếu phu nhân có ý với Đề Nhu, như vậy bí mật của phu nhân sẽ không thể bảo toàn được, khi đó sự tình biến hóa như thế nào, không ai có thể đoán trước được”, từng lời của Mặc Sĩ Hề vô cùng thành khẩn, “Ta không muốn kết cục của vụ án này lại trở thành bi kịch. Ta hy vọng có thể cứu vãn trước khi bi kịch phát sinh. Phu nhân là biểu di (dị họ) của Mật Tang, tính ra cũng là thân thích của ta, xét công xét tư, ta vẫn không hy vọng nhìn thấy phu nhân gặp bất hạnh”

Ánh mắt của Mật Phi Sắc trở nên ươn ướt, thân mình của nàng khẽ run lên, “Tại sao...tại sao lại biết...”

“Thế giới này không có bức tường nào mà không bị gió lùa”, lúc nói những lời này, lưỡi của Mặc Sĩ Hề bỗng trở nên chua xót. Kỳ thật chính nàng làm sao không biết, bí mật về giới tính của nàng chỉ có thể tạm thời bảo trì được, ai có thể cam đoan bí mật này vĩnh viễn không có người phát hiện được?

Loại thống khổ này, nàng đã một lần trải qua đầy thương tích, vạn kiếp bất phục, làm sao nàng có thể vượt qua lần thứ hai?

“Ta...ta...”, tay Mật Phi Sắc run run, chân cũng run run, cả người đều run run, đột nhiên nàng ôm tay áo của Mặc Sĩ Hề, thanh âm vô cùng thê lương, “Còn có ai? Trừ người ra, còn có ai biết?”

Mặc Sĩ Hề im lặng nhìn nàng. Tuy không nói gì nhưng ánh mắt của nàng đã nói lên hết thảy. Mật Phi Sắc chậm rãi buông tay, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nàng cúi đầu thấp giọng nói, “Ta...sẽ từ bỏ...thật sự còn kịp sao?”

Mặc Sĩ Hề trả lời nghiêm túc, “Ta cam đoan với người”

“Nếu đã như vậy...”, mắt thấy nàng sắp sửa đáp ứng, mắt thấy tất cả tà ác, sa đọa, bi ai, thống khổ, quá khứ sắp kết thúc tại thời khắc này thì đột nhiên một thanh âm từ bên kia bờ hồ bỗng truyền đến, “Ê, người có phiền hay không, chẳng lẽ không có việc gì để làm sao, mắc mớ gì mà cứ bám theo ta như vậy?”

17. Chương 16

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 16

Qui Kỳ Tâm Điền

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Mặc Sĩ Hề và Mật Phi Sắc ngẩng đầu liền nhìn thấy Tạ Tư Đồng cùng Thẩm Hồ từ bên kia hồ đi tới, không biết bọn họ đang nói những gì, khi Tạ Tư Đồng quay đầu nhìn lại, ánh mắt nàng bỗng lóe sáng rồi mừng rỡ kêu lên, “Mặc Sĩ Hề!”, sau đó phóng nhanh đến chỗ nàng.

Tô bà bà chân chừ không biết có nên tiến lại gần cản hay không, tại một phút do dự đó, Tạ Tư Đồng đã lướt qua bà bà chạy tới trước mặt Mặc Sĩ Hề cười nói, “Bệnh của người đã khá hơn chưa? Nghe bọn nha hoàn trong Thẩm phủ nói mấy ngày nay bệnh tình của người rất trầm trọng, không thể rời giường được, ta rất lo lắng a! May mắn hiện tại người đã tốt rồi, có thể rời khỏi giường, bất quá ở đây gió lớn như vậy, người không thấy lạnh sao?”

Mặc Sĩ Hề không nhìn nàng mà ánh mắt xuyên qua bà vai rơi xuống người Thẩm Hồ. Vốn Thẩm Hồ chỉ tập trung chú ý vào Tạ Tư Đồng, thế nhưng cảm giác được một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, hắn liền ngẩng đầu nhìn lên.

Rõ ràng không có bất kì thanh âm gì nhưng Mặc Sĩ Hề lại phảng phất nghe thấy một trận núi lở đất rung, thủy triều dâng cao, hồng trần xoay chuyển ngàn năm, quay đầu lại đã không còn như xưa nữa.

Thẩm Hồ cong khóe môi hướng nàng nở nụ cười.

Một nụ cười này chiếu thẳng vào mắt nàng, vốn là gương mặt quen thuộc nhưng thần thái hoàn toàn bất đồng, tất cả trở nên vô cùng xa cách.

Thẩm Hồ chấp tay nói, “Đây có phải là Tuyền Ki công tử Mặc Sĩ Hề? Cứu người đại danh!”

“Nhân sinh nơi nào không có tương phùng, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này, thật trùng hợp a, Tư Thiếu”

“Quả thật trùng hợp, Tuyền Ki công tử”

Tình huống này đã từng xảy ra một lần, hôm nay lại diễn ra một lần nữa, chỉ là lần này...mọi thứ đều trở nên bất đồng.

Thần sắc Mặc Sĩ Hề không tự chủ được mà ảm đạm, nàng thần nhiên nói, “Tư Thiếu, hữu lễ”

Mật Phi Sắc đứng một bên quay đầu gạt nước mắt, khi quay lại thì thần sắc đã khôi phục vẻ trấn định ban đầu, nàng mở miệng nói, “Tư Nhi, các người đang làm gì vậy?”

Tạ Tư Đồng không kiên nhẫn nói, “Ta cũng muốn biết hắn đang muốn làm gì, cả ngày đi theo ta không biết phiền, nếu không phải vì chờ Mặc Sĩ Hề, ta đã sớm về nhà rồi”

“Chờ Mặc Sĩ công tử?”

Tạ Tư Đồng gật đầu rồi chủ động lắc lắc tay áo của Mặc Sĩ Hề, “Ta cùng hần đã ước hẹn, chờ mọi việc ở đây kết thúc, hần sẽ cùng ta trở lại kinh thành”

Thẩm Hồ liền nói, “Người đi rồi, ta làm sao bây giờ?”

Gương mặt Tạ Tư Đồng thoáng đỏ ửng, nàng vừa thẹn vừa giận nói, “Ai quản người, người muốn thế nào thì mặc người! Ta cùng người không quan hệ, người đừng nói lung tung!”

“Tỷ tỷ của người là hồng nhan tri kỷ của ta, tỷ phu của người là huynh đệ kết bái của ta, người với ta như thế nào lại không có quan hệ? Nếu người muốn hồi kinh, ta cũng sẽ đi theo, dù sao ta cũng chưa vào kinh thành lần nào, nhân tiện đi học hỏi thêm một chút kiến thức!”

“Người...người...người...!!!”

“Ta, ta, ta làm sao?”

“Vô lại!”, Tạ Tư Đồng giậm chân, đôi mắt đã đỏ lên, nàng chuyển hướng nói với Mặc Sĩ Hề, “Mặc Sĩ Hề, người mau xử hần đi! Hần...hần khi dễ ta!”

Thẩm Hồ cười hì hì, “Ta khi dễ người sao? Ta chỉ muốn cùng đến kinh thành với người thôi. Tóm lại người đi đâu ta sẽ đi theo đó, người trốn không thoát đâu!”

Tạ Tư Đồng đỏ mặt, lúc này ngay cả từ “người” cũng không thốt nên được.

“Được rồi, các người đừng đấu võ mồm nữa. Tứ Nhi, nếu đã đến đây rồi, hãy để Mặc Sĩ công tử kiểm tra bệnh của người xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại quên tất cả những sự tình diễn ra trước hôn mê?”, trong lòng ủ dột, Mật Phi Sắc thật sự không còn tâm tình nhìn hai người bọn họ diễn trò, “Còn có, Tạ cô nương, người là nữ nhi của Tạ thượng thư, lại là bằng hữu của Tứ Nhi, nói thế nào cũng là khách của nhà chúng ta, không thể cứ trụ lại phòng tỷ nữ. Người đi theo ta, ta dẫn người đến phòng khách!”

Tạ Tư Đồng chỉ muốn ly khai Thẩm Hồ càng xa càng tốt, nàng vội vàng nói, “Được, đa tạ phu nhân! Mặc Sĩ Hề, lúc khác ta lại đến gặp người!”

Thẩm Hồ còn muốn bám theo nàng nhưng bị Mật Phi Sắc kéo tay lại rồi ấn hần ngồi xuống ghế, nàng giận dữ nói, “Yên ổn ngồi đây cho ta! Ta chưa quay lại thì không cho người đi!”

“Di nương!”, Thẩm Hồ kháng nghị trong ủy khuất.

Mật Phi Sắc không để ý đến hần, nàng nhìn sang Mặc Sĩ Hề muốn nói gì rồi lại thôi, cuối cùng xoay người rời đi.

Cảnh sắc cô liêu càng làm nổi bật bóng dáng u sầu của nàng. Mỗi người...đều gặp phải những chướng ngại khác nhau, tỷ như Mật Phi Sắc cùng Đề Nhu, tỷ như nàng cùng Thẩm Hồ.

Nghĩ đến đây, Mặc Sĩ Hề đảo mắt nhìn về phía Thẩm Hồ, Thẩm Hồ cũng đang nhìn nàng một cách hứng thú. Chẳng qua, lần chăm chú nhìn này tuy cũng có vẻ tò mò nhưng sự hứng thú với nàng đã không còn như trước. Ý thức được điểm này, trong lòng nàng không biết là thoải mái hay là...chua chát.

Mặc Sĩ Hề hít sâu, tận lực cố gắng bảo trì sự bình tĩnh, sau đó nàng mở miệng nói, “Tứ Thiếu, thỉnh đưa tay cho ta bắt mạch”

Thẩm Hồ ngoan ngoãn gác tay lên thành ghế để nàng bắt mạch.

Mạch đập bình thản, xem ra...mọi chuyện đều diễn tiến như nàng mong muốn. Hần không hề bị thương tổn gì, chỉ là đã quên mất nàng. Nàng nhìn không thể không kinh ngạc nhìn hần, hần cười, hần giận, hần giả ngây, hần nói dối...tất cả như lạc vào một mảng sương mù.

“Mặc Sĩ huynh, nghe nói tiểu đệ bị trúng một loại độc có tên là Bạc Hạnh Thảo?”, Thẩm Hồ đột nhiên hỏi nàng.

Mi mắt của Mặc Sĩ Hề khẽ run rẩy một chút, nàng khép hờ mắt nói, “Đúng vậy”

“Ta chưa từng nghe qua tên loại độc này”

“Thiên hạ vô kỳ bất hữu, chưa nghe qua cũng không có gì lạ”

“Loại độc này ngoại trừ nguy hiểm đến tính mạng, còn có tác dụng phụ gì không?”

“Tác dụng phụ?”

Thẩm Hồ nhìn nàng không chớp mắt, “Tỷ như...bị mất một phần trí nhớ”

Mặc Sĩ Hề sớm biết hần sẽ truy vấn, dù sao, hần chẳng qua chỉ bị mất trí nhớ, không phải trực tiếp biến thành đầu đất, hần lại thông minh như vậy, cùng với tính tình cố chấp, nếu không có được đáp án, hần sẽ không bỏ qua.

Mặc Sĩ Hề chậm rãi đứng lên, nàng khoanh tay đi đến bờ hồ rồi buồn bã nói, “Thái dương mọc, tuyết sẽ tan. Gió thổi, lá bay. Mưa rơi, áo sẽ ướt. Trên đời này, kẻ vô tội tức là kẻ bạc hạnh. Vậy nên, kẻ trúng độc chỉ có hai lựa chọn: chết hoặc quên!”

“Nói vậy, ta đã quên những gì?”

“Ta không biết”

“Ta sẽ khôi phục trí nhớ chứ?”

“Ta không biết”

“Nếu như ta biết mình đã quên cái gì, nhiều đó có đủ nhớ lại đoạn kí ức trước kia không?”, thanh âm Thẩm Hồ lướt nhẹ cùng gió, xa xôi tựa như hàng thế kỷ.

“Ta không biết”, vẫn là câu trả lời như trước, cố chấp mà tùy hứng, tùy hứng mà run rẩy.

Cánh tay trái đột nhiên bị người tóm lấy, Mặc Sĩ Hề quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đáy mắt Thẩm Hồ là lo âu cùng nghi ngờ, còn có chút thăm dò cùng cố chấp, “Giữa chúng ta đã phát sinh chuyện gì, đúng không?”

Đồng tử Mặc Sĩ Hề co rút lại.

“Ta cảm giác...ta đối với người...có một loại cảm giác rất kỳ lạ, rất quen thuộc nhưng lại vô cùng xa cách”

Mặc Sĩ Hề nhướn mi, “Người nghĩ đi đâu vậy? Người cho rằng giữa chúng ta đã từng phát sinh chuyện gì?”

Ngữ khí lạnh như băng, biểu tình lạnh như băng.

Thẩm Hồ ngây người một chút, hần xấu hổ buông tay thấp giọng nói, “Ta không biết, cho nên mới hỏi người, chúng ta là bằng hữu đúng không?”

Mặc Sĩ Hề có chút ngây dại, lại có chút hoảng hốt, giờ phút này người đang đứng trước mặt nàng là Thẩm Hồ sao? Tại sao hần lại đơn thuần như vậy, tựa như không vương lụy phạm tục? Tại sao hần không giống như lúc trước, nụ cười tà khí mà giảo hoạt, kiểu nói thật thật giả giả cùng bộ dáng kiêu ngạo lười nhác...ở nơi nào?

Nếu là trước đây, Thẩm Hồ sẽ không hỏi “chúng ta là bằng hữu đúng không?” mà sẽ tự tin ngoác miệng cười lớn tuyên bố, “Ta mến người, ta muốn người là bằng hữu của ta!”

Hần...đã thay đổi! Mà nguyên nhân khiến hần thay đổi...chính là nàng.

Cơn đau nhói tự trong lòng dâng lên, quần quanh nàng, đem cả thể xác lẫn tinh thần của nàng trói buộc lại một chỗ, “Không, không phải”, nàng nghe thấy thanh âm của chính mình đang đáp trả hần, “Ta chưa bao giờ kết bằng hữu, ta không cần bằng hữu!”

Một câu trả lời tàn khốc vô tình như vậy, nếu là Thẩm Hồ trước kia nghe xong, hần sẽ phản ứng thế nào? Hần sẽ thương tâm sao? Hay là khổ sở? Hay là...vẫn tiếp tục cột nhả dây dưa với nàng, để nàng băng tuyết tan rã?

Không, nàng không biết, đáp án này nàng vĩnh viễn không có cơ hội được biết.

Thế nhưng, loại cảm giác này...là gì? Bất an? Hay là...chờ mong?

Thẩm Hồ sẽ đáp lại sự lạnh lùng của nàng như thế nào?

“A, ra là vậy!”

Thanh âm nhẹ nhàng thoả mái khi truyền vào tai Mặc Sĩ Hề đột nhiên tạo thành cơn chấn động, sau đó nó chậm rãi rơi xuống vực sâu không thể cứu vãn.

A, ra là vậy...nguyên lai đây là lời đáp của Thẩm Hồ. Nguyên lai, hiện tại hắn đáp lại nàng chỉ như vậy. Trên môi nàng là nụ cười nhợt nhạt, thống khổ, so với uống rượu độc còn thống khổ hơn. Nghiệt, đúng là nghiệt duyên!

Mặc Sĩ Hề nhẹ nhàng lắc đầu, nàng hít vào một hơi rồi nói, “Đúng vậy. Về thời gian mất trí nhớ của ngươi, ta không có gì để nói với ngươi. Bất quá, không phải sự kiện nào cũng có đáp án, mà có được đáp án cũng không có nghĩa là hạnh phúc. Có đôi khi, không biết còn tốt hơn!”

“Hạnh phúc hay bất hạnh phải do chính ta phán đoán, đa tạ các hạ đã khuyên. Quấy rầy rồi, xin cáo từ”, Thẩm Hồ nói một cách âm đạm, hắn nói xong liền chấp tay xoay người rời đi.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa dần, không gian cũng càng lúc càng mơ hồ.

Mặc Sĩ Hề yên lặng đứng nhìn mặt hồ đóng băng, một chút ẩm ướt, một chút sương mù.

“Bỏ lỡ thiên hạ đệ nhất phẩm Thẩm Tứ thiếu gia ta, ngươi...đừng hối hận a!”

Thiếu niên đó đã từng yêu nàng. Mà nay, thơ đã tàn, rượu đã cạn, trên mặt tuyết không còn dấu vết.

Mặc Sĩ Hề buông chiếc vòng tay, cả người tựa vào lưng ghế, nàng bình tĩnh nhìn trung niên nam tử đang đứng trước mặt mình, ánh mắt khinh đạm đầy dò xét.

Nam tử mặc trường sam màu xanh lam, đầu gục xuống, hắn cất lực thể hiện sự trấn định của chính mình mặc dù những ngón tay khê run kia đã tiết lộ nội tâm bất an của hắn. Tô bà bà đứng một bên khê mỉm cười, lại có chút cảm khái. Gia tộc Mặc Sĩ quả nhiên có ác danh trong thiên hạ, lời đồn chỉ truyền tai mà đã khiến hắn sợ thành bộ dáng này.

Mặc Sĩ Hề vuốt ve chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, nàng lên tiếng hỏi, “Lý chưởng quầy”

Lam y nam tử nhất thời giật mình một cái, hắn vội vàng đáp, “Tuyền Ki công tử có gì phân phó?”

“Ngươi hãy đem sự tình ngày hôm đó thu mua chiếc vòng tay kể lại một lần nữa”

Lý chưởng quầy suy nghĩ một chút rồi bắt đầu kể lại, “Ta là chưởng quầy của Bắc Nhã Trai thứ mười sáu, ngày thường hay lui tới Bạch Tước Lâu. Tối hôm đó trời mưa to gió lớn, ta liền bảo Hỏa Kế đóng cửa sớm để hoạch toán sổ sách, đúng lúc đó ta nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa”

Mặc Sĩ Hề nhướng mày hỏi, “Chính xác là buổi tối hôm nào?”

“Ách...là đầu tháng ba này”

Mặc Sĩ Hề gật đầu không hỏi nữa.

“Hỏa Kế mở cửa, bên ngoài có một người mặc áo choàng đứng đợi, nói là có bảo vật muốn bán, hỏi ta có hứng thú hay không. Hỏa Kế đưa hắn vào phòng của ta, ta hỏi hắn có bảo vật gì, hắn liền lấy ra một túi vải thấm nước mưa có vẻ hơi nặng, bên trong đó chính là chiếc vòng tay này”

“Miêu tả bộ dáng của hắn một chút”

“Lúc đó ta đã nhận ra chiếc vòng tay này vô cùng quý giá, mà người kia lại phủ kín áo choàng từ đầu đến chân, gương mặt cũng không nhìn rõ, bộ dáng thần thần bí bí, ta nghĩ chắc hắn đây là vật bất chính nên không dám thu mua. Người kia dường như đọc được suy nghĩ của ta liền cười ha ha, hắn bỏ mũ áo choàng xuống để ta nhìn rõ mặt hắn, ta trăm triệu lần không ngờ được, người đó cư nhiên là...Thẩm Tứ thiếu gia!”

Tô bà bà chen vào hỏi, “Ngươi biết Thẩm Hồ?”

Lý chưởng quầy cười nói, “Những người hành nghề như chúng ta, tối trọng yếu chính là quan hệ rộng, trong phạm vi mười sáu châu, phàm là những nhân vật có chút tiếng tăm đều phải nhận biết được. Hơn nữa, Thẩm Tứ thiếu gia hào phóng ửả hưởng lạc, khách nhân này ta cầu còn không được. Bởi vậy, vừa nhìn thấy hần ta liền an tâm. Bọn họ là thiếu gia nhà giàu có, lúc ăn chơi nhất thời không đủ ngân lượng đem cầm cố vật này nọ là chuyện bình thường, dù bị người nhà phát giác thì tệ lắm cũng chỉ là quở trách, không dính dáng gì đến quan tòa. Nghĩ thế cho nên ta yên tâm thu mua chiếc vòng này”

Tô bà bà hỏi, “Người thu mua bao nhiêu tiền?”

“Ba nghìn lượng bạc”

“Cũng không tồi!”

Lý chưởng quầy nói với vẻ mặt cầu xin, “Xin lão phu nhân hiểu cho tiểu nhân, nếu tiểu nhân biết vòng tay này là trấn phủ chi bảo của Thẩm phủ, là vật tượng trưng cho thân phận chủ mẫu trong phủ thì đánh chết tiểu nhân cũng không dám thu mua vòng tay này! Ai nha, Tứ thiếu gia đúng là hại chết ta mà!”

Mặc Sĩ Hề lại tiếp tục hỏi, “Tái lão bản nhà các người vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ phúc công tử, lão bản nhà chúng ta vẫn khỏe mạnh”

Mặc Sĩ Hề nâng tách trà hớp một ngụm, biểu tình có vẻ tùy tiện, “Chuyện này hần giải quyết như thế nào?”

Lý chưởng quầy hơi trầm ngâm, “Lão bản chưa nói, ngài ấy tự mình có chủ ý, đôi khi có một số việc mà hạ nhân chúng ta không tiện xen vào”

“Vậy à?”, Mặc Sĩ Hề lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng hơi nhướn mi nói, “Ngay cả chuyện hần cùng Phúc Vinh Trai liên thủ mở chi nhánh tại mười sáu châu cũng không nói qua với người?”

Lý chưởng quầy ngậy người một chút nhưng rất nhanh cười nói, “Nguyên lai công tử hỏi đến chuyện này. Theo ta, vấn đề hợp tác hần không có biến cố”

Mặc Sĩ Hề buông tách trà mỉm cười nói, “Vây là tốt rồi, nhờ người chuyển lời hỏi thăm đến Tái lão bản giúp ta. Bà bà, dẫn Lý chưởng quầy sang phòng khách kế bên nghỉ ngơi một chút”

Lý chưởng quầy khom lưng hành lễ, Tô bà bà tiến lên mở cửa phòng, đang lúc hần nhắc chân chuẩn bị bước qua cánh cửa thì Mặc Sĩ Hề đột nhiên phóng vút tới, cánh tay phải nhanh chóng đánh vào sau gáy của hần.

Bị nàng đột nhiên tấn công, hần căn bản không thể nào tránh khỏi, mắt thấy Lý chưởng quầy sắp sửa bị chế trụ, nào ngờ hần đột nhiên nhắc cánh tay đem Tô bà bà đẩy ra trước làm bình phong. Mặc Sĩ Hề đành thu chiêu thức, chân đá vào ghế làm điểm tựa, tay kia bắt mạnh vào cổ hần.

Lý chưởng quầy nhẹ nhàng tránh được, chiêu thức vừa rồi nhìn như không có lực đạo nhưng nếu thật sự bị tóm trúng thì e rằng không xong. Hần vội vàng đem Tô bà bà ném về phía Mặc Sĩ Hề, chính mình xoay người bỏ trốn.

Mặc Sĩ Hề sớm biết hần sẽ đào tẩu, nàng bật mũi chân lướt qua đỉnh đầu hai người rồi đáp xuống đất, dùng chính bản thân mình ngăn cản trước mặt hần, “Người nghĩ có thể trốn thoát sao?”

Lý chưởng quầy rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ trong đai lưng rồi dùng mũi kiếm trực diện đâm thẳng. Mũi kiếm hướng thẳng vào mi tâm của Mặc Sĩ Hề, ánh sáng đường kiếm lóe sáng trong mắt nàng.

“Kiếm tốt!”, tuy Mặc Sĩ Hề không phải là người sùng võ nhưng nhìn thấy cực phẩm bảo kiếm vẫn không thể không tán thưởng, song hần lại lắc đầu nói, “Đáng tiếc, chọn sai chủ nhân!”

Trong mắt Lý chưởng quầy hiện lên một tia lệ sắc, cả người biến hóa vô cùng. Vốn dĩ hần trông giống một thương nhân, đảo mắt một cái, hiện tại hần đã trở thành một sát thủ, hơn nữa còn là một sát thủ tàn nhẫn.

“Tính luôn người đã là sát thủ thứ tư, xem ra cổ chủ không hiểu cái gì gọi là bất quá tam!”, gương mặt của Mặc Sĩ Hề trở nên đen tối, ánh mắt so với hàn băng càng lạnh hơn, “Thật sự...quá xem thường ta!”

Lời còn chưa dứt, người đã phóng tới, tốc độ không thể hình dung được bằng lời, mũi kiếm chúc xuống, không ai ngờ được một màn tàn khốc sắp diễn ra trước mắt.

Lý chưởng quầy chỉ thấy cảnh vật trước mắt đột nhiên trống rỗng, khoảnh khắc ấy qua đi, một cảm giác mất mát từ nơi nào đó xa xôi chậm rãi tiến tới, lúc đầu là một con sâu nhỏ, sau lại biến thành xà, xà trở thành cự mãng, mắt thấy bản thân sắp bị cự mãng nuốt gọn...

Keng!

Thanh âm nhuyễn kiếm rơi xuống đất đã đánh thức hắn. Một lần nữa hắn khôi phục tinh thần, cảm thấy bản thân vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, thậm chí bàn tay vẫn như trước nắm chặt thanh kiếm. Chỉ là, trên mặt đất cũng có một thanh kiếm. Đại não của hắn đông cứng một chút, sau mới hiểu được...thanh nhuyễn kiếm vừa rồi trong tay hắn...đã chém đứt cánh tay hắn...

Đây là một loại võ công vô cùng đáng sợ! Đây là một người vô cùng đáng sợ!

Toàn thân hắn lập tức đổ mồ hôi lạnh, hai mắt trừng to hoảng sợ, cảm giác tuyệt vọng như thái sơn đè nặng. Chỉ là, không ngờ Mặc Sĩ Hề lại ôm ngực chau mày dường như rất thống khổ.

Hắn bị thương? Đây là ý niệm duy nhất xuất hiện trong đầu hắn lúc này. Không trốn bây giờ thì còn đợi lúc nào nữa! Lý chưởng quầy lập tức nhân cơ hội xoay người chạy như điên, Tô bà bà vội vàng đuổi theo, Mặc Sĩ Hề kêu lên, “Đừng đuổi theo, bà bà không phải là đối thủ của hắn!”

Tô bà bà không cam lòng thu bước rồi tiến tới đỡ Mặc Sĩ Hề, “Công tử bị thương chỗ nào sao?”

Mặc Sĩ Hề cắn môi ngẩng đầu, trán đổ mồ hôi lạnh, nằng giữ chặt vạt áo của chính mình, “Bà bà...ta không phải bị thương, mà là trúng độc!”

“Trúng độc? Vừa rồi Lý chưởng quầy...”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu, “Không, không phải hắn...”

Kể trí nghĩ nghìn điều nhưng vẫn còn điểm sơ xuất!

Đêm đó Tạ Tư Đồng hạ độc trong thư, sau đó tuy rằng độc phát nhưng khi tỉnh lại liền khôi phục như trước. Nàng trúng độc nhưng đã được Thẩm Hồ không biết dùng linh đơn diệu dược gì cứu chữa khỏi, không nghĩ tới độc tố ẩn trong người vẫn chưa giải hết, vừa rồi nhất thời bộc phát nội lực khiến độc tố phát tác, cả người trở nên hữu khí vô lực.

May mắn Lý chưởng quầy kiêng kị nàng, hắn chỉ lo bỏ trốn mà không nhân cơ hội đánh nàng một chưởng, nếu không nàng hẳn đã phải chết không cần nghi ngờ.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Lúc này Tam tiểu thư không có ở đây, cũng không thể thỉnh đại phu giỏi, công tử...công tử...”, Tô bà bà nói xong lời cuối cùng đã khóc nức lên.

“Ta không sao!”, Mặc Sĩ Hề mạnh mẽ áp chế độc tố không cho nó phát tác, nằng đẩy Tô bà bà ra rồi chậm rãi tiến đến cạnh cửa. Bên ngoài là bầu trời tối đen như mực, bóng đêm chiếu vào đôi mắt nàng càng thêm đen tối, “Bà bà yên tâm, ta sẽ không chết. Vì một mình ta đã hy sinh nhiều người như vậy, mệnh này quý giá thế nào, ta làm sao có thể chết ở chỗ này được?”

Nói tới đây nàng lại quay đầu mỉm cười nhìn Tô bà bà, nụ cười mang theo ba phần mơ hồ, ba phần bất đắc dĩ, ba phần cố chấp, chỉ có một phần thật sâu bên trong là khổ đau, “Ta không thể chết được, bởi vì...bởi vì...thật sự đã hy sinh rất nhiều”

Ca ca của nàng, danh dự của gia tộc Mặc Sĩ, hạnh phúc làm nữ nhân của nàng, còn có...Thẩm Hồ.

Vì để thành toàn cái tên “Mặc Sĩ Hề” cùng với người mang tên đó...đã phải hy sinh rất nhiều!

18. Chương 17

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 17

Thời Cục Thiên Biến

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Một phiến băng vỡ, nở trăm cánh mai.

Thẩm Hồ thả cánh hoa xuống hồ, từng vòng tròn lan tỏa, ngồi đối diện hẳn là Tạ Tư Đồng đang trừng mắt nhìn hẳn.

Tạ Tư Đồng tuy đã cố gắng biểu hiện thái độ chẳng thèm để ý nhưng ánh mắt vẫn không không thể lướt qua bên kia bờ hồ, miệng không ngừng lải nhải, “Ê, người đừng gạt ta, làm vậy thật sự có ích sao?”

“Người cứ đợi rồi sẽ biết”, Thẩm Hồ đem tới một bếp lò nhỏ, ngọn lửa trong lò cháy phát ra thanh âm lép lép.

Tạ Tư Đồng vẫn hoài nghi nói thầm, “Ta thấy thế nào cũng không có ích. Người rõ ràng là đang pha trà, bất quá cũng chỉ hơi thơm hơn một chút, làm thế nào có thể dụ được phượng hoàng?”

“Người không tin?”

“Không tin!”

Thẩm Hồ mỉm cười đề thấp thanh âm, “Vậy...có muốn đánh cược không?”

“Cược gì?”

“Nếu như ai thua, vô luận đối phương yêu cầu làm gì cũng phải làm, chỉ cần không trái đạo đức lương tâm”

“Được”, Tạ nhị tiểu thư không cần suy nghĩ liền đáp ứng!

Thẩm Hồ lập tức nở nụ cười, ánh mắt sáng lên tựa như một tiểu hồ ly vừa tóm được miếng mồi ngon.

Tạ Tư Đồng rõ ràng không quen nhìn vẻ mặt giảo hoạt của hẳn, chỉ là nàng không thể kháng cự sự hấp dẫn này, dù biết đó là bẫy nhưng vẫn ngây ngốc nhảy vào. Có đôi khi, nàng thật sự không nhận được liên tục hỏi chính mình: chẳng lẽ hết thấy chỉ vì mình...quá ngốc?

Băng trong ấm tan thành nước, nước lạnh chậm rãi nóng lên bốc thành hơi, nắp ấm vang lên thanh âm tí tách, hương hoa mai ngào ngạt khắp xung quanh.

Tạ Tư Đồng chống cằm nhìn chăm chăm ấm trà, nàng có chút không kiên nhẫn, “Ê, đã xong chưa?”

“Tốt rồi!”

“Tốt cái gì? Ta không thấy gì a!...Hả?...Mạch Thành có một truyền thuyết, chỉ cần ở ngoài trời tuyết đem một trăm lẻ một cánh hoa mai đun trong băng thì hương thơm sẽ dụ phượng hoàng tới thực hiện tâm nguyện lớn nhất của người...Gạt người!!! Người là kẻ lừa đảo, ta sẽ không tin lời nói của người nữa! Người...”

Thẩm Hồ bỗng cắt ngang lời của nàng, “Tại sao người không nhìn ra phía sau?”

Tạ Tư Đồng giật mình, lúc này nàng mới nhận ra ánh mắt của Thẩm Hồ không ngừng trên người nàng mà chăm chăm về phía sau, biểu tình hẳn vừa phức tạp, vừa vui sướng, vừa cảm khái, cũng vừa bi thương.

Nàng thuận thế quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy tại dãy hành lang phía xa xa kia có một người đang chậm rãi tiến về nơi này.

Áo lông cừu trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh, nam tử bước tới giữa làn tuyết rơi.

Ánh mắt Tạ Tư Đồng nhất thời sáng lên, nàng nhanh chóng chạy đến bên hẳn, thanh âm vừa vô cùng thân thiết vừa tùy hứng, “Mặc Sĩ Hề!”, rồi lại kêu lớn, “A! Người làm sao vậy?”

Vì khoảng cách xa nên chưa phát hiện, hiện tại đến gần mới thấy, dung nhan của hắn tiều tụy hơn nhiều. Tuy nhiên, đôi mắt vẫn vĩnh viễn sáng ngời trong trẻo, đôi mắt của một người cơ trí, bình tĩnh và tự tin. Thần sắc của hắn khiến người nhìn vào phải thuần phục, sợ hãi, có gì lại chỉ có một mối vây quanh, có gì lại thành ra bộ dạng này?

Tạ Tư Đồng lão đảo lui về sau vài bước, thanh âm có chút run rẩy, “Người làm sao vậy? Không phải bệnh của người đã đỡ nhiều rồi sao? Tại sao lại...tại sao lại...”, nàng nói không nên lời.

Cuộc đời nàng đã từng nhìn thấy một người có khuôn mặt như vậy, chính là tổ phụ của nàng, chỉ là lúc đó tổ phụ đang nằm trên giường, cũng làn da như thế, cũng con người ảm đạm như thế, chỉ nửa canh giờ sau liền qua đời.

Mặc Sĩ Hề nhìn nàng nở nụ cười, bất cứ ai nhìn vào nụ cười đó cũng cảm nhận được mười phần miễn cưỡng. Vì thế, đôi mắt Tạ Tư Đồng bỗng đỏ lên, đây là lần thứ hai nàng vì Mặc Sĩ Hề mà bi thương, cũng giống như lần trước, không hiểu được nguyên nhân. Trên người Mặc Sĩ Hề tựa như đang che dấu một loại bi kịch gì đó khiến nàng cảm thấy thương cảm, tựa như nhận ra điều gì, tựa như không phát hiện, cảm xúc thăng trầm đến khó thở.

Tạ Tư Đồng im lặng nhìn nam tử yếu đuối tái nhợt đứng trước mắt qua màn lệ long lung, trong lòng nàng thầm nghĩ: kỳ thật nàng căn bản không biết người này, thậm chí lúc đầu còn tưởng hắn cùng Thẩm Hồ cấu kết với nhau làm việc xấu, nàng hận đến mức muốn giết chết hắn. Chỉ là...tại sao lại...tại sao lại vì hắn mà cảm thấy đau lòng? Lúc thấy hắn vì một người đau yếu trong phòng mà nấu nhân sâm? Hay là lúc nàng bê bếp lò đi theo sau bóng dáng tiêu điều của hắn? Hay là lúc nhìn thấy ánh mắt hắn lúc ép buộc Thẩm Hồ uống thuốc?

Kỳ quái a! Rõ ràng là một nam tử hoàn mỹ không thiếu thứ gì, không biết có bao nhiêu người hâm mộ hắn, thế thì tại sao lại lộ ra bộ dáng tinh mịch cùng ánh mắt bi thương đến dường này?

Có truyền thuyết nói rằng sở dĩ thiên thần trở nên hoàn mỹ là vì phạm nhân không được nhìn thấy khuyết điểm của họ. Không phải bởi vì sợ phạm nhân vứt bỏ thiên thần mà là sợ phạm nhân một khi nhìn thấy được khuyết điểm này sẽ đem lòng yêu thương thiên thần.

Khuyết điểm này, thậm chí so với ưu điểm càng khiến người động lòng hơn!

Nguyên lai...là như thế!

Ánh mắt của Mặc Sĩ Hề không ngừng lại lâu trên người nàng mà đi xuyên qua nàng rồi ngừng lại trước Thẩm Hồ.

Thẩm Hồ ngẩng đầu, nụ cười tươi của hắn so với lúc trước đã hoàn toàn bất đồng, hơn vài phần cứng nhẽ, hơn vài phần thi vị, “Ta đã nói nhất định có thể đưa được phượng hoàng tới, không phải đã xuất hiện rồi sao?”

Tạ Tư Đồng phản bác, “Chuyện này sao có thể tính?”

Thẩm Hồ nhướng mi, “Mặc Sĩ công tử không phải là long phượng trong loài người đó sao?”

“Cái này...”

“Nếu đã được công nhận là long phượng trong loài người thì gọi phượng hoàng là sai sao?”

“Cái này...”

Thẩm Hồ xoa xoa hai tay, “Hương trà của ta đã đưa tới một đại phượng hoàng, truyền thuyết thật linh nghiệm a! Nhắc lại vụ đánh cược...người thua!”

Tạ Tư Đồng tính cãi lại nhưng Mặc Sĩ Hề đột nhiên mở miệng, “Là người, đúng không?”

“Hả?”, Tạ Tư Đồng ngẩn ngơ, là có ý gì?

Mặc Sĩ Hề nhìn thẳng vào Thẩm Hồ, thanh âm khàn khàn, biểu tình trên mặt không biết là phần nộ hay thống khổ, nàng hỏi lại một lần nữa, “Là người, đúng không?”

Theo cùng câu hỏi này, nụ cười của Thẩm Hồ nhạt dần đi, hần dương dương tự đắc nhướn mi rồi nhấc tách trà đưa đến trước mặt Mặc Sĩ Hề, “Có phải người nên ngồi xuống một chút, nhấp ngụm trà rồi chậm rãi nói chuyện a!”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề hiện lên một tia dị sắc, hần vung tay đem tách trà hất nghiêng. Tách trà rơi xuống đất nhưng khi nó còn chưa chạm đất thì chân nàng đã nhanh như chớp đá nó bay ngược trở lên.

“Không cần giả bộ, ta biết là người! Thẩm Hồ, người trốn không thoát đâu...”, những lời này nói đi, thứ còn ở lại chính là bi thương, là thống khổ.

Tạ Tư Đồng không tự chủ được liền nâng tay bịt miệng, hai mắt mở to nhìn bọn họ. Đã xảy ra chuyện gì? Không phải quan hệ giữa bọn họ rất tốt sao?

Thẩm Hồ trầm mặc một lúc, khóe môi gợn cười, hần khoan thai tựa lưng vào ghế rồi dùng thái độ vân đạm thanh phong mà nói, “Trốn? Mặc Sĩ huynh thật biết đùa? Tại sao ta lại phải trốn?”

Lời còn chưa dứt, Mặc Sĩ Hề đã tiến lên nắm lấy tay áo hần, thanh âm lạnh lùng, “Đừng xem thường ta, tưởng ta không biết sự thật sao? Thích khách dọc đường đi đều là do người phái tới!”

Tạ Tư Đồng chấn động cả người, lồng ngực hít phải một ngụm khí lạnh. Xa xa có tỷ nữ bê điểm tâm đang hướng về phía này, trông thấy tình hình trước mắt, nàng hét lên một tiếng, điểm tâm trên tay cũng rơi xuống đất, nàng xoay người nhanh chóng chạy đi.

Thẩm Hồ bị Mặc Sĩ Hề giữ lấy, hần vẫn duy trì bộ dáng không biết sợ như trước, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Vòng tay cũng là do người trộm!”

Thẩm Hồ sờ sờ mũi.

“Người còn xuống tay với Đề Nhu, trong thuốc dưỡng thai mỗi ngày mà nàng uống đều bị cho vào một ít độc được mẫn tính, sử dụng lâu ngày thân thể sẽ càng suy yếu dẫn đến sanh non!”

Thẩm Hồ vẫn không lên tiếng.

“Không chỉ như thế, người còn muốn đem hết thầy sự tình đổ lên người Mật phu nhân, bởi vì người biết nàng cùng Đề Nhu bất hòa!”

Thẩm Hồ nhìn nàng, hần để lộ bộ dáng thú vị, rốt cục cũng chịu mở miệng chậm rãi nói, “Là như vậy sao? Nói thế, xin hỏi tại sao ta lại làm vậy?”

“Đúng, tại sao hần phải làm như vậy?”, Tạ Tư Đồng đứng một bên nhin không được liền lên tiếng hỏi.

“Là vì...”, bởi vì xiết quá mạnh nên những ngón tay của Mặc Sĩ Hề trở nên trắng bệch, gân xanh càng hiện lên rõ ràng, nàng nhìn chằm chằm Thẩm Hồ, trong mắt chứa đầy phần nộ, đau lòng, tiếc hận cùng bi thương.

“Bởi vì hần hận Khuất Cầm! Hần hận chính phụ thân của mình! Hơn nữa, hần hận tất cả những nữ nhân có dung mạo giống Khuất Cầm!”

Những ngón tay gầy yếu tái nhợt rốt cuộc chịu đựng không nổi sự thống khổ liền buông ra, thân mình Thẩm Hồ lay động vài cái, hần một lần nữa ngã người xuống ghế.

Cùng lúc đó, không khí xung quanh trở nên dị thường.

Tạ Tư Đồng cứng ngắc quay đầu lại liền trông thấy Mật Phi Sắc, Khổng lão phu nhân và còn rất nhiều người khác đang đứng tại hành lang phía trước, bọn họ kinh ngạc há hốc miệng, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây? Trong lòng nàng âm thầm kêu khổ, chuyện này không xong rồi, không còn cách nào cứu vãn được nữa!

Quả nhiên, khi giây phút ngỡ ngàng qua đi, Khổng lão phu nhân rất nhanh trấn tĩnh, nàng nắm lấy tay áo của Mặc Sĩ Hề, bản thân đứng chắn ngang giữa hai người bọn họ, thanh âm có chút lạnh lùng, “Người vừa nói gì? Đem những lời người vừa nói lặp lại lần nữa!”

Mặc Sĩ Hề gỡ tay ra khỏi Khổng lão phu nhân, từ đầu đến cuối ánh mắt nàng vẫn ngừng lại trên gương mặt Thẩm Hồ, những người khác nàng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Loại thái độ khinh thị này trêu tức Khổng lão phu nhân, nàng vội vàng chuyển hướng sang tôn tử của mình, “Tứ Nhi, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt của Thẩm Hồ cũng không đặt tại nàng mà chỉ tập trung vào Mặc Sĩ Hề, hần im lặng không nói lời nào.

Khổng lão phu nhân thấy hỏi cả hai người bọn họ đều là vô dụng nên đành chuyển sang người thứ ba...Tạ Tư Đồng, “Người nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ách!”, Tạ Tư Đồng có chút run rẩy khi nhận thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người nàng, có tò mò, có chỉ trích, có nén giận, có hồ nghi. Còn nàng, nàng...cái gì cũng không biết!

Cuối cùng vẫn là Mặc Sĩ Hề buông tha cho Thẩm Hồ trước, nàng xoay mặt nhìn mọi người rồi thông thả nói, “Ta sẽ nói cho các người biết một sự kiện, cũng chính là mục đích đến Mạch Thành lần này của ta! Vậy nên, thỉnh mọi người đến đại sảnh, tất cả người trong Thẩm phủ, không sót một ai!”

Thẩm phủ có một đại sảnh thật lớn đủ sức chứa mấy trăm người. Giờ phút này, hơn ba trăm người của Thẩm phủ đã có mặt đầy đủ, mọi người đều có chút bất an, lại có chút hưng phấn chờ đợi.

Tuy nói Mặc Sĩ Hề là do Mật Phi Sắc mời đến Thẩm phủ tra án vòng tay bị mất trộm, chuyện này mọi người đều biết, chỉ là sau khi hần đến Thẩm phủ liền ngã bệnh không dậy nổi, cũng không thấy hần hành động gì, mọi người tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng cảm thấy chút thất vọng, xem ra Tuyên Ki công tử danh trấn thiên hạ cũng chỉ đến đó.

Nào ngờ đúng lúc này hần đột nhiên triệu tập mọi người, còn bảo tập trung đông đủ tại đại sảnh, long trọng như vậy chắc hẳn vụ án kia đã có kết quả, hơn nữa còn nghe nói có liên quan đến Tứ thiếu gia, sự tình thế này bảo mọi người không khẩn trương làm sao được?

Khổng lão phu nhân trông thấy mọi người đã tề tụ gần đủ liền liếc mắt nhìn Mặc Sĩ Hề nói, “Người cũng đã đến, Mặc Sĩ công tử có điều chi cần nói thì xin mời!”

Khổng lão phu nhân nhượng mầy, thái độ có chút phần nộ, đúng lúc này Cúc Ảnh giúp đỡ Đề Nhu chậm rãi đi đến, mọi người trông thấy tử muội bọn họ liền ngừng bàn tán, đại sảnh lập tức trở nên an tĩnh.

Hai tử muội đi tới trước mặt Mặc Sĩ Hề, nàng vội đứng dậy đem ghế của chính mình nhường cho Đề Nhu dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người. Không khí trong phòng bắt đầu dấy lên sự căng thẳng khiến mọi người cảm thấy buồn bức khó chịu.

Mặc Sĩ Hề nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đại sảnh một lần nữa trở nên yên lặng.

Mặc Sĩ Hề nhìn đám người một lượt, Khổng lão phu nhân, Mật Phi Sắc, Mật Duẩn Phong, Đề Nhu, Cúc Ảnh, Tạ Tư Đồng, cuối cùng dừng lại trên mặt Thẩm Hồ, nàng trầm giọng nói, “Hiện tại hối hận vẫn còn kịp!”

Thẩm Hồ đáp lại bằng một tiếng cười nhạt.

Sắc mặt Mặc Sĩ Hề khê biến, nàng nhìn sang Tô bà bà, Tô bà bà hiểu ý liền đem hộp gấm đã chuẩn bị từ trước đặt lên bàn. Hộp gấm được mở ra, bên trong đúng là chiếc vòng tay đã bị mất.

Mặc Sĩ Hề nhìn Mật Phi Sắc nói, “Phu nhân, mời kiểm tra”

Mật Phi Sắc do dự một chút khi tiến đến kiểm tra vòng tay, không hiểu vì sao, biểu tình của nàng không phải vui mừng mà ngược lại có vài phần lo lắng.

“Tối qua có một người tên đến giao chiếc vòng này cho ta. Theo lời hần nói, vào một đêm mưa gió đầu tháng ba, Thẩm Hồ đã đến Bạch Tước Lâu bán chiếc vòng tay này với giá ba nghìn lượng bạc”

Mặc Sĩ Hề còn chưa nói xong thì Khổng lão phu nhân đã lên tiếng cắt ngang, “Nói vậy! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Tứ Nhi nhà chúng ta không thiếu tiền, như thế nào lại vì ba nghìn lượng bạc mà đem vòng tay đi bán? Nếu bán tại sao lại bán cho Bạch Tước Lâu, nơi mà ai cũng có thể nhận mặt hần?”

“Lão phu nhân nói rất đúng, hần không phải kẻ ngốc, làm vậy để được lợi ích gì?”, Mặc Sĩ Hề chuyển dời tầm mắt nhìn Thẩm Hồ, Thẩm Hồ thản nhiên ngồi trên ghế, hần dùng ngón tay ra hiệu cho tỳ nữ phía sau tiến lại gần, “Đột nhiên bả vai của bốn thiếu gia cảm thấy hơi nhức mỏi, người lại đây massage cho ta”

Tỳ nữ sợ run nhìn Không lão phu nhân cùng Mật Phi Sắc, lại nhìn sang Mặc Sĩ Hề, cuối cùng nàng vẫn thuận theo mà đi lại massage bóp vai cho Thẩm Hồ.

Bọn hạ nhân nhìn thấy cảnh này đều hiểu rõ, đây là thiếu gia cố tình gây khó xử cho Tuyền Ki công tử, không biết Tuyền Ki công tử sẽ phản ứng thế nào.

Chỉ là Mặc Sĩ Hề một chút buồn bực cũng không có, nàng vẫn bình tĩnh nói, “Cùng vào đầu tháng ba, tại kinh thành phát sinh đại sự, Tạ Phình Đình trưởng nữ thượng thư Tạ Chư trước ngày đại hôn đột nhiên nuốt vàng tự sát. Mọi người đồn rằng Tạ đại tiểu thư là vì Thẩm Hồ mà chết, thậm chí cả Tạ nhị tiểu thư cũng cho là vậy!”

Tạ Tư Đồng nghe đến đây liền đỏ mặt, nàng nhin không được liền lên tiếng biện giải, “Kỳ thật cũng không thể trách ta, chỉ tại tỷ tỷ...”, lời còn chưa nói hết, Mặc Sĩ Hề đã nhìn nàng lắc đầu, ám chỉ nàng không cần giải bày rõ ràng, Tạ Tư Đồng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Cùng ngày hôm đó, tại hai địa phương cách xa ngàn dặm lại phát sinh hai chuyện trọng đại cùng liên quan đến một người, là trùng hợp sao? Mang theo thắc mắc đó, ta đáp ứng ủy thác của Mật phu nhân mà đến đây, nào ngờ ngay tại Lạc trấn ngoại thành gặp được Thẩm Hồ đang trốn nhà bỏ đi liền bắt hần trở về đây, xin chú ý: đây là trùng hợp thứ hai”

Khổng lão phu nhân nói, “Chuyện này thì đã sao?”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười, “Lão phu nhân, người thật sự nghĩ rằng tôn tử của người là do bất cẩn mà bị ta bắt trở về sao? Rất nhiều người tin tưởng như vậy, chỉ là đối với ta mà nói trước giờ chưa từng có vận may nào như vậy. Khi vận may đến, thái độ duy nhất của ta lúc đó chính là hoài nghi. Quả nhiên, từ khi Thẩm Hồ xuất hiện, sát thủ cùng thích khách cũng xuất hiện”

Khổng lão phu nhân có chút khó thở, “Chỉ bằng những điều này mà người liền khẳng định Tứ Nhi đứng sau tất cả mọi chuyện sao?”

“Lão phu nhân hãy để ta nói hết”, thanh âm Mặc Sĩ Hề lập tức trở nên lạnh lùng, vẻ uy nghiêm của nàng khiến Khổng lão phu nhân hoảng sợ, những lời định nói ra lập tức nuốt vào bụng. Thẩm Hồ ngáp một cái rồi lười biếng nói, “Nãi nãi, người gấp cái gì, để hần nói hết đi. Ta cũng rất muốn xem Tuyền Ki công tử định nói những gì?”

Mặc Sĩ Hề không để ý đến sự chế nhạo của hần mà tiếp tục nói, “Sát thủ thứ nhất võ công bình thường, mưu trí cũng bình thường nhưng lại dùng Tam Diệp Mi Trùng dụ ta mắc mưu, điểm này quả thật có chút ngoài ý muốn”, nàng chợt hỏi Tạ Tư Đồng, “Tạ nhị tiểu thư đã từng nghe qua Tam Diệp Mi Trùng chưa?”

Tạ Tư Đồng lắc đầu.

“Ở đây có ai biết nó không?”

Trong đám thị vệ có một người chần chừ một hồi mới lên tiếng, “Tiểu nhân...biết!”

“Mời nói”

“Tam Diệp Mi Trùng nghe nói là độc dược của Đổ tộc, vô cùng lợi hại cũng vô cùng trân quý”

“Tại sao người biết?”

“Tiểu nhân là người Đường Châu, mà Đổ tộc kia ngụ tại Vu Sơn gần chỗ chúng ta, ngày thường cũng qua lại một chút”

“Không tồi!”, Mặc Sĩ Hề cao giọng nói, “Trong mười sáu châu, Đường Châu là một nơi đặc biệt bởi vì nó vốn thuộc Phượng Quốc, nhưng ba năm trước Phượng Quốc đại chiến bị đánh bại, Thương Bình tướng quân đầu hàng quân địch, Phượng Quốc phải cắt đất bồi thường. Từ đó về sau, Đường Châu trở thành thuộc địa Càn Quốc”

Tạ Tư Đồng mơ hồ hỏi, “Chuyện này cùng sát thủ có quan hệ gì?”

“Nói cách khác, bởi vì Đỗ tộc không quan hệ với ngoại tộc nên số người biết đến tộc nhân này không nhiều lắm, mà biết được Tam Diệp Mi Trùng càng ít. Vậy nên, nếu tên sát thủ kia không phải người Đường Châu thì hẳn cũng đã từ Đường Châu mà biết qua loại độc này”

“Nếu hẳn là người Đường Châu thì đã sao?”

“Đây là vấn đề thứ nhất, phiên Tạ nhị tiểu thư ghi nhớ”

Tạ Tư Đồng tuy không hiểu rõ nhưng vẫn nghe lời mà lấy giấy bút ra chép lại.

“Nhóm sát thủ thứ hai là nữ nhân, trong lúc ta đang bức cung các nàng thì tìm được một cái tên...Mật Duẫn Phong”

Mật Duẫn Phong nhất thời ngồi không yên, hẳn vội vàng thức dậy nói, “Không phải ta! Thật sự không phải ta!”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười ẩn hẳn ngồi xuống, “Mật công tử không cần kích động như vậy! Ta biết không phải là người”

Mật Duẫn Phong thoáng an tâm một chút, nào ngờ Mặc Sĩ Hề lại phán thêm một câu, “Tuy rằng nữ nhân tên Thủy Đề quả thật là tình nhân của người”

Hắn lại nhảy dựng lên, Mặc Sĩ Hề lại ẩn hẳn ngồi trở xuống, “Nghe ta nói hết đã, Mật công tử!”

Mật Duẫn Phong kinh ngạc nhìn Mặc Sĩ Hề, hai môi khẽ run rẩy, thái độ vô cùng khẩn trương.

“Sau đó ta nhờ Tô bà bà giúp điều tra về hai tỷ muội họ. Vốn bọn họ là danh kỹ tại Minh Hương Các, một trong số những thanh lâu lớn nhất Lạc trấn, sau đó bọn họ được một vị khách chuộc thân và sống tại một tòa nhà lớn tại Thành Tây, mà vị khách đã chuộc thân cho bọn họ chính là Mật công tử”, Mặc Sĩ Hề nhìn thấy trên gương mặt có khiếp sợ, có nghi ngờ, có khinh thường, nàng thản nhiên nói, “Các vị nghe đến đây nhất định cho rằng Mật công tử đứng sau những chuyện này, đúng không? Chỉ là, ta trời sinh vốn đa nghi, dù có thể dễ dàng tra ra manh mối thì ta cũng không tin. Bởi vì có người đã bố trí rất rõ ràng, chỉ cần ta điều tra sẽ cho ra kết luận giống nhau”

Mật Duẫn Phong thở dài một hơi, về mặt lúc này mới có thể buông lỏng một chút, hẳn lắm lắm nói, “Có người cố ý vu oan cho ta, may mắn đã gặp được Tuyên Ki công tử, nếu không, tại hạ quả thật nhảy sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch oan ức...”

Mặc Sĩ Hề lại nói, “Nếu quả thật người đứng sau là Mật công tử, vậy người vì cái gì mà muốn giết ta? Làm vậy với mục đích gì? Nếu như có người giá họa, như vậy tại sao lại muốn giá họa cho Mật công tử? Mang theo những nghi ngờ này, ta chờ tới nhóm sát thủ thứ ba. Nhóm thứ ba này võ công không tầm thường, lúc ta đang truy đuổi hẳn thì được tin tỷ muội Thủy thị đã chết, đương lúc ta muốn đến cứu họ thì bị Thảm Hồ ngăn trở”

Ánh mắt Thảm Hồ chợt lóe, tựa như đang nghĩ đến vấn đề gì, hẳn quay ra sau nói với tỷ nữ đang đấm lưng, “Được rồi, lui ra!”. Khi hẳn nhìn sang Mặc Sĩ Hề, biểu tình đùa cợt châm chọc đột nhiên tiêu biến, ngược lại hẳn trở nên vô cùng im lặng.

Đêm hôm đó...

Không biết có phải vì chuyện ngưng ngừng ngày hôm đó hay không mà về mặt của Mặc Sĩ Hề có vài phần mơ hồ, “Nào ngờ tên sát thủ kia cuối cùng bị ta bắt được, sau lại chết vì tâm lý. Mặc dù hẳn không khai gì nhưng ta đã làm rõ được mục đích đến của hẳn, việc giết tỷ muội Thủy thị để diệt khẩu chẳng qua chỉ là bước tiếp theo, mục tiêu chính vẫn là ta. Vì thế, ta lại muốn biết tại sao hẳn lại muốn đối phó ta? Nếu như muốn ngăn cản ta tra án thì không cần bố trí giết người, hơn nữa, dù giết được ta, sự tình cũng không giải quyết được gì, chỉ càng làm lớn chuyện hơn thôi, chẳng lẽ hẳn lại muốn cả thiên hạ đều biết? Nói vậy, thắc mắc thứ hai đã xuất hiện: sát thủ dọc đường giết ta nhằm mục đích gì?”

Lúc này không cần Mặc Sĩ Hề nhắc nhở, Tạ Tư Đồng tự giác viết lại.

“Sau khi vào Thăm phủ gặp được Tạ nhị tiểu thư, nàng nghĩ tỷ tỷ của mình là do Thăm Hồ hại chết nên giả trang làm nha hoàn lẻn vào Thăm phủ để báo thù”

Tạ Tư Đồng thấp giọng kêu, “Lại nói đến chuyện này nữa sao? Thật mất mặt mà...”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười ôn nhu nhìn nàng, “Vị tỷ tỷ báo thù, chuyện này có gì là mất mặt? Nhưng lá thư kia đến tốt cùng là do đâu mà có, rất mong Nhị tiểu thư giúp ta giải trừ thắc mắc”

Tạ Tư Đồng cắn môi dưới xấu hổ nói, “Kỳ thật ta cũng không phải người đầu tiên phát hiện lá thư này. Sau khi tỷ tỷ qua đời được mười ngày, lúc đó ta đang ở trong phòng khổ sở thì đột nhiên ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người, ta lập tức đuổi theo. Bóng đen kia di chuyển rất nhanh, ta đuổi không kịp, khi ta đuổi đến phòng tỷ tỷ thì phát hiện hắn đang đứng trước cửa phòng rồi đẩy cửa đi vào...Khoan đã, chẳng lẽ hắn cố ý dẫn ta đến đó?”

Mặc Sĩ Hề trầm ngâm nói, “Ngày thứ mười? Cũng chính là ngày mười ba tháng này?”

“Đúng vậy, sau khi ta tiến vào phòng tỷ tỷ liền nhìn lướt qua các vật phẩm thường dùng của nàng, giường nàng thường nằm, cầm nàng thường đàn, ta nhìn không được liền bật khóc. Đúng lúc ấy thì ta phát hiện dưới đáy hộp được trang sức của tỷ tỷ có một phong thư nên vội mở ra đọc, hóa ra là di thư của tỷ tỷ”

“Tại sao nhị tiểu thư lại khẳng định lá thư đó là do tỷ tỷ viết?”

“Bởi vì dưới đáy hộp trang sức có thêm một ngăn, mà ngăn này chỉ có ta cùng tỷ tỷ biết, ngày thường bọn nha hoàn quét tước cũng không phát hiện ra. Còn có, chữ viết trong thư quả thật rất giống chữ của tỷ tỷ nên...ta tin”, Tạ Tư Đồng vừa đỏ mặt vừa oán hận, “Nội dung trong lá thư viết rằng cả đời của tỷ tỷ đã bị hủy bởi bàn tay của Thăm Hồ, ta càng xem càng giận, khi màn đêm buông xuống liền quyết định mang theo lão gia phó đến Mạch Thành tìm Thăm Hồ tính sổ! Không ngờ...không ngờ chuyện này chỉ là hiểu lầm!”

“Nhị tiểu thư có nhớ lần cuối cùng lấy bức thư ra xem là khi nào không?”

“Buổi sáng hôm đến Thăm phủ ta có nhìn qua, sau vẫn mang theo bên người, buổi tối thì mang đến cho người”

“Nói cách khác, lá thư này mãi đến khi đưa đến chỗ ta vẫn an toàn?”

Tạ Tư Đồng không hiểu liền hỏi, “Có ý gì?”

“Lúc người đưa đến chỗ ta, trên thư có chứa chất kịch độc”

“Cái gì?”, Tạ Tư Đồng giật mình kêu lên, “Không có khả năng! Chuyện này không có khả năng!”

Mặc Sĩ Hề không nói gì, nàng kéo ống tay áo của mình lên để lộ cánh tay trái. Trên cánh tay tái nhợt như giấy có một đường chỉ đen chạy từ đầu ngón tay lan đến khuỷu tay, trắng đen tương phản khiến cánh tay trông càng thêm ghê rợn”

Tạ Tư Đồng hít phải một ngụm khí lạnh, sắc mặt nhất thời đại biến, “Ta...ta...ta thật sự không biết! Phải làm sao bây giờ? Độc này có thể giải không? Người sẽ không sao chứ? Ta cứ tưởng sắc mặt của người kém như vậy là do bệnh phong hàn chưa khỏi, không nghĩ tới...không nghĩ tới cư nhiên lại hại người thành ra thế này...”, nói xong lời cuối cùng, thanh âm nghẹn ngào đã vỡ òa thành nước mắt.

Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Mặc Sĩ Hề lại trúng kịch độc!

Mặc Sĩ Hề buông tay áo thản nhiên nói, “Độc trên lá thư rất kỳ dị, hiện tại nó đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, dù Hoa Đà tái thế cũng thức thủ vô sách”

Tạ Tư Đồng gấp giọng hỏi, “Thật sự không còn biện pháp sao? Nếu tìm được người hạ độc thì có thể giải không?”

Mặc Sĩ Hề chậm rãi xoay người, tầm mắt nàng rơi xuống người Thăm Hồ, trên mặt Thăm Hồ không để lộ bất kỳ tia cảm xúc gì khiến người khác không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nàng im lặng nhìn Thăm Hồ trong vài giây, thế giới xung quanh dường như không còn tồn tại...trừ một ánh mắt, ánh mắt mang theo số mệnh lạnh lùng và tàn khốc.

“Tại sao lại hạ độc ta?”, thanh âm của nàng nhẹ nhàng tựa như gió vờn trên nhánh lục bình, “Tại sao lại muốn ta chết, Tứ thiếu gia?”

Mọi người đều bị chấn động, Tạ Tư Đồng chạy lại ôm cánh tay Thẩm Hồ, “Là người? Tại sao người lại hạ độc Mặc Sĩ đại ca?”

Thẩm Hồ vẫn im lặng, một lúc lâu sau hắn mới nhẹ nhàng mỉm cười. Nụ cười này khiến cái lạnh xâm chiếm cả tâm hồn lẫn thể xác, mọi người bất giác cảm thấy rùng mình.

“Người đang nói gì vậy, ta chẳng hiểu gì cả. Nếu Tuyền Ki công tử đã quên thì ta xin nhắc lại, ta hiện tại là một người mất trí nhớ, mà một người mất trí nhớ thì làm sao biết mình đã làm những gì trong quá khứ, đúng không?”

Tâm trí Mặc Sĩ Hề trầm xuống, hắn nói hắn mất trí nhớ! Hắn cư nhiên nói với nàng hắn mất trí nhớ!

Ánh mắt Thẩm Hồ vừa ngao mạn vừa khinh miệt, “Đừng quên, lúc trước là người bức ta uống thuốc, bức ta quên đi một đoạn kí ức. Chính là người, vậy nên, hiện tại đừng trách ta, hết thấy đều là người gieo gió gặt bão”

19. Chương 18

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 18

Hoàn Hoàn Tương Liên

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Gió lạnh như tiếng gào thét theo cửa sổ lùa vào, Mặc Sĩ Hề vẫn bình tĩnh đứng thẳng, một tay đặt trước ngực, gương mặt nghiêm nghị, mọi bồi rối ngưng ngừng bị thổi bay sạch.

Đôi mắt của Thẩm Hồ trở nên thâm sâu, không thể không thừa nhận, dù hiện tại đã đến bước này nhưng hắn vẫn không thể không quan tâm đến nàng, vì đạt được mục đích, nàng không từ thủ đoạn, lạnh khốc, ích kỷ, lại tàn nhẫn. Chỉ là, nhìn thấy sự bi ai trong đó, hắn không thể không động lòng.

Quá mức cố chấp có đôi khi ngược lại sẽ trở thành kiên cường, sự không hoàn mỹ sẽ lại khiến người động tâm.

Thẩm Hồ khẽ thở dài. Mặc Sĩ Hề bỗng chỉ một người trong đám đông, “Người, tiến lại đây”

Người bị chỉ trúng chính là Tiêm Nhi, tiểu nha hoàn mười ba tuổi hầu hạ Đề Nhu.

Đột nhiên bị gọi trúng, tiểu nha hoàn lắp bắp kinh hãi, thân hình nàng run rẩy tiến về phía Mặc Sĩ Hề. Không chờ nàng đi đến trước mặt mình, Mặc Sĩ Hề đã lạnh lùng nói, “Tứ thiếu gia nói hắn mất trí nhớ, vậy người hãy đến nói cho hắn biết người đã bỏ thứ gì vào chén thuốc của Đề Nhu cô nương”

Trong lúc nhất thời, hai chân Tiêm Nhi trở nên mềm nhũn, nàng ngã ngồi xuống đất, đôi mắt mở to hoảng sợ, thần sắc luống cuống.

Đề Nhu đứng bên cạnh nghe xong liền bật dậy, nàng hoảng sợ nói, “Cái gì? Trong thuốc của ta có gì?”

Tiêm Nhi vừa khóc vừa nói, “Ta...ta...ta không...ta không biết!”

Mặc Sĩ Hề nhướn mi, “Người không biết?”, rồi tiến đến vén cánh tay áo của Đề Nhu, chỉ thấy trên cánh tay trắng muốt như ngọc đầy những chấm đỏ li ti.

“Người biết đây là gì không?”

Thanh âm Đề Nhu run rẩy, “Chẳng lẽ...chẳng lẽ trong thuốc ta uống có độc? Bởi vì không thấy ngứa, không thấy đau, ta còn tưởng mình chỉ bị côn trùng đốt...hài tử sẽ không sao chứ? Có giữ lại được không? Hài tử của ta có bị chết không? Mặc Sĩ công tử, cầu xin người cứu ta, cầu xin người cứu mạng hài tử của ta!”

Mặc Sĩ Hề vội đỡ lấy bờ vai nàng rồi dịu dàng nói, “Người cứ bình tĩnh, sự tình không đến mức nghiêm trọng như vậy! Người có nhớ ngày ta đến thăm người có cho người ăn mút hoa quả?”

Đề Nhu gật đầu.

“Vậy người có nhớ tổng cộng ta đã cho người ăn bao nhiêu quả?”

“Mười...là mười hai quả”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề chợt lóe, nàng cười nói, “Đúng rồi, là mười hai viên, trí nhớ của người tốt lắm!”

Đề Nhu khấn trương bắt lấy tay áo Mặc Sĩ Hề, “Có phải không nó có vấn đề? Hài tử của ta...!”

“Hài tử của người không sao, tạm thời không có vấn đề gì. Trên người người sở dĩ xuất hiện những chấm đỏ đó chính là hiện tượng dư độc đã được giải”, thấy nàng vẫn ngơ ngác như cũ, Mặc Sĩ Hề giải thích, “Kỳ thật người lo lắng là đúng, trong thuốc dưỡng thai người dùng hằng ngày có cho thêm một loại độc tố mãn tính, nếu dùng một thời gian dài sẽ khiến cơ thể suy yếu dẫn đến nguy cơ sinh non bất cứ lúc nào. Từ ngày đầu tiên đến Thăm phủ, ta liền dặn dò bà bà điều tra đồ ăn thức uống hằng ngày của người, cũng vì vậy nên ngày đến thăm người ta đã mang theo mút hoa quả. Nói là mút hoa quả, kỳ thật chính là giải độc, sau khi ăn vào có thể tổng được độc tố ra ngoài cơ thể, những điểm đỏ này vài ngày sau sẽ biến mất, người không cần lo lắng”

“Đa tạ công tử! Đa tạ công tử!”, Đề Nhu cảm kích tột đỉnh, nàng nói xong liền quỳ xuống, Mặc Sĩ Hề giữ chặt nàng, mắt nhìn sang Cúc Ảnh bên cạnh, “Ta đã nói sẽ không xuống tay với nữ nhân mang thai!”

Môi Cúc Ảnh khẽ động, trông nàng không có vẻ gì là cảm kích mà chỉ thở dài rồi quay đầu sang chỗ khác.

Mặc Sĩ Hề chuyển sang Tiêm Nhi, thanh âm nhẹ nhàng, “Có phải đã đến lúc người nên nói cho mọi người biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta...ta...ta...”, Tiêm Nhi sợ hãi vô cùng, gương mặt tái xanh không còn chút máu, thân hình tựa như lá thu bị gió thổi qua không ngừng run rẩy.

“Là ai sai người hạ độc?”, Mặc Sĩ Hề bước từng bước đến chỗ nàng.

Tiêm Nhi vội vàng lùi ra sau.

“Người có muốn ta dựng hình với người không?”, thanh âm vô cùng ôn nhu, tựa như trên thế gian không còn lời nào tao nhã êm tai được như vậy.

Mọi người nghe thế đều biến sắc, Tiêm Nhi hét lên một tiếng, nàng liều mạng lắc đầu.

“Vậy hãy nói cho ta biết...hắn là ai?”, Mặc Sĩ Hề lại tiến thêm một bước.

“Hắn là...hắn là...”, Tiêm Nhi khấn trương lùi lại phía sau, Mặc Sĩ Hề đột nhiên lướt lên phía trước một bước chế trụ hai bả vai của nàng. Cùng lúc đó, ông tay áo dài tựa như áng mây phất lên, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một bóng trắng chợt lóe, còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì chợt nghe giữa đám người phía sau phát ra một tiếng hét thảm, một tên gia nhân ôm bụng ngã xuống, hắn không ngừng giãy dụa trên mặt đất, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Mặc Sĩ Hề đem Tiêm Nhi giao cho Tô bà bà, sau đó đi đến trước mặt gã gia nhân kia, nàng rút từ trên rốn của hắn ra một ngân châm dài khoảng ba tấc, ngân châm đã đổi màu xanh đen, vừa nhìn liền biết nó đã bị nhiễm kịch độc.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu...cùng một loại độc trên phong thư...”, nàng vừa nói vừa cười như không cười nhìn tên hạ nhân kia, thanh âm có phần ôn nhu, “Cảm giác dễ chịu không?”

Tên hạ nhân kia không biết đã nói những gì, chỉ thấy hần tứ chi run rẩy, chân tay co quắp chuyển dần sang màu xanh đen.

“Đây xem như bài học cho người, lần sau nếu muốn giết người diệt khẩu, trước tiên phải tính xem chính mình có thể toàn mạng trở ra hay không. Người biết rõ ta đây đã sớm cảnh giác nhưng vẫn xuống tay hạ độc, coi như người có dũng khí. Thế nhưng người cũng có thể yên tâm, ta và người cùng trúng một loại độc, mà ta vẫn chưa chết, đồng nghĩa với việc người không tiêu tủy sớm vậy đâu!”, thanh âm của Mặc Sĩ Hề không nóng không lạnh, biểu tình cũng bình tĩnh dị thường khiến người khác không đoán được rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì trong đầu, bởi vì không đoán được nên càng thêm sợ hãi.

Khi tầm mắt của nàng chuyển sang Tiêm Nhi, Tiêm Nhi giật bắn người, đôi mắt vừa rơi lệ vừa trông mong nhìn Thẩm Hồ, cứ như vậy, mặc dù không nói gì nhưng biểu tình sợ hãi cầu xin giúp đỡ hiện ra vô cùng thành thực.

Mọi người không thể không bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ thiếu gia thật sự sai khiến nàng hạ độc trong thuốc uống của Đề Nhu?

Đối mặt với nghi ngờ của mọi người, Thẩm Hồ vẫn bình tĩnh như cũ, nửa điểm sợ hãi cũng không có, hần chậm rãi nâng tách trà nhấp một ngụm.

Mặc Sĩ Hề trầm giọng hỏi, “Tứ thiếu gia không có lời gì muốn nói sao?”

Thẩm Hồ thở dài nói, “Ta còn có lời gì muốn nói đây? So với mọi người, chẳng phải ta có nhiều động cơ hạ độc hơn sao? Vô duyên vô cớ tự nhiên có thêm một đệ đệ hay muội muội, danh hiệu tôn tử độc nhất của lão nhân bị mất nên trong lòng bất mãn, muốn tiên hạ thủ vi cường. Nào ngờ giữa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim được xưng là thiên hạ đệ nhất thần phán Tuyền Ki công tử đến phá án, ta đành phải nghĩ biện pháp cản trở hắn, kết quả vẫn bất thành, chỉ có thể trách ta vận khí không tốt, hơn nữa thực lực cũng không đủ, bọn sát thủ phải đi lại càng ngu ngốc, haizzz...ta thật chẳng còn gì để nói a!”

Mặc Sĩ Hề cau mày, “Người ám chỉ ta vu oan cho người?”

“Ám chỉ?”, Thẩm Hồ cười ha ha, biểu tình có vẻ buồn cười, “Ta căn bản là đang nói thẳng ra đấy, Tuyền Ki đại nhân tuyệt đỉnh thông minh!”

Mặc Sĩ Hề rút cuộc cũng lộ ra tia tức giận.

Thẩm Hồ thu hồi vẻ cười nhạo, con người chuyển sang đen sạm, hần vừa thưởng thức tách trà trong tay vừa chậm rãi nói, “Đúng vậy, bởi vì đại nương không thể sinh hài tử nên phụ thân vì bất đắc dĩ mới cưới mẫu thân ta. Hơn nữa, mẫu thân ta cuối cùng cũng vì buồn bực mà sinh bệnh qua đời, chuyện này mọi người đều biết, ta không cần giấu diếm, cũng không kiêng kị, tất cả đều là sự thật”

Mặc Sĩ Hề đoán không ra hần đến tốt cùng là muốn nói điều gì, vậy nên nàng chọn lựa cách yên lặng.

“Ngoại công ta là một quân nhân, mẫu thân ta được ngoại công nhặt tại chiến trường lúc còn nhỏ. Từ đó, ngoại công nuôi dưỡng mẫu thân và luôn mang theo bên cạnh người. Mẫu thân từ trong thâm tâm rất sợ cảm giác bị vứt bỏ, cho nên người đối chính mình luôn yêu cầu nghiêm khắc, vừa cố chấp vừa hiếu thắng, tất cả đều nhằm mục đích biến bản thân trở nên hoàn mỹ. Nàng vốn là “thần tiên”, nam tử mười sáu châu không ai thắng được nàng, lần duy nhất nàng bại trận chính là bại dưới tay phụ thân. Từ lần đó, mẫu thân bắt đầu ái mộ phụ thân, nàng không màng đến sự can ngăn khuyên nhủ của ngoại công mà nhất quyết gả cho phụ thân làm tiểu thiếp”

Mặt Phi Sắc nghe đến đây liền thở dài, vòng ngọc trên tay lấp lóe không ngừng. Thật buồn cười, có đôi khi địa vị của một nữ nhân hoàn toàn dựa vào sự ân sủng của nam nhân.

“Mẫu thân không phải là nữ nhân hư hỏng, chỉ tiếc nàng đã ôm ấp dã tâm chinh phục. Khi phát hiện chính mình vĩnh viễn không thể thay thế đại nương, cuộc hôn nhân của nàng liền biến thành bi kịch. Nàng bắt đầu say rượu, khi ra ngoài thì trêu đùa thị vệ mà không kiêng nể gì, nàng khiêu chiến với hết thầy phép tắc

đạo đức”, mi mắt Thẩm Hồ hạ xuống, ánh mắt trời vàng vọt theo song cửa sổ tiến vào khiến gương mặt hân cũng trở nên vàng vọt.

Trong lúc nhất thời, Mặc Sĩ Hề hít thở không thông, trong đầu nàng hiện lên những hình ảnh đó, rõ ràng như vậy, bẽ tắc như vậy.

“Nàng đối với phụ thân vừa yêu vừa hận, vậy nên nàng bắt đầu ngược đãi ta, sau khi đại nương trong lúc vô tình phát hiện trên người ta có nhiều vết thương mới biết ta đã trải qua những tháng ngày như vậy, nàng kiên quyết đem ta nhận về nuôi. Mẫu thân cho rằng đại nương đã cướp đi trượng phu lại còn muốn cướp luôn hài tử của nàng nên nổi trận lôi đình, trong lúc tranh chấp, phụ thân nhịn không được liền tát nàng một bạt tay. Cái bạt tay kia đã đánh tan giấc mộng hôn nhân tươi đẹp của nàng, nàng bắt đầu sinh bệnh, bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Vào một đêm ba mươi, khi ta được bảy tuổi, trong lúc tất cả mọi người phấn khởi chúc mừng năm mới, đốt pháo hoa, đặt câu đối, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, đêm đó mẫu thân đã trút hơi thở cuối cùng vì bệnh”

Gió động lại lùa qua cánh cửa mà thổi vào, lúc này đây, Mặc Sĩ Hề cảm thấy lạnh. Theo bản năng, nàng rút cổ, hai tay chà sát áo lông cừu, ánh mắt liếc nhìn Thẩm Hồ không khỏi hồi hộp.

Nét mặt Thẩm Hồ không có nhiều biểu tình, chẳng qua chỉ thoáng một chút buồn ảm đạm, tựa như có thể tùy thời mà biến mất.

Bộ dạng xa lạ này của hắn khiến người khác cảm thấy đáng sợ.

Tại sao lại muốn đem miệng vết thương xé mở cho người khác xem? Là hắn không hiểu dụng ý của nàng, hay là cho tới bây giờ nàng luôn hiểu lầm ý tứ của hắn? Chẳng lẽ...

“Người...”, Mặc Sĩ Hề vừa thốt lên lời này liền thấy Thẩm Hồ bỗng đứng bật dậy, hắn tiến nhanh đến trước mặt nàng, trong lúc nhất thời, khoảng cách giữa hai người trở nên rất gần.

Lần thứ hai nàng cảm thấy kinh ngạc, “Người...!”

Lần này vẫn chỉ thốt được một chữ duy nhất.

Bỗng nhiên, Thẩm Hồ tóm chặt tay nàng, thanh âm từng chữ từng chữ vô cùng chậm chạp, cũng vô cùng thống khổ, “Nghe đến đó, không phải ngươi cảm thấy ta so với bất kì ai đều có lý do oán hận hơn? Bởi vì thời thơ ấu của ta bất hạnh, bởi vì gia đình ta phức tạp, bởi vì phụ thân không yêu mẫu thân của ta, bởi vì mẫu thân không thương ta,...Chỉ là, ta có một điều muốn nói: bà mẹ nó!”

Từ khi Mặc Sĩ Hề biết Thẩm Hồ đến nay, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy hắn phát ngôn thô tục. Gương mặt kia mang theo một tia cười lạnh, ánh mắt vừa kiên định vừa thâm thúy tựa như ngọn núi tuyết âm âm đổ sập bảo phủ không chỉ có tâm của nàng.

“Ai có thể từ bé đến lớn đều mọi sự như ý, thuận buồm xuôi gió? Ai có thể cả đời không gặp chuyện khiến bản thân suy sụp? Ai có thể bảo bọc người, bảo đảm người cả đời không bị thương tổn? Ai có thể sai khiến cả thế giới xoay xung quanh người, vì người mà tồn tại? Cho ta hỏi một câu, ngươi dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì lại nghĩ rằng mình trọng yếu? Dựa vào đâu mà ngươi bắt những người xem nhẹ người, muốn giết người phải bị trừng phạt? Chẳng lẽ chỉ bởi vì chính ngươi bất hạnh mà ngươi có thể danh chính ngôn thuận làm thương tổn người khác?”

Ánh mắt Mặc Sĩ Hề lập tức trở nên ương ương, nàng yên lặng nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ là, bộ dáng tái nhợt kia lại chuyển thành ửng hồng, phảng phất như đoá hoa đào lung lay trong tuyết tháng giêng, cứ như thế, cứ như thế...bụi trần không vương.

Thẩm Hồ sửa lại cách nắm tay nàng, đem tay nàng khớp vào những ngón tay của hắn, thanh âm chậm rãi, “Vậy nên, ta chưa từng hận mẫu thân, đối với một người không thể yêu thương chính mình thì ta làm sao có thể trách nàng không đủ tình thương dành cho hài tử của chính mình? Ta cũng chưa bao giờ hận phụ thân, hắn qua vì trung trinh cùng hiếu thuận mà phải ích kỷ, có đôi khi thành toàn cả hai điều này là một điều rất khó. Ta cũng không hận đại nương, tại vì lúc ta thiếu mất tình thương của mẹ, là nàng cho phép ta trở thành một nhi tử được cưng chiều”

Mi mắt Mặc Sĩ Hề run rẩy, ánh mắt lấp lánh lệ quang, khóe môi mỉm cười, “Nguyên lai ngươi cũng biết”

“Ta biết”

“Ta dám đánh cược, người nhất định không biết”

Thẩm Hồ không cười, ánh mắt chứa đầy ôn nhu, “Thật trùng hợp, ta cũng muốn đánh cược, người nhất định cũng không biết”

Thẩm Hồ chỉ mỉm cười nhưng lại tựa như cầm một chiếc chìa khóa, mở ra được rồi lại phát hiện một ổ khóa phức tạp hơn, tựa như một luồng ánh sáng chiếu rọi vào đêm đen, tựa như một mũi tên sắc nhọn phá vỡ toàn bộ hỗn loạn, dây dưa.

“Người còn muốn che giấu bao lâu? Lại còn muốn giúp bao nhiêu người giấu diếm? Người chẳng qua chỉ là một người, cũng chỉ có một đôi bờ vai, tại sao lại muốn gánh vác nhiều bí mật như vậy. Gánh nặng như vậy, người không cảm thấy phiền sao? Mặc Sĩ Hề, người nói cho ta biết, người thật sự muốn đời này cứ như thế mà trôi qua sao?”

Đôi mắt như ngọc, trong bóng tối ngập tràn là một tia ánh sáng, thiên địa hỗn độn được khai thông, tự chỗ bế tắc đã phát sinh hy vọng.

Mặc Sĩ Hề cắn môi dưới, đầu tiên là mỉm cười, sau lại lắc đầu khó xử, sau đó lại cười, lại lắc đầu, lại cười, đương lúc nàng muốn lắc đầu lần thứ ba thì Thẩm Hồ đột ngột vươn tay giữ đầu nàng lại.

“Ta ở đây”, ánh mắt Thẩm Hồ dừng lại trên gương mặt nàng, hai ánh mắt giao nhau, người người ta ta vô cùng ám muội, “Vô luận xảy ra bất cứ chuyện gì, đều đã có ta ở đây”

Tạ Tư Đồng đứng một bên rốt cuộc nhin không được liền nói, “Các người đang nói gì vậy, sao ta nghe chẳng hiểu gì cả?”, nàng nhìn quanh liền phát hiện vẻ mặt của mọi người đều ngơ ngác như mình.

Mặc Sĩ Hề cùng Thẩm Hồ liếc mắt nhìn những người khác, sau đó nhìn nhau cười.

Đây là thế giới của nàng và hắn, người thứ ba dĩ nhiên không hiểu.

Quả nhiên, lão thiên sắp đặt cho hắn gặp nàng, để nàng gặp hắn, có lẽ đây chính là số mệnh. Một người như vậy, nếu bỏ qua, nếu cự tuyệt, nếu không biết quý trọng, sẽ là tội lỗi.

Mặc Sĩ Hề thở dài, nàng lướt mắt nhìn mọi người một lượt khiến những người đang có mặt cảm thấy trong lòng nổi lên dự cảm bất an.

“Các vị...”, Mặc Sĩ Hề mở miệng, thanh âm thanh thoát, biểu tình tự nhiên pha thêm vài phần bí ẩn, “Xin hãy nghe ta kể lại một câu chuyện xưa...”

20. Chương 19

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 19

Văng Sự Điện Điện

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Bàn tay vô hình vén rèm cũ,

Mật mờ sương khói, tuyết bay bay.

“Chuyện xưa thứ nhất: có một vị thiên kim khuê các, đoan trang hiền thực, tài mạo hơn người, phụ mẫu của nàng lấy nàng làm niềm kiêu hãnh, sớm vì nàng lựa chọn một vị hôn phu. Hôn phu của nàng chẳng những anh tuấn bất phàm mà thân phận lại càng vô cùng hiển hách. Ai ai cũng đều hâm mộ nàng mệnh tốt, bản thân nàng cũng nghĩ chính mình sẽ hạnh phúc như vậy đến cuối đời. Vì thế, vào một ngày kia khi đã gần đến ngày xuất giá, nàng lén lút chạy ra ngoài, ý định muốn nhìn một chút xem vị hôn phu mà mình chưa hề gặp mặt kia đến tột cùng là người như thế nào. Chỉ là, thế sự luôn châm chọc và tàn nhẫn, vị hôn phu của nàng lại là một người giỏi che giấu bản chất xấu xa đê tiện. Sau khi chứng kiến vị hôn phu của mình gian ngoan âm hiểm như thế, nàng chán nản trở về nhà, trông thấy phụ mẫu cùng gia quyến đang vui mừng chờ mong ngày hôn lễ, nàng biết...họ sẽ không đồng ý từ hôn...”, Mặc Sĩ Hề nói đến đây liền tùy tiện chỉ vào một nữ tỳ trong đám đông rồi hỏi, “Nếu là người, người sẽ phản ứng thế nào?”

Thị tỳ đó ngăn người một chút rồi theo bản năng đáp lại, “Đại khái...cứ chấp nhận...”

Mặc Sĩ Hề lại chỉ vào một nữ tỳ khác, “Còn người?”

Nữ tỳ này dường như đã từng trải chuyện đời, nàng lo lắng cân nhắc một chút rồi trả lời, “Ta sẽ tranh đấu đến cùng, dù là chết hoặc xuất gia, ta cũng không muốn sống cả đời với một vị trượng phu như vậy!”

Mặc Sĩ Hề mỉm cười nói, “Vị tiểu thư kia thật thông minh, hơn nữa nàng còn có một bằng hữu vô cùng trượng nghĩa lại có quyền thế. Vì thế nàng đã viết thư cho bằng hữu kia, yêu cầu hắn hỗ trợ. Vị bằng hữu kia sau khi nhận được thư liền lên đường trở về, tới ngày hôm đó, khoảng đầu tháng hai, bọn họ cùng nhau lập kế sách, an bài tốt hết thảy mọi thứ. Ngày hôm sau, đúng vào ngày xuất giá, nàng uống một loại độc được giả chết khiến tất cả mọi người đều nghĩ nàng nuốt vàng tự sát. Nghe đến đây, mọi người đã đoán ra người mà ta đang nói đến là ai rồi phải không? Đúng vậy, chính là đại nữ nhi của Tạ Thương Thư, Tạ Phinh Đình”

Tạ Tư Đồng bất mãn nói thầm, “Bên kia dặn dò ta không thể nói, bên này lại ba hoa nhiều như vậy, chuyện này nói ra rồi, ngày lành của tỷ tỷ ta phải tính sao đây?”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu nói, “Người sai rồi, người thật sự nghĩ nàng có thể giả chết mai danh ẩn tích sống cả đời sao? Không người nào có thể sắm vai người khác sống cả đời. Vậy nên, Tạ đại tiểu thư nếu thật sự muốn đạt được giải thoát chân chính, mấu chốt nằm ở...”

Lời còn chưa dứt thì một thanh âm đã từ bên ngoài truyền vào, “Không cần người nhắc, ta đã làm vậy từ sớm!”

Sắc mặt Tạ Tư Đồng chuyển sang mừng rỡ, nàng nhảy dựng lên, “Tỷ tỷ!”

Đột nhiên có một luồng gió thổi qua khiến mọi người giật mình, tia sáng màu lam tiến thẳng vào đại sảnh, khi tia sáng ấy dừng lại, nguyên lai là có hai người.

Đứng bên trái là một vị nam tử cao gầy mặc áo bào màu lam, gương mặt lạnh lùng và có một vết sẹo chạy dài, tuy rằng không thể xem là tuấn mỹ nhưng từ người hắn toát lên một loại khí thế áp đảo.

Đứng bên phải là một mỹ nhân mắt sáng như sao, mặc dù nàng mặc áo vải thô nhưng nhất cử nhất động đều vô cùng tao nhã.

“Tỷ tỷ!”, Tạ Tư Đồng tiến lên cầm tay nàng vô cùng thân thiết, thanh âm ngọt ngào, “Tỷ cũng đến rồi!”

Nguyên lai nàng chính là Tạ Phinh Đình!

Từ miệng Mặc Sĩ Hề khiến mọi người đều biết nàng giả chết, nhưng giờ phút này thấy người sống đứng sờ sờ trước mặt, mọi người trong Thẩm phủ đều ngẩn người kinh ngạc.

Ai cũng biết vị hôn phu của Tạ Phinh Đình là Tiểu hầu gia có quyền có thế, vậy mà nàng lại cư nhiên chơi trò này với hắn! Hơn nữa hiện tại nàng công khai hiện thân trước mặt người khác, chẳng lẽ không sợ tin tức này bị tiết lộ dẫn đến mầm tai họa sao?

Trong lúc nhất thời, đại sảnh vang lên vô số tiếng thì thầm.

“Có người ở đây vạch trần bí mật của ta, ta có thể không đến sao?”, Tạ Phinh Đình không để ý đến phản ứng của mọi người, ngược lại, nàng vừa mỉm cười vừa tiến đến chỗ Mặc Sĩ Hề, đôi mắt tinh tế đảo quanh

đánh giá nàng, khi đôi mắt kia sáng lên, Tạ Phình Đình cười nói với ý vị sâu xa, “Tuyền Ki công tử nói không sai, không người nào có thể cởi bỏ thân phận chân chính của mình mà sắm vai người khác cả đời. Kỳ thật trong khoảng thời gian này ta cũng không nhàn rỗi mà là bận thu thập chứng cứ phạm tội của Tiểu hầu gia. Trời không phụ người có lòng, rốt cuộc hần cũng bị ta bắt lấy nhược điểm báo lên ngự tiền. Hiện tại tiểu tư kia tự lo cho mình còn không kịp, chưa biết có thể lưu lại mạng của mình hay không thì làm gì còn thời gian truy cứu đến chuyện của ta?”

Mặc Sĩ Hề thần nhiên nói, “Thật lòng chúc mừng Tạ đại tiểu thư”

“Đa tạ. Chuyện của ta đã kết thúc viên mãn, không biết chuyện của Tuyền Ki công tử khi nào mới viên mãn?”, Tạ Phình Đình nhìn nàng chăm chăm, lại đem câu nói kia lặp lại một lần, “Không người nào có thể cởi bỏ thân phận chân chính của mình mà sắm vai người khác cả đời a!”

Mặc Sĩ Hề khép hờ mắt nhìn mặt đất bên dưới, sau nửa ngày mới ngẩng đầu lên nói, “Tốt lắm, hiện tại mọi người đã hiểu rõ, Tạ đại tiểu thư cũng chưa chết, vậy nên người bên ngoài nói nàng vì Tứ thiếu gia tự sát căn bản chỉ là tin đồn. Như vậy, xin mời Tạ đại tiểu thư nói cho mọi người biết vị bằng hữu giúp người giả chết đào hôn...là ai?”

Tạ Phình Đình tinh nghịch nháy mắt, cố ý đem từ ngữ lúc trước của Mặc Sĩ Hề nhại lại một lần, “Đương nhiên là người vô cùng trọng nghĩa lại có quyền có thể...Thẩm tứ thiếu gia nha!”

Khổng lão phu nhân nghe thế liền vui mừng trong lòng, nàng thấp giọng nói, “Đứa nhỏ này cũng thật là...láng gan lớn như vậy, nếu để phụ thân ngươi biết được lại trách phạt ngươi!”

Thẩm Hồ cười hì hì nói, “Không sợ, ta giúp một thiếu nữ thuần khiết mỹ lệ tránh khỏi ma trảo của ác nhân, ta giúp nàng tránh khỏi bất hạnh, đây là chuyện tốt, dù không đến được bảy tầng phù đồ thì chí ít cũng được năm tầng, nãi nãi luôn tin tưởng vào phật môn nên chắc chắn sẽ không nhẫn tâm để phụ thân trách phạt tôn tử chính trực trọng nghĩa của người, đúng không?”

“Ngươi đó!”, Khổng lão phu nhân vô cùng sùng nịnh cốc lên trán hần một cái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Mặc Sĩ Hề, “Vừa rồi ngươi nói Lý chương quỳ Bạch Tước Lâu báo rằng hồi đầu tháng ba này Tứ Nhi đã lấy vòng tay bán cho hần với giá ba nghìn lượng bạc?”

“Đúng”

Khổng lão phu nhân quay đầu nói với Tạ Phình Đình, “Nhưng ngày đó tôn nhi của ta ở cùng một chỗ?”

Tạ Phình Đình mỉm cười, “Đúng vậy, lão phu nhân”

“Thật kỳ lạ, kinh thành và nơi đó cách xa ngàn dặm, Tứ Nhi cư nhiên cùng một lúc có mặt ở hai nơi, hôm nay ở kinh thành, tối hôm sau đã ở Lạc Trấn. Mặc Sĩ công tử, người giải thích thế nào?”

“Rất đơn giản, Lý chương quỳ đã nói dối”

“Tại sao hần lại nói dối?”

Mặc Sĩ Hề buồn bã đáp, “Đến đây ta lại muốn kể tiếp chuyện xưa thứ hai, trước khi kể, ta hỏi ngươi một vấn đề...tại sao lại không tin ta?”

Nàng nâng tầm mắt nhìn một ngòai.

Người kia nhẹ buông tay, thanh âm loảng xoảng vang lên, vòng tay nhanh như chớp rơi xuống đất lăn đến dưới chân Thẩm Hồ.

Thẩm Hồ cúi người nhặt vòng tay đưa đến trước mặt người đối diện, thanh âm ôn nhu, “Di nương, cầm cho chắc vào, nếu nó rơi vỡ thì làm sao bây giờ?”

Người kia chính là Mật Phi Sắc.

Chỉ thấy đôi mắt nàng lập tức đỏ lên, đôi tay run rẩy tiếp nhận vòng tay, biểu tình trên mặt vô cùng thống khổ xen lẫn áy náy cùng tuyệt vọng, cuối cùng hai chân nàng mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, nàng nức nở thốt lên, “Ta...ta...thật xin lỗi...Tứ Nhi, thật xin lỗi...”

Khổng lão phu nhân kinh ngạc hỏi, “Cái gì? Chẳng lẽ là người...hại Tứ Nhi?”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu, “Không phải nàng”

“Vậy là ai?”, Khổng lão phu nhân lại hỏi, Mật Phi Sắc lê gối đến trước mặt nàng, thanh âm gấp gáp, “Không, là ta, là chính ta! Nương, thật xin lỗi! Là ta tâm địa vô lương, là ta cố ý oan uổng Tứ Nhi, ta thật xin lỗi người, thật xin lỗi Tứ Nhi, càng xin lỗi Thẩm gia, muốn trừng phạt ta thế nào cũng được! Nương...”

21. Chương 20

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 20

Khổ Hà Kham Ngôn

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

“Các vị ở đây có ai còn nhớ trận đại chiến tại Trừng Càn Phượng ba năm trước?”

Tạ Tư Đồng rất phối hợp tiếp lời, “Nhớ, lần đó Thẩm tướng quân đã đánh bại Xá Định Uy, người được mệnh danh là đệ nhất mãnh tướng của địch, nghe nói Xá Định Uy bị trúng tên sau lưng, sau khi trở lại quân doanh liền đau đến lăn lộn, đêm xuống liền qua đời. Hắn vừa chết, Phương Quốc binh bại như núi đổ, Thẩm đại tướng quân thừa dịp tấn công, ba vạn tù binh bị bắt giữ, nước ta đại thắng, Phương Quốc phải cắt bảy thành trì mới có thể bình ổn”, nàng ngừng lại một chút rồi cười nói, “Việc này vừa rồi người có đề cập qua”

“Đúng, vừa rồi ta đã đề cập qua, bởi vì sát thủ thứ nhất đến cản trở ta có quan hệ với Đường Châu, cũng như có liên quan đến chiến dịch lần đó”

“Gi? Nói vậy là sao?”

Mặc Sĩ Hề đứng khoanh tay ngẩng đầu nhìn tấm biển trong đại sảnh, trên biển có ghi bốn chữ “Định Quốc Chi Tướng” mà Hoàng Thượng đã ban cho Thẩm Mộc tướng quân sau khi chiến thắng trở về.

Thế sự khó lường, mọi người vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy vinh quang bên ngoài mà không nhìn thấy phía sau đó có bao nhiêu phong ba, bao nhiêu sầu.

“Xá Định Uy là đệ nhất mãnh tướng của Phương Quốc, dũng mãnh thiện chiến, danh tiếng tại Phương Quốc vang dội. Hắn thiên tính cô tịch, sau khi thê tử qua đời liền ở vậy, dưới gối không có hài tử, chỉ có duy nhất một nữ nhi. Sau khi Xá Định Uy qua đời, nữ nhi của hắn cũng mất tích”

Tạ Tư Đồng không hiểu liền hỏi, “Vậy thì sao?”

Mặc Sĩ Hề trầm mặc một lát, nàng nâng mắt nhìn chằm chằm về một phương hướng rồi chậm rãi nói, “Ta lại muốn kể tiếp chuyện xưa khác có can hệ đến nữ nhân này”

Theo ánh mắt của Mặc Sĩ Hề, Tạ Tư Đồng nhìn thấy Cúc Ảnh cùng Đề Nhu, chỉ thấy Cúc Ảnh giật mình, thân hình khẽ động, bàn tay bị Đề Nhu giữ chặt. Động tác của hai người này cực kì nhỏ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tựa như không có chuyện gì xảy ra, không ai phát giác được điều này trừ Tạ Tư Đồng. Trái tim nàng nhảy lên một chút, trong lòng bỗng nổi lên dự cảm xấu.

“Nữ nhi của Xá Định Uy gọi là Xá Lan, kỳ thật nàng không mất tích mà là đang trên đường báo thù. Chính lúc này Hoàng Hà vỡ đê, rất nhiều người từ Hàn Thành đổ dồn về Mạch Thành, nàng đã xen lẫn vào đám người này khiến không ai có thể phát hiện thân phận thật sự của nàng. Chỉ là, như vậy vẫn chưa đủ, nếu

muốn báo thù thì nàng cần có một thân phận không chứa dấu vết để người khác nghi ngờ, vì thế nàng tìm được một gia đình có ba mẫu tử và tìm cách tiếp cận họ. Nhân lúc người gặp nguy nan mà ra tay giúp đỡ khiến người khó cự tuyệt, sau đó mẫu tử nhà kia cũng dần dần xem nàng là người trong gia đình. Khi thời cơ đến, nàng nhận vị phu nhân kia làm nghĩa mẫu rồi cứ thế mà đến Mạch Thành.

Lời của nàng chỉ nói đến một nửa nhưng nhóm hạ nhân trong Thẩm phủ đồng loạt đem ánh mắt đổ dồn về phía Cúc Ảnh cùng Đề Nhu, bởi vì sau khi Hoàng Hà vỡ đê thì người từ Hàn Thành chạy đến đây chỉ có duy nhất tỷ muội bọn họ.

Đề Nhu nhanh chóng vịn chặt tay ghế, sắc mặt có vài phần khó coi. Trên môi Cúc Ảnh là nụ cười lạnh cùng vẻ khinh thường cao ngạo.

Mặc Sĩ Hề thì ngược lại, nàng chẳng nhìn ai mà chỉ nhìn mặt đất rồi tiếp tục giải thích, “Sau đó người cậu họ kia cũng qua đời, trong một lần cơ duyên, đương nhiên sự trùng hợp nói đến ở đây là do Xá Lan tận lực làm nên, tóm lại, Mật phu nhân cứu bọn họ mang về Thẩm phủ làm nha hoàn”

Khổng lão phu nhân rung giọng hỏi, “Chuyện gì? Người...người nói bọn họ...”, nàng đưa tay chỉ về phía Cúc Ảnh cùng Đề Nhu, “Chính xác ai là Xá Lan?”

Mật Phi Sắc cũng sợ ngây người, trăm triệu lần nàng cũng không ngờ được sự tình lại thay đổi như thế này. Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn bị bọn họ lợi dụng mà không hề hay biết?

“Tạ nhị tiểu thư, phiền người đem nghi vấn ban nãy lặp lại một lần nữa”

“Được”, Tạ Tư Đồng cầm mảnh giấy ghi chép đọc lên, “Tại sao sát thủ thứ nhất đến ngăn cản lại sử dụng Tam Diệp Mi Trùng? Phải chăng hẳn là người Đường Châu?”

“Hiện tại ta sẽ cho người đáp án, hẳn là người Đường Châu, hơn nữa lại chính là thuộc hạ của Xá Lan”

“Thì ra là thế. Vấn đề thứ hai, sát thủ dọc đường muốn giết người với mục đích gì?”

“Giá họa”

Tạ Tư Đồng mở to hai mắt, “Ý của người là...mục đích của sát thủ không phải là mạng của người mà chỉ muốn giá họa? Mà giá họa cho ai?”

“Sát thủ có thể giết được ta hay không, vấn đề này không nằm trong phạm vi quan tâm của Xá Lan. Giết không được ta, nàng đem hết thấy mọi chuyện đổ lên Mật Duẫn Phong, nếu giết được ta, đối với nàng mà nói thì chẳng có hại gì”

“Tại sao nàng muốn giá họa cho Mật Duẫn Phong”

Tầm mắt Mặc Sĩ Hề dừng lại trên người tỷ đệ Mật thị, Mật Phi Sắc trợn mắt há mồm, Mật Duẫn Phong thân mình run rẩy, vẻ mặt không dám tin.

“Bởi vì nàng biết, nếu như Mật Duẫn Phong gặp chuyện thì Mật Phi Sắc sẽ bảo hộ hẳn bằng bất cứ giá nào, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng của chính mình. Kể từ đó, mục đích của nàng đã đạt được”

Tạ Tư Đồng bình tĩnh, “Nói cách khác, nàng chính là nhắm vào Mật phu nhân? À không, kỳ thật nàng nhắm vào cả Thẩm gia! Nàng hận Thẩm tướng quân giết chết phụ thân nàng nên muốn báo thù, nàng làm như vậy chính là muốn Thẩm phủ chia năm xẻ bảy, gà bay chó sủa, trên dưới đều loạn!”

Mặc Sĩ Hề gật đầu, “Không tồi, cuối cùng người cũng đã nói đúng”

“Như vậy...nàng là ai?”, Tạ Tư Đồng chỉ vào Đề Nhu cùng Cúc Ảnh, “Đến tốt cùng ai trong bọn họ là Xá Lan?”

Khổng lão phu nhân gấp giọng nói, “Đúng vậy, đúng vậy, ai là Xá Lan?”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề cũng nổi lên chút mơ hồ, nàng lẩm bẩm nói, “Đúng vậy, ta cũng từng đoán nàng là ai? Tỷ tỷ cùng muội muội, ai mới thật sự là Xá Lan?”

Cúc Ảnh cười lạnh nói, “Người không cần đoán, ta trực tiếp nói cho người biết, kỳ thật...”

Đề Nhu kéo mạnh tay nàng. Cúi đầu nhìn xuống, trông thấy ánh mắt thống khổ của tỷ tỷ, vẻ mặt lãnh ngạo nhất thời biến mất, nàng ngậm miệng lại.

Mặc Sĩ Hề nhìn nàng, tựa như xuyên thấu qua nàng mà nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, ánh mắt ôn nhu bi thương, nàng nhẹ giọng nói, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy Cúc Ảnh, ta thật sự bị chấn động....tại sao? Tại sao nàng lại rất giống một vị cố nhân của ta? Ta nói rồi, trời sinh ta tính đa nghi, sự trùng hợp trong mắt ta đều là kết quả của quá trình sắp đặt, vì thế ta đã nghĩ: một người như nàng xuất hiện trước mặt ta nhằm mục đích gì? Là muốn ta phân tâm không thể xử trí mọi việc như thường? Sau đó, ta biết được nàng cùng Mật công tử có qua lại nhưng bị Mật phu nhân ngăn cản.

Tạ Tư Đồng “a” một tiếng, “Ta cũng thấy! Lần đó người bảo ta ôm lò sưởi đến nấu thuốc cho Thẩm Hồ, trên đường đi chúng ta tận mắt trông thấy Cúc Ảnh cùng Mật Duãn Phong níu kéo, lúc đó Mật Duãn Phong còn xé rách một đoạn tay áo của nàng. Nguyên lai bọn họ có loại quan hệ này, khó trách hẳn một lòng muốn bảo vệ nàng, nói vậy...Cúc Ảnh chính là Xá Lan, đúng không?”

“Đúng vậy, ta là Xá Lan!”, Cúc Ảnh đột nhiên lên tiếng, Đề Nhu vội vàng kéo tay nàng, nàng rời khỏi Đề Nhu bước lên rồi cất cao giọng, “Ta chính là Xá Lan! Hết thấy sự tình đều do ta đứng phía sau chỉ đạo, Tuyên Ki công tử, người đã đoán đúng!”

Mặc Sĩ Hề trầm tĩnh nhìn nàng, thanh quản ngậm nga một tiếng.

Cúc Ảnh để lộ tia trào phúng cùng thống khổ, nàng cười lạnh rồi trầm giọng nói, “Bởi vì Thẩm Mộc giết chết phụ thân ta nên ta quyết tâm báo thù! Vì thế ta đến Mạch Thành rồi lên vào Thẩm phủ làm nha hoàn. Ta biết Mật Phi Sắc rất quan tâm đến đệ đệ của nàng, mà đệ đệ của nàng lại là một sắc lang. Vì thế ta dùng thủ đoạn hấp dẫn đệ đệ của nàng để hắn ngoan ngoãn nghe lời ta. Sau đó ta xúi giục hắn trộm vòng tay, lại cố ý ám chỉ Mật Phi Sắc thỉnh người đến phá án để bố trí sát thủ cản trở người để vụ án càng thêm phức tạp, tốt nhất là diệt trừ luôn Thẩm Hồ. Tuy nói Thẩm Mộc bình thường luôn tỏ vẻ khó chịu với nhi tử nhưng kỳ thật rất yêu thương hắn, nếu hắn chết, Thẩm Mộc sẽ rất thống khổ. Ta làm hết thấy đều là vì báo thù! Ta không sai! Ta không hối hận! A, đúng rồi, ta còn dựng nên sự hoài nghi của người đối với việc Mật Phi Sắc mời người đến điều tra án này. Ta biết dung mạo chính mình rất giống vị hôn thê đoán mạng của người, nhìn thấy ta, người khẳng định sẽ nhớ đến Mật Tang, chỉ cần tâm thần người bị loạn, ta liền nắm chắc phần thắng. Chẳng qua, thật không ngờ, cuối cùng công sức của ta cũng là đổ sông đổ biển”

Mặc Sĩ Hề không nóng giận, nàng vẫn như trước ôn nhu nhìn Cúc Ảnh, vì thế Cúc Ảnh càng thêm lạnh lùng, “Hiện tại mọi người đều đã rõ, toàn bộ sự tình chỉ đơn giản là như vậy, bởi vì muốn trả thù Thẩm Mộc nên ta thay đổi thân phận lên vào Thẩm phủ. Sở dĩ ta nhìn trúng Đề Nhu là vì nàng có vẻ ngoài giống Khuất Cầm, ta nghĩ phương pháp khiến Thẩm Mộc chú ý đến nàng, cùng nàng có quan hệ xác thật. Cùng lúc đó, ta thông đồng với Mật Duãn Phong chuẩn bị kế hoạch báo thù. Đơn giản chỉ có vậy!”

“Đơn giản chỉ có vậy? Thế thì tại sao người lại hạ độc trong thuốc của Đề Nhu?”

Cúc Ảnh có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh đáp lại, “Còn phải hỏi sao? Người nghĩ ta sẽ để cho cốt nhục của Thẩm Mộc sống sót sao? Tuy ta an bài để nàng có hài tử nhưng nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ của ta mà thôi, nàng đã biết quá nhiều bí mật, ta cũng sẽ không để nàng sống sót”

“Nếu đã vậy, hiện tại ta cho người một cơ hội”

“Hả?”

Mắt của Mặc Sĩ Hề xanh như nước, xanh đến cực điểm, cũng lạnh đến cực điểm,”Ta cho người cơ hội, hiện tại người có thể động thủ giết nàng”

Cúc Ảnh để lộ vẻ hoảng loạn, “Cái...cái gì? Tại sao?”

“Chẳng phải chỉ là quân cờ thôi sao? Tùy thời có thể vứt bỏ, không phải sao? Như vậy thì hãy xuống tay đi, không có gì cần luyến tiếc”

Cúc Ảnh cười lớn, “Ha ha ha! Muốn giết cũng phải giết tại thời điểm âm mưu chưa bị bại lộ, hiện tại giết nàng có lợi ích gì?”

Thanh âm của Mặc Sĩ Hề vẫn diêm dăm như trước, “Tuy không có lợi nhưng cũng không có hại. Hơn nữa, chúng ta có thể thương lượng với nhau, chỉ cần người giết nàng, ta sẽ không truy cứu việc này”

“Người nói gì?”, trong đại sảnh nhất thời phát ra thanh âm khiếp sợ, trong đó có Cúc Ảnh, Khổng lão phu nhân, còn có Mật Phi Sắc.

Thẩm Hồ cùng Tạ Phình Đình tiếp tục khoanh tay đứng nhìn.

“Ta nghĩ bản thân đã nói rõ ràng, chỉ cần bây giờ người giết nàng, ta tạm tha cho người, cũng cam đoan người có thể bình an vô sự về đến Phượng Quốc, hơn nữa sẽ không có người đến truy cứu. Điều kiện này không phải rất có lợi với người sao?”

“Từ từ! Người không thể làm xằng!”, Khổng lão phu nhân vội vàng phủ quyết, “Nàng là hung thủ, lại là gián điệp địch quốc, tại sao người có thể thả nàng đi? Đừng giả trò nữa, nói gì ta cũng sẽ không đáp ứng!”

“Đúng vậy, Tuyền Ki công tử, tuy rằng người...thật sự có bản lĩnh, nhưng việc này can hệ rất lớn, người muốn che giấu cũng không được”, Mật Phi Sắc tha thiết khuyên can.

Mặc Sĩ Hề nhấc tay ý bảo bọn họ giữ yên lặng, nàng nhìn Cúc Ảnh không chớp mắt, “Chỉ cần người trả lời, đáp ứng hay không đáp ứng?”

Thân hình Cúc Ảnh khẽ lay động, chân cơ hồ không còn đứng vững.

Đương lúc kinh hãi, rung động cùng hỗn loạn, một tiếng vỗ tay vô cùng thanh thúy rõ ràng vang lên.

Mọi người yên tĩnh lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào nơi phát ra tiếng vỗ tay, chỉ thấy người vỗ tay chính là...Đề Nhu.

Nàng vẫn ngồi trên ghế tựa như một thiếu phụ bị ủy khuất, kinh hách cùng hiền dịu. Giờ phút này, Đề Nhu rướn cổ, khoe môi khinh bạc, sắc mặt mang theo ba phần cười, ba phần tán thưởng cùng ba phần tao nhã, cuối cùng ngưng tụ lại một vẻ trấn định tự nhiên.

“Thật thú vị, Tuyền Ki công tử!”, ánh mắt mang theo ý cười, “Quả nhiên không hổ danh Bố Y Thần Phán đệ nhất thế gia”

“Tỷ tỷ!”, Cúc Ảnh sốt ruột kêu lên một tiếng, nàng chưa kịp nói thêm điều gì thì Đề Nhu đã đưa tay ngăn lại, “Đừng lo, người cho là hẳn thật sự không biết ai trong chúng ta là Xá Lan sao?”

Cúc Ảnh ngây dại, Khổng lão phu nhân ngây dại, Mật Phi Sắc ngây dại, tất cả mọi người trong Thẩm phủ đều ngây dại.

Không phải bọn họ không rõ, chỉ là sự tình chuyển biến quá nhanh.

Chỉ có Mật Dẫn Phong thống khổ túm lấy tóc của chính mình, hai gối quỳ trên mặt đất, chỉ là giờ khắc này không còn ai bận tâm đến hắn, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Đề Nhu, nàng vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, phong thái tôn quý như một nữ vương.

“Ta nghĩ trong lòng mọi người vẫn còn chưa rõ, vậy để ta kể lại từ đầu đến cuối một lần nữa. Bởi vì ta cũng thật muốn biết trong kế hoạch của ta có chỗ nào an bài không tốt, nếu có, thỉnh Tuyền Ki công tử cho ta đáp án”, Đề Nhu mỉm cười, những biểu hiện thường có của những tội phạm bị người vạch trần như thẹn quá hóa giận, run sợ...toàn bộ đều không bắt gặp trên người nàng, điều này khiến mọi người thẩm thán phục, quả nhiên hổ phụ vô khuyến nữ, Xá Định Uy một đời kiêu hùng, nữ nhi của hắn cũng không kém cõi chút nào.

“Hai quốc gia giao chiến, thắng thua cũng là chuyện thường tình, chẳng qua phụ thân của ta thật sự chết rất thống khổ. Thẩm Mộc bắn tên xuyên phổi phụ thân, người đã giãy dụa kêu rên suốt một đêm, bởi vì thật sự quá đau đớn mà không mang lại bất kì chuyển biến tốt đẹp nào nên ta chỉ có thể xuống tay với người, cho người một sự giải thoát”, thanh âm Đề Nhu cứ như vậy mà uyển chuyển du dương, trong đó không chứa bất kì biểu tình nào nhưng vẫn khiến người nghe động tâm, có thể hình dung cảnh tượng lúc đó bi tráng như thế nào.

“Khi lưỡi gươm kia cắm vào tim phụ thân, ta đã thề với lòng mình, ta muốn Thẩm Mộc nếm thử vị thống khổ này, thậm chí còn phải nhiều hơn phụ thân. Vì thế ta lên vào Càn Quốc, đứng như lời Tuyền Ki công

tử, trên đường ta đã cứu bọn người Cúc Ảnh, lại cố ý tiếp cận rồi dựa vào dòng người hỗn loạn mà đến Mạch Thành”

Cúc Ảnh đột nhiên hô to, “Tỷ tỷ của ta không phải người giết! Cái chết của mẫu thân cũng không can hệ đến người! Đó rõ ràng là điều ngoài ý muốn, không phải người tận lực an bài, ta biết không phải là người!”

Đề Nhu mỉm cười nói, “Là ta an bài hay không cũng không quan trọng, dù sao ta cũng đã tìm được một thân phận an toàn để nhập vai. Ta bắt đầu tiếp cận Thẩm Mộc và phát hiện nam nhân này vô cùng nhàm chán”

Nhóm hạ nhân hít phải một ngụm khí lạnh, đã nhiều năm qua không có người nào dám dùng từ “nhàm chán” để nói về chủ tử, nàng là người duy nhất.

“Hắn vì quá nhớ nhung thê tử đã khuất của mình mà thú một người giống nàng về làm thiếp, nhưng hắn lại không quan tâm, không để ý đến nàng, thậm chí còn không cùng phòng với nàng”

Sắc mặt Mật Phi Sắc tái xanh, Khổng lão phu nhân cũng giật mình nhìn sang nàng, “Là thật sao? Phi Sắc, Mộc Nhi thật sự đối xử với người như vậy?”

Đề Nhu, không phải, là Xá Lan nói tiếp, “Bên ngoài hắn đem toàn bộ gia sự giao cho nàng, chỉ bằng dùng nói thú thiếp, chỉ bằng nói hắn đã thú một quần gia thì chính xác hơn”

Mật Phi Sắc lộ vẻ thống khổ, Khổng lão phu nhân cũng không tiếp tục hỏi nữa, biểu tình trên mặt nàng chờ đợi, tựa như vừa chịu một đả kích.

“Khi ta nhận ra ý đồ dùng nữ sắc hấp dẫn hắn không có hiệu quả liền chuyển hướng khác. Đúng lúc này, ta phát hiện một bí mật”, Xá Lan nói đến đây liền nhếch môi cười, nụ cười của nàng có vài phần quỷ dị.

Mặc Sĩ Hề lập tức lên tiếng, “Người thật sự muốn nói ra sao?”

Ánh mắt Xá Lan sáng lên, nàng cười ha ha nói, “Tại sao lại không nói? Hôm nay không phải là ngày bóc trần mọi bí mật sao? Người có thể vạch trần ta thì tại sao ta lại không thể vạch trần người khác?”

Mặc Sĩ Hề không nói thêm gì nữa.

Xá Lan chậm rãi nói, “Ta phát hiện Mật phu nhân cùng...”

“Câm mồm!”, người đánh gãy lời nàng chính là Mật Duẫn Phong, chỉ thấy hắn lừ lừ đứng lên, sắc mặt xám xịt như tro tàn nhưng ánh mắt vô cùng sáng, cả người toát lên một vẻ đáng sợ, “Người từng hứa với ta, tuyệt đối không thể nói...Người đã từng hứa với ta!”

Xá Lan im lặng nhìn hắn trong chốc lát, lần thứ hai nàng nở nụ cười, “Ngu ngốc, lời nói của ta cũng có thể tin sao?”

Mật Duẫn Phong rống to một tiếng, hắn nổi giận xông tới, thẳng thắn mà nói thì võ công của hắn cũng xem là tạm được, thế nhưng Xá Lan chỉ nhẹ nhàng nhích động một cái đã khiến hắn ngã ập xuống. Vừa đúng lúc ngã xuống bên chân nàng.

Xá Lan thở dài, “Đúng là vô dụng! Một nam nhân vô dụng như người quả nhiên chỉ có thể đem bất hạnh đến cho nữ nhân của người!”

“Chẳng lẽ...người...người chưa bao giờ yêu ta?”, Mật Duẫn Phong giãy dụa, hắn tuyệt vọng bắt lấy gấu váy nàng.

Xá Lan tung chân đá một cước, tay hắn lập tức rơi xuống mặt đất và không thể nâng lên thêm một lần nữa.

“Đùa sao? Xá Lan ta có thân phận gì, nữ tử như thế nào mà lại đem lòng yêu một nam nhân như người?”

Mật Duẫn Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn hỏi tiếp, “Vậy cái kia...người cùng ta còn có...còn có hài tử”

Xá Lan từ trên cao nhìn xuống hắn, ánh mắt tựa như đang nhìn thấy một con sâu, “Người không biết sao? Vì người háo sắc, yếu đuối, dễ tin người, quan trọng hơn là Mật Phi Sắc yêu thương người đến tận xương tủy, nàng có thể làm tất cả vì người, người chính là nhược điểm lớn nhất của nàng, ta nhìn thấu điểm này, người nói ta có thể không đến tìm người sao? Hơn nữa, ta cần một hài tử, dù Thẩm Mộc quá chén cũng

chỉ là hạ sách, đối với những nữ nhân chủ động đem lòng thương nhớ, phần lớn nam nhân cảm thấy không hứng thú, nhưng nếu nữ nhân kia có hài tử của hần thì lại khác, hần phải có trách nhiệm, dù hần không yêu ta nhưng hần vẫn phải để mắt đến cốt nhục của hần...Người đã hiểu chưa?”

Từ trong cổ họng của Mật Duẩn Phong thoát ra một tiếng kêu thống khổ, toàn thân hần run rẩy, Mật Phi Sắc đứng một bên cũng không chịu đựng được nữa mà nhào tới ôm lấy đệ đệ, “Duẩn Phong, đừng như vậy! Vì loại nữ nhân như thế này, đáng giá sao?”

Xá Lan không nhìn hai người bọn họ mà nhìn thẳng về phía Mặc Sĩ Hề, nàng nói, “Khi ta từ trong miệng của Mật Duẩn Phong biết được người cùng Mật Tang đường muội của hần từng có hôn ước, mà Cúc Ảnh có bộ dáng rất giống Mật Tang, ta liền nghĩ đến việc lợi dụng người để thúc đẩy kế hoạch báo thù của ta. Bởi vì ta mang thai, Mật Phi Sắc chắc chắn có động cơ đối phó ta, nhưng không ngờ nàng chậm chạp không động thủ, ta chỉ có thể giúp nàng một tay trộm vòng tay, đồng thời ám chỉ nàng có thể vịn vào cơ này để đuổi ta đi. Quả nhiên nàng đã trúng kế và mời người đến đây phá án. Ta lại không để người có thể thuận lợi phá án nên để Mật Duẩn Phong phái người ám sát người dọc đường đi. Ta nói với hần rằng nếu để Mặc Sĩ Hề đến được nơi này thì chuyện của hần và ta, cũng như chuyện của hần cùng tỷ tỷ đều không giấu diếm được. Quả nhiên hần đã ngu ngốc nghe theo lời ta phái sát thủ ám sát người, đương nhiên, ta cũng đồng thời bày mưu tính kế sao cho sự tình càng lúc càng phức tạp”

Mật Duẩn Phong trợn trừng hai mắt, những đợt run rẩy càng thêm kịch liệt, Mật Phi Sắc chỉ biết ôm hần mà khóc, mọi người nhìn thấy cảnh này liền sáng tỏ: hai người bọn họ sợ là không chỉ có quan hệ tỷ muội mà còn có chút tư tình nhi nữ, nếu không tại sao Xá Lan lại có thể tà ác cùng ám muội như vậy?

“Nhưng người vẫn thuận lợi đi vào Thẩm phủ. Ta từng ý định để Cúc Ảnh dời sự chú ý của người, đáng tiếc người đối với nàng không chút động tâm, cũng không vì nàng mà thất hồn lạc phách. Bất quá, người cũng khiến ta cảm thấy cao hứng, chỉ là...không hiểu vì sao Thẩm Tứ thiếu gia đối với người vô cùng hứng thú”, Xá Lan nói đến đây liền rũ mắt liếc nhìn Thẩm Hồ một cái.

Thẩm Hồ chỉ cười ha ha rồi sờ mũi.

“Nhưng ta nghĩ hai người các người thường xuyên ở cùng một chỗ cũng tốt, ta chẳng việc gì phải tách các người ra để đối phó làm chi cho phiền toái. Từ lúc Tạ Phình Đình tự sát trước ngày thành hôn, ta liền nghĩ có thể biến việc này thành cơ hội để lợi dụng, vì thế ta phải phái người đến Thượng thư phủ tại kinh thành để dung thư giả dẫn dụ Tạ nhị tiểu thư đến Thẩm phủ báo thù. Lúc nàng bước chân vào phủ ta đã biết đó là nàng, ta chỉ cần động thủ một chút đem nàng an bài đến chỗ người để hầu hạ, sau đó lại hạ độc trên thư, mặc kệ lá thư này đến tay người hay Thẩm Hồ thì ta cũng đạt được mục đích. Quả nhiên người không hề nghi ngờ nàng và bị trúng độc, nhưng ta không ngờ tới...”, Xá Lan lại liếc nhìn sang Thẩm Hồ, “Thẩm Hồ vì cứu người lại trộm Cửu Huyền Ngọc Lộ Đan của lão phu nhân”

Khổng lão phu nhân kinh ngạc thốt lên, “Cái gì? Kẻ đã lên vào phòng ta trộm đồ ngày đó là Tứ Nhi?”

Thẩm Hồ mỉm cười rồi nghiêm mặt nói, “Đáng tiếc, tuy rằng có thể cứu được tính mạng của hần nhưng độc tính cũng chỉ có thể giải được một nửa”

“Độc được của Phượng Quốc chúng ta là dùng cho quân chủ ban thưởng cho thần tử, dĩ nhiên không thể dễ dàng hóa giải”

“Nguyên lai loại độc này chính là Phượng Hoàng Độc tiếng tăm lừng lẫy”

Xá Lan mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy, ta còn có thể nói rõ cho người biết, ta sẽ không cho người giải được. Xem bộ dáng của Tuyên Ki công tử, đại khái có thể duy trì được thêm nửa tháng, trong nửa tháng đó, trừ phi người có thể lấy được giải được từ tay ta, nếu không...ha ha!”

Tạ Tư Đồng nhìn không được liền thét to, “Người...nữ nhân này thật thâm độc! Âm mưu của người đã bị bại lộ, người biết chính mình không thể đối phó lại Mặc Sĩ đại ca nên cố ý để lại nan đề này. Người rõ ràng muốn hần trong nửa tháng này vì giải được mà phát sầu!”

Xá Lan không hề phủ nhận, nàng gật đầu nói, “Đúng vậy!”

“Người...!”, Tạ Tư Đồng định xông lên liều mạng với nàng lại bị Tạ Phình Đình giữ lại, “Được rồi, dẹp vô công mèo quào của người sang một bên! Mọi chuyện đều có Mặc Sĩ công tử tự mình giải quyết, người lo

mãng chỉ làm rối thêm thôi!”

Mặc Sĩ Hề thần nhiên nói, “Sinh tử tùy mệnh, bất quá thì chết thôi”

Bất quá thì chết thôi!

Lời nói tiêu sái đến cực điểm, thử hỏi thế gian được bao nhiêu người có thể thốt nên lời như vậy?

Xá Lan yên lặng nhìn nàng, ánh mắt bỗng trở nên trơ trọi, “Kỳ thật ta rất thích ngươi, Tuyền Ki công tử! Nếu như có thể sớm gặp nhau, hết thảy mọi chuyện cũng sẽ không... Đáng tiếc, nhân sinh thứ gì cũng có, chỉ là không có hai chữ “nếu như”. Những chuyện khác cũng không cần nhiều lời, ta chỉ muốn biết đến tột cùng mình đã sơ hở chỗ nào?”

“Ngươi không có sơ hở”

Xá Lan cười khổ, “Đến bây giờ mà công tử vẫn muốn lừa gạt ta sao?”

“Ta nói chính là sự thật. Ngươi không có sơ hở, người sơ hở chính là Cúc Ảnh, là Mật Duẫn Phong, là Mật Phi Sắc, không phải là ngươi”

Xá Lan kinh ngạc mở to hai mắt.

Mặc Sĩ Hề thành khẩn nói, “Kỳ thật ngươi không nên lựa chọn ta đến tra án, nếu là người khác thì chắc chắn đã sập bẫy của ngươi, bảo đảm không xảy ra biến cố ngoài ý muốn. Đáng tiếc, người ngươi tìm lại chính là ta. Ngươi nghĩ ta nhìn thấy nữ tử có dung mạo giống Mật Tang thì sẽ tâm phiền ý loạn, sự thật lại hoàn toàn ngược lại, ta cẩn thận điều tra nàng. Khi ta phát hiện nàng cùng Mật Duẫn Phong kỳ thật không có quan hệ âm muội, ta liền đi đến kết luận: sở dĩ nàng cùng Mật Phong dây dưa chính là vì muốn bảo vệ ái đó nên mới dựng nên cảnh tượng giả này. Mà người nàng muốn bảo vệ chỉ có một, chính là ngươi”

Xá Lan suy sụp thở dài, “Thì ra là vậy, kỳ thật tính tình Hoa Hoa quá cứng rắn, nàng căn bản không biết diễn trò, muốn nàng diễn trò quả thật đã làm khó nàng... Ta biết tuy nàng không nói nhưng trong lòng vẫn không tán thành ta làm như vậy!”

Cúc Ảnh âm thầm rơi lệ.

“Nếu như nói Cúc Ảnh vì ngươi mà cố ý diễn trò thì tại sao Mật Duẫn Phong lại phải phối hợp diễn trò? Có phải trên người hắn cũng che dấu bí mật gì? Vì thế ta nhờ bà bà phái người đến tảo mộ Mật Tang, điều tra gốc gác của hắn, ta phát hiện hắn...”

Xá Lan nói tiếp thay nàng, “Phát hiện hắn loạn luân cùng tỷ tỷ của mình”

Cả người Mật Phi Sắc chấn động, nàng lại càng ôm chặt Mật Duẫn Phong hơn. Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, mọi người chẳng những không khinh thường mà ngược lại càng thêm thương tiếc. Một nữ nhi xinh đẹp như vậy, trẻ tuổi như vậy lại gả cho một nam nhân không làm tròn trách nhiệm trụ cột, cuộc sống tinh thần không chịu đựng nổi, xét về tình có thể tha thứ... Nói đến đây, đều là tình hại người.

Mặc Sĩ Hề thở dài rồi tiếp tục nói, “Hơn nữa, vẫn còn một chuyện các ngươi chưa biết, ta được Mật phu nhân mời đến Mạch Thành điều tra vòng tay bị mất, kỳ thật người ủy thác ta lại chính là Thẩm tướng quân”

Xá Lan nói, “Hắn nhờ người tìm bắt hồ ly trốn khỏi nhà là Thẩm Hồ?”

“Đó chẳng qua chỉ là che mắt người khác, thực tế hắn mời ta đến đây là để...”, Mặc Sĩ Hề ngừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng nàng, thanh âm từng chữ rõ ràng, “Điều tra ngươi!”

Xá Lan biến sắc, “Cái gì?”

“Tướng quân rất phiền muộn đối với việc mình say rượu làm bậy, hơn nữa lại khiến ngươi có thai. Nhưng hắn cảm thấy trước sau có điều kỳ quái, trong lòng nghi ngờ nên ủy thác ta đến gặp ngươi, điều tra xem chuyện này thật sự là trùng hợp hay có dối trá.”

Xá Lan giật mình nửa ngày không nói lời nào, cuối cùng nàng mỉm cười sâu thẳm, “Ha ha! Hắn cứ nhiên mời ngươi điều tra ta! Hắn cứ nhiên mời ngươi đến điều tra ta! Buồn cười, ta tự nhận hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của mình, lại không biết bản thân ngay từ đầu đã bị xếp vào đối tượng tình nghi”

Mặc Sĩ Hề nói, “Kỳ thật tướng quân chỉ đơn thuần nghi ngờ người là một nữ nhân hám tài phú quý, cũng không biết dụng ý chân chính của người”

“Có gì khác nhau sao?”, Xa Lan cười thật khó coi, “Trận này ta đã thua ngay từ đầu mà ta lại không biết, ha ha! Thật sự là châm chọc! Thật sự là châm chọc a!”

Mặc Sĩ Hề nhìn thẳng vào mắt nàng, thanh âm sâu lắng, “Tự cổ chí kim, chỉ cần là báo thù thì trước sau đều dồn mình vào ngõ cụt. Người là nữ tử thông minh, hà cớ gì lại tự luẩn quẩn trong vòng tròn không lối thoát?”

“Luẩn quẩn không lối thoát?”, Xá Lan chậm rãi lặp lại một lần, đến tận lúc này nàng mới để lộ vẻ oán hận, “Đó là phụ thân của ta! Phụ thân của ta a! Ta trơ mắt đứng nhìn người rên rỉ cầu cứu, chỉ là không ai có thể cứu được người! Cả đời phụ thân chưa từng rơi lệ, đêm đó cũng vậy, dù đau đớn đến chết đi sống lại, dù toàn thân ướt sũng vì mồ hôi lạnh, người vẫn như trước không để rơi một giọt lệ nào! Suốt một đêm, suốt năm canh giờ, ta ở bên cạnh nhìn người đau đớn, thống khổ, bất lực...người bảo ta có thể không hận sao?”

Mặc Sĩ Hề im lặng.

“Người cũng biết, cuối cùng ta không chịu đựng nổi, ta dùng dao găm đâm vào tim người, lúc đó trong lòng ta có cảm giác gì, người có biết không? Một dao kia không chỉ giết chết người, mà còn giết luôn ta! Cuộc sống của ta không còn khoái lạc, không còn vô ưu vô lo! Cuộc sống tôn quý an nhàn hạnh phúc của ta liền biến mất dưới nhát dao kia...”, Xá Lan càng nói càng kích động, ngực phập phồng, đột nhiên nàng ôm bụng phát ra thanh âm rên rỉ.

Sắc mặt Mặc Sĩ Hề đột biến, nàng nhanh chóng tiến lên đỡ lấy vai Xá Lan, “Người làm sao vậy?”

“Ta...ta...”, sắc mặt Xá Lan trắng bệch, trong mắt là tơ máu, nàng nắm chặt tay Mặc Sĩ Hề.

“Có phải...có phải hài tử bị làm sao không? Đau lắm sao? Mau nói ta biết?”, Mặc Sĩ Hề vội vàng quay đầu kêu lên, “Bà bà, mau đến xem sao!”

Tô bà bà vội vàng tiến đến, đang muốn bắt mạch cho nàng thì Xá Lan lại nắm chặt tay của Mặc Sĩ Hề nhất quyết không buông, chiếc váy nguyên bản màu xanh đã đỏ sẫm vết máu.

Trong lúc nhất thời Mặc Sĩ Hề cảm thấy khó thở, bóng ma quá khứ lần thứ hai hiện ra, chỉ là cảnh tượng trước mắt chiến thắng nỗi sợ hãi trong nàng, Mặc Sĩ Hề lạnh lùng nói, “Hãy nghe ta nói! Hài tử là vô tội! Phải cứu hẩn, biết không, nhất định phải cứu hẩn!”

Xá Lan lắc đầu run rẩy, sắc mặt cắt không còn giọt máu, thanh âm khàn khàn vang lên, “Ta...ta...ta rất hận...!”

“Ta biết người hận, nhưng hài tử của người vô tội, mau để bà bà giúp người kiểm tra...Mau!”

“Ta, ta không cần! Sinh hẩn ra cũng để hẩn gặp toàn bất hạnh, có mẫu thân như ta, phụ thân như hẩn, thân thể phức tạp như vậy, hẩn...sống không hạnh phúc...”

“Đó là chuyện sau này, hiện tại cứu hẩn vẫn quan trọng hơn!”

Nước mắt Xá Lan rơi xuống tay Mặc Sĩ Hề...nóng bỏng...nóng bỏng...

Mặc Sĩ Hề ngẩng đầu liền bắt gặp một ánh mắt tràn ngập thống khổ, sầu bi, trong lòng nàng bất giác nổi lên chua xót.

“Mặc Sĩ công tử, người...người có biết không?”, hơi thở của Xá Lan trở nên dồn dập nhưng từng chữ vẫn vô cùng tinh tường, “Lời nói ngày hôm đó không phải là giả. Ta thật sự...thật sự đa tạ người đến thăm ta...Người cho ăn mứt hoa quả...dịu dàng như vậy...tựa như phụ thân ta trước đây...”

Động tác của Mặc Sĩ Hề chợt dừng lại.

“Người không biết ta yêu thương phụ thân đến dường nào. Người đã chết, ta thật sự...thật sự rất hận...Hận đến mức dù ta cùng Thẩm Mộc đồng quy vu tận, ta cũng nguyện ý! Trừ bỏ việc báo thù, ta không còn lý do gì để tiếp tục sống, người...người có hiểu không?”

Đúng vậy, nàng còn có thể nói gì? Chuyện bất đắc dĩ khắp nơi đều có, cho tới bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác. Chuyện của nàng...cũng là như vậy!

Kỳ thật, tất cả đều sai.

Máu không ngừng từ trong váy chảy ra, hơi thở của Xá Lan cũng ngày càng mỏng manh, Mặc Sĩ Hề ôm nàng, tựa như đang ôm một hài tử vô cùng ủy khuất, vô cùng đáng thương.

“Thật sự...người không muốn để hân sống sao?”, lần cuối cùng nàng muốn lên tiếng khuyên can.

Xá Lan lắc đầu cố chấp, nàng lẩm bẩm nói, “Ta muốn đi gặp phụ thân...ta muốn mang hài tử cùng đi gặp phụ thân, sau đó ba người chúng ta ở cùng một chỗ, không thể xa rời...Thế giới kia...không có thống khổ...Tuyền Ki công tử”

“Sao?”

Xá Lan lộ vẻ tươi cười, nàng đem một vật gì đó đặt vào trong tay Mặc Sĩ Hề, sau đó từ từ nhắm mắt lại tựa như đi vào giấc ngủ yên bình.

Máu cuộn cuộn không ngừng chảy ra, máu tràn đầy trên mặt đất, máu nhiễm đỏ áo khoác trắng của nàng.

Mặc Sĩ Hề chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng này, tựa như nhìn thấy ca ca đang hấp hối trước mặt nàng.

Không lối thoát như vậy, máu tươi như vậy, bộ dạng cô đơn như vậy, miệng vết thương lại một lần nữa rách toát.

Kiếp phù du trơ trọi, sóng gió trần này, là sai lầm của ai?

Nàng nâng tay của chính mình lên, vết máu loang lổ, trong đó là một viên thuốc màu trắng.

Tựa như viên minh châu tinh khiết thoang thoang hương thơm ngát...

Giải được Phượng Hoàng Độc.

22. Chương 21

Lưu Quang Dạ Tuyết

Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)

Chương 21

Ngọc Quá Lưu Quang Vinh Trần Tích

Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử

Biên tập: Khán Nguyệt Quang

Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

“Chuyện đến đây là kết thúc rồi sao?”

“Đúng vậy”

“Mật Dẫn Phong đâu?”

“Đi rồi. Không ai biết hân đã đi đâu”

“Mật Phi Sắc đâu?”

“Nàng xuất giá đi tu, Khổng lão phu nhân thương tiếc nàng nên để nàng trụ lại Phật đường của Thẩm phủ. Sau khi Tướng quân trở về muốn gặp nàng nhưng bị nàng cự tuyệt”

“Cúc Ảnh đâu?”

“Nàng mang tro cốt của Xá Lan đi rồi, về sau không ai còn thấy nàng đâu nữa”

“Vòng tay đã tìm được, Thảm Hồ đã trở lại, Xá Lan đã chết, vụ án này có được xem là đã kết thúc?”

“Có lẽ là vậy”

“Vậy chúng ta thu thập một chút rồi trở về nhà”

“Được”

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, Mặc Sĩ Hề yên lặng nhìn Tô bà bà thu thập hành trang, chuyển đi đến Mạch Thành cũng nên kết thúc tại đây, đã đến lúc nên trở về nhà.

Có người gõ cửa.

Tô bà bà mở cửa, người đứng bên ngoài là Thảm Gia Lam.

Hắn đem một phong thư đến giao cho Mặc Sĩ Hề, trong thư chỉ viết bốn chữ, “Cùng nàng có hẹn”, kí tên “Tứ”

Nên tới cũng đã tới.

“Được”

Mặc Sĩ Hề theo Gia Lam đến Đồng Lâu. Tại khoảng đất trống trong sân có đặt một chiếc bàn tròn, hai chiếc ghế đệm, trên bàn không có điểm tâm mà chỉ có ba chiếc hộp lớn nhỏ khác nhau.

Thảm Hồ ngồi trên một trong hai chiếc ghế, hắn nhàn nhã phoi nằng, thấy nàng tiến đến liền lên tiếng nói, “Hôm nay thời tiết thật tốt a, phải không?”

“Ta rất bận, có gì thì nói mau”

“Lãnh đạm vậy sao?”, Thảm Hồ giận dữ, “Quả nhiên người qua cầu rút ván, không nhớ là ai lúc trước trộm thuốc cứu người, tuy rằng chỉ cứu được nửa mạng nhưng nếu không có ta thì người đã chết từ sớm rồi”

“Đa tạ ân cứu mạng”

Thấy nàng đáp lời nhanh như vậy, Thảm Hồ ngơ ngẩn, “Hả?”

“Tạ ân cũng tạ ân rồi, ta đi!”, Mặc Sĩ Hề xoay người bước đi, Thảm Hồ vội vàng hỏi, “Ê, chúng ta có thâm thù đại hận gì sao? Hà có gì mà người lại chán ghét ta như vậy?”

“Một người đã mất trí nhớ, rốt cuộc lại không mất trí nhớ, không có gì để nói”

Thảm Hồ bật cười một tiếng, ánh mắt tỏa sáng, “Nguyên lai là vì chuyện này mà giận dữ...chẳng lẽ người thật sự mong muốn ta quên người sao?”

Mặc Sĩ Hề bỗng xoay người nhìn hắn trừng trừng, biểu tình lạnh như băng, “Hơn nữa, từ sau khi người giả vờ mất trí nhớ, người cư nhiên quần quít Tạ Tứ Đồng, làm như thân thiết lắm! Thảm Hồ, người diễn trò cho ai xem?”

“Hóa ra là ghen!”, Thảm Hồ càng cười vui vẻ.

Mặc Sĩ Hề nhếch môi xoay người bước đi, lúc này Thảm Hồ rốt cuộc không ngồi yên được nữa, hắn nhảy dựng lên giữ chặt tay nàng, thanh âm vô cùng dịu dàng, “Duy Nhi!”

Hai chữ này tựa như tia chớp đem nàng bổ ra làm hai.

Mặc Sĩ Hề toàn thân cứng ngắc, Thảm Hồ đem nàng xoay lại đối mặt với chính mình, hắn cười hì hì, “Duy Nhi!”

“Người...gọi ta là gì?”

“Duy Nhi! Duy Nhi! Duy Nhi a! Tên cũng người không phải là Mặc Sĩ Duy sao?”

Mặc Sĩ Duy! Một cái tên thật xa xôi nhưng khi lọt vào tai lại vô cùng quen thuộc, phảng phất như một dấu ấn đóng vào số mệnh, vô luận thời gian trải qua bao lâu cũng không thể xóa mờ được.

Đôi mắt Mặc Sĩ Hề không tìm chế được liền trở nên ươn ướt.

Thẩm Hồ nhẹ nhàng thở dài, hần dụi dằm nói, “Sở dĩ ta cố ý giả vờ mất trí nhớ, ngoại trừ việc chọc giận người, chủ yếu là ta biết người đang lên kế hoạch bắt giữ Xá Lan, mà nàng lại thông minh như vậy, chỉ cần một ngọn gió thổi lay ngọn cỏ cũng có thể khiến nàng cảnh giác, vậy nên ta phối hợp với người, cho người giả vờ bức cung ta rồi đem mọi người triệu tập đến đại sảnh, để nàng không nghi ngờ...Ta nghĩ, ở điểm này chúng ta diễn rất ăn ý, ta không tin người không biết ta đang khổ dụng tâm”

“Ta...”, Mặc Sĩ Hề chỉ thốt lên một chữ, cũng không thể nói tiếp.

“Mà ta cũng không mất trí nhớ, bởi vì sau khi người đi ta liền phun hết thuốc ra ngoài. Ta nói rồi, ta không muốn quên người, ta đã nói được thì nhất định sẽ làm được”

Mặc Sĩ Hề nhướn mi yên lặng nhìn Thẩm Hồ.

Thẩm Hồ nắm tay nàng dặt lại gần cạnh bàn rồi chỉ vào chiếc hộp đầu tiên bên trái, “Người có biết trong hộp này có gì không?”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu.

Thẩm Hồ bật cười, “Trí nhớ ai đó quả thật không tốt lắm. Người cho rằng giữa chúng ta không nợ nần gì nhau sao? Kiểm điểm lại đi, người thua ta một lần cá cược, vậy nên hôm nay ta muốn người trả nợ”

Mặc Sĩ Hề có chút khó hiểu, Thẩm Hồ nhướn mắt nhìn nàng, ý bảo nàng mở hộp ra, vì vẻ nàng chậm rãi nâng hộp lên...mở nắp...

Một chiếc váy lụa màu xanh áng mây, gió thổi qua, lụa gợn sóng, tựa như nước, tựa như mây. Một dải lụa bay lên, nàng vội vàng giữ lại, lụa chạm vào da thịt, mềm mại nhẹ nhàng tựa như cánh chim.

“Còn nhớ hay không, đêm đó tại Khổng Tước Lâu, chúng ta từng đánh cược, là cá chết trước, hay người chết trước, người thua!”

“Nếu ta thua, phải mặc nữ trang”

Thẩm Hồ khoanh tay mỉm cười nhìn nàng, “Lụa của kinh thành đệ nhất phường, danh chấn Mạch Thành, hài lòng chưa?”

Mặc Sĩ Hề phảng phất có chút ngây ngẩn, cả nửa ngày mới có thể lên tiếng, “Ta...từ sau mười tuổi...không mặc qua...nữ trang”

“Quên mặc thế nào rồi sao? Tại sao lại không nói sớm, để ta đến giúp người là được!”, Thẩm Hồ nói xong liền giả vờ tiến lên, Mặc Sĩ Hề vội vàng ôm váy áo lùi về sau vài bước.

Nàng giật mình, hai bên má ửng đỏ, giờ khắc này Mặc Sĩ Hề cuối cùng cũng phản ứng như một nữ tử bình thường.

Thẩm Hồ không thể không phá ra cười, hần cười đến gập cả lưng lại.

Mặc Sĩ Hề tiếp tục ôm váy áo cũng không xong, bỏ xuống cũng không thể, lại còn bị hần trêu ghẹo, nàng không khỏi có chút tức giận, “Có gì đáng cười?”

“Không, không, không, không có gì buồn cười, bắt quá, a ha ha ha ha!”

Mặc Sĩ Hề rút cuộc phát hỏa, nàng ném váy áo sang một bên rồi quay ngoắt đi, Thẩm Hồ vội vàng giữ nàng lại, “Muội muội ngoan, đừng giận dỗi, ta không đùa nữa!”

Gương mặt Mặc Sĩ Hề càng thêm đỏ, Thẩm Hồ cũng không buông tay nàng ra, hần dẫn nàng đến trước chiếc hộp thứ hai, “Đã có váy áo thì không thể thiếu trang sức được, mở ra xem, bộ trang sức này người có vừa ý hay không?”

Nghe ngữ khí thập phần thần bí, nàng không thể không tò mò liền vươn tay mở hộp ra xem, bên trong là...Mặc Sĩ Hề kinh ngạc, nói thế nào cũng không thể ngờ được, bên trong là...vòng tay đã bị trộm.

“Người...”

Thẩm Hồ cầm vòng tay lắc lư trước mặt nàng, sau đó hần kéo tay nàng lại, chiếc vòng được mang vào.

Thiên thạch ngũ sắc, ngọc trắng trong suốt, ánh sáng lung linh.

“Rất hợp!”, Thẩm Hồ khen tấm tắc, Mặc Sĩ Hề vội vàng rút tay về, nàng muốn tháo vòng tay ra nhưng làm thế nào cũng không tháo ra được.

Thẩm Hồ cũng không cản trở nàng, hần mỉm cười nhìn nàng cố sức tháo vòng tay, cuối cùng lên tiếng hỏi một câu, “Đến bây giờ vẫn còn muốn trốn sao?”

“Người!”, Mặc Sĩ Hề không tháo vòng tay được, nàng trừng mắt nhìn hần, “Đừng đùa nữa!”

“Ta không đùa, vòng tay này vốn muốn đưa cho người!”

“Người...người biết rõ đây không phải là vòng tay bình thường, nó còn có một ý nghĩa khác!”, Mặc Sĩ Hề kinh ngạc nhìn Thẩm Hồ.

Không hiểu từ lúc nào, vẻ lỗ mãng cùng bốn cột trên gương mặt của Thẩm Hồ biến mất, hiện tại những gì còn đọng trên mặt hần chính là thành khẩn, đôi mắt trong suốt sáng ngời như thủy tinh.

Hần đang...cầu hôn với mình?

Trong lúc nhất thời, thiên địa quay cuồng, nàng không biết bản thân mình đang tồn tại ở nơi nào.

Vòng tay này tượng trưng cho thân phận nữ chủ nhân của Thẩm phủ, Thẩm Hồ đem vòng tay trao cho nàng cũng chính là ám chỉ hần muốn nàng làm nữ chủ nhân của Thẩm phủ. Hần...hần biết rõ...không có khả năng!

“Thẩm Hồ, người cũng biết, ta mạo danh ca ca chính là tội khi quân, một khi bị bại lộ, Mặc Sĩ gia đều chung tội!”, trong thanh âm của Mặc Sĩ Hề tràn đầy tuyệt vọng.

Thẩm Hồ dịu dàng đáp lại, “Ta biết!”

“Người cũng biết, lần trước ta bức người uống Bạc Hạnh Thảo chính là muốn chấm dứt mọi chuyện giữa chúng ta”

Thẩm Hồ tiếp tục dịu dàng đáp, “Ta biết!”

“Như vậy người cũng biết ta không thể khôi phục thân phận nữ nhân, bốn chữ vàng của Mặc Sĩ tộc cũng không thể bị sập đổ trong tay ta”

Thẩm Hồ vẫn dịu dàng, “Ta biết, những gì người nói, ta đều biết”

Trong mắt Mặc Sĩ Hề là sương mù, “Vậy tại sao người còn muốn ép ta? Tại sao không chịu buông tha ta? Coi như chúng ta chưa từng quen biết, không thể sao?”

Thẩm Hồ nhìn nàng chăm chú, rất lâu sau đó, hần bỗng nhiên duỗi tay đem nàng ôm chặt vào lòng.

Theo trực giác, Mặc Sĩ Hề muốn giãy dụa, lại nghe thanh âm nhẹ nhàng của hần truyền đến bên tai, “Bởi vì ta biết rõ, người yêu ta. Mặc Sĩ Hề, người yêu ta”

Cả người nàng nhất thời cứng đờ sau câu nói này của hần.

“Nếu chúng ta yêu nhau, tại sao lại không thể ở cùng một chỗ?”

Một giọt nước mắt lăn xuống, chậm rãi, đau thương, Mặc Sĩ Hề lên tiếng, “Chẳng lẽ...chỉ cần yêu nhau...liền có thể...sao? Thẩm Hồ, thế giới này không dễ dàng như vậy!”

“Chỉ cần chúng ta cố gắng, căn bản không có gì là không thể!”, Thẩm Hồ nâng gương mặt của nàng lên, hần dùng đầu ngón tay lau lệ trên mắt nàng, động tác vô cùng dịu dàng, “Tại sao người không nhìn xem lễ vật thứ ba của ta là gì?”

Mặc Sĩ Hề liếc mắc lắc đầu, “Ta không xem! Người lại hấp dẫn ta, người dùng những thứ xinh đẹp nhất thế gian này dụ dỗ ta vứt bỏ trách nhiệm, vứt bỏ gia tộc để tiếp tục phạm sai lầm...”

Thẩm Hồ thở dài, hần nhướn mi nói, “Thật sự không muốn xem?”

Mặc Sĩ Hề lắc đầu.

“Ta hỏi lại một lần nữa, thật sự không muốn xem?”

Mặc Sĩ Hề vẫn lắc đầu.

“Được rồi”, Thẩm Hồ đẩy nàng ra rồi cầm chiếc hộp kia xoay người bước đi, hần vừa đi vừa nói, “Người ta định dành cho ngươi một bất ngờ, ngươi ta phải mất sức chín trâu hai hổ mới khẩn cầu được phụ thân đem kim bài miễn tử mà tiên đế đã ban cho tổ phụ...”

Mặc Sĩ Hề kinh ngạc hỏi, “Cái gì?”

Chỉ là Thẩm Hồ không để ý đến lời của nàng, hần vẫn tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa giận dữ nói, “Vốn còn nghĩ thứ này có thể giải quyết hết mọi phiền toái, nào ngờ ai kia không muốn xem, không xem cũng không đụng tới một cái, haiz haiz haiz, ta thật thất bại a!”

“Đợi đã!”

“Kim bài a kim bài, ngươi có gì phải đặc ý, ai kia cũng không thèm liếc mắt đến ngươi...”

“Ta nói chờ một chút, Thẩm Hồ!”

“Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đem ngươi trả lại cho phụ thân, tiếp tục cất trong mật thất...”

“Thẩm Hồ!”, Mặc Sĩ Hề nhón chân phi thân đến trước, nàng giữ lấy vai hần rồi xoay hần vòng trở lại, lúc này nàng liền trông thấy gương mặt của Thẩm Hồ...cười ngằn lằn giảo hoạt.

Người này...rõ ràng là cố ý...Đáng giận!

Thẩm Hồ đem chiếc hộp đưa đến trước mặt nàng, thanh âm lười biếng, “Nè, mở ra xem thử đi!”

Mặc Sĩ Hề trừng mắt liếc nhìn hần một cái, khi đầu ngón tay nàng vừa chạm vào nắp hộp thì Thẩm Hồ đột nhiên lên tiếng, “Đợi đã!”

“Hả?”

“Ngươi nên nghĩ kỹ rồi quyết định mở ra hay không. Phụ thân có nói, thứ này chỉ có thể dành cho người nhà”, Thẩm Hồ nháy mắt nhìn nàng, sau đó lè lưỡi.

Mặc Sĩ Hề ngừng lại, đầu ngón tay trên nắp hộp vẫn còn đang do dự.

Thẩm Hồ tuy vẫn ngoác miệng cười nhưng hô hấp rõ ràng đã ngừng lại.

Gió nhẹ nhàng thổi, tiếng chuông gió dưới mái hiên Đồng Lô vang lên trong vắt, cả thế giới chợt ngừng hần lại.

Ngón tay kia di chuyển đến chiếc khóa hộp, động tác kia tựa như phép màu đem toàn bộ thế giới hỗn độn ném vào ánh sáng.

Thời gian yên lặng quá dài, Thẩm Hồ khẩn trương liếm vành môi.

Cũng tại lúc đó, hai ngón tay chợt động, mang theo nó là qui luật vận động của vạn vật nhẹ nhàng lướt qua, từ nay về sau...cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật hồi sinh...

“Tách” một tiếng, khóa hộp tháo rời.

Nắp hộp mở ra để lộ đồ vật bên trong...

Kim bài tỏa sáng dưới ánh mặt trời, phản chiếu trong đó là ánh mắt của Thẩm Hồ cùng Mặc Sĩ Hề, tất cả ánh sáng đều chứa chan hy vọng.

Mà ánh sáng kia còn có một cái tên.

Tên là...

Hạnh phúc.

Linh tê thán hữu nồng tình ý,
Ngọc quá lưu quang khả trân tích...
()
Hoàn

23. Phiên Ngoại

Lưu Quang Dạ Tuyết
Tác giả: Y Lữ (Thập Tứ Khuyết)
Phiên Ngoại
Bất Yếu Khốc
(Đừng khóc)
Dịch giả: Phỉ Thúy Tiên Tử
Biên tập: Khán Nguyệt Quang
Nguồn: vantuongvi.wordpress.com

Ngâm Loan vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên trông thấy Thẩm Hồ.

Lúc ấy nàng vẫn chưa gọi là Ngâm Loan mà tên là A Thảo, bởi vì nhà nghèo nên nàng bán thân vào Thẩm phủ làm nha hoàn.

Ngày đầu tiên vào phủ, thúc thúc Tần Nghênh dặn dò nàng phải thận trọng từ lời nói đến hành động, hơn nữa còn phải chú ý đến ba người.

Người đầu tiên, dĩ nhiên chính là người có bối phận cao nhất Thẩm phủ, Thẩm lão phu nhân. Lão phu nhân tuy không quan tâm nhiều việc nhưng lại lãnh khốc vô tình, nếu phạm lỗi với lão phu nhân chắc chắn sẽ bị nghiêm trị.

Người thứ hai là tiểu thiếp của Tướng quân, Vân phu nhân. Tuy nói nàng đã hạ sinh tiểu thiếu gia nhưng cũng không nhờ thế mà được sủng ái, khi nhìn thấy nàng phải lập tức tránh xa để khỏi bị tai bay vạ gió. Chỉ là, hai người này cũng không đáng sợ bằng người thứ ba.

Người thứ ba, chính là con trai độc nhất của Tướng quân, là tâm can bảo bối của toàn bộ Thẩm phủ, Thẩm Hồ.

“Ngàn vạn lần không được đến gần hắn, cho dù thấy cũng phải đi vòng tránh mặt!”, Tần Nghênh nhấn mạnh.

Năm ấy, một tiểu nha hoàn bảy tuổi đã gạt đầu tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.

Nàng đi theo các tỷ tỷ trong phủ để học tập cách quét tước phòng ốc, đốt hương, hầu hạ chủ tử...Nàng học rất nhanh, mọi người đều khen nàng thông minh.

Những chuyện phiên toái mà thúc thúc đã căn dặn, hoàn toàn không thấy phát sinh.

Bởi vì hằng năm lão phu nhân đều ở lại trong am và ít khi ra ngoài nên ngày thường căn bản nàng không có cơ hội nhìn thấy. Vân phu nhân thì từ xa có gặp qua vài lần, quả là một mỹ nhân hiếm thấy, A Thảo thậm chí còn nghĩ rằng Vân phu nhân còn lộng lẫy hơn so với chính thất Khuất phu nhân. Vân phu nhân ngồi trên lưng ngựa, nàng mặc một bộ trường bào đỏ rực, bên ngoài là áo giáp bạc tinh xảo, tư thế oai hùng hiên ngang không thể diễn tả bằng lời, phong thái sáng ngời.

Một người như vậy, tại sao lại thất sủng? Không hiểu nổi!

Về phần người cần phải để ý tránh xa nhất theo lời thúc thúc, Thẩm thiếu gia, nghe nói hần đã vào kinh, phải đến tháng sau mới có thể trở về.

Vậy nên ngày tháng trong Thẩm phủ trôi qua thật nhẹ nhàng, từ sớm đến tối nàng vẫn cùng các tỷ tỷ nói cười vui vẻ.

Chỉ là những lúc rảnh rỗi nàng cũng nhớ nhà, nhớ phụ mẫu, không biết sức khỏe của phụ thân hiện tại thế nào, liệu những lúc trời trở lạnh có còn đau nhức nữa hay không? Không biết đôi mắt của nương sau khi ăn gan lợn có chuyển biến tốt hơn không? Trước khi nàng rời khỏi nhà, nương vẫn thường thêu thùa đến hoa cả mắt để kiếm thêm ngân lượng cho gia đình. Không biết muối muối có ngoan ngoãn nghe lời không, mùa đông có được mặc ấm hay không, thời tiết càng lúc càng lạnh...

Nàng vừa nghĩ vừa thở dài, bàn tay vẫn tiếp tục lau chùi bình hoa nơi đại sảnh.

Đúng lúc đó, một gương mặt quý đột nhiên từ phía sau ghé chồm lên, “HỦ!!!”

Nàng bị dọa sợ điếng người, chiếc bình hoa trên tay rơi xuống đất vỡ tan tành!

Mặt quý dời đi, một gương mặt thiếu niên sau chiếc mặt nạ hiện ra nhìn nàng cười hì hì. Mày cong, khóe môi cũng cong cong, biểu tình vô cùng vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, “A nha nha, người thẩm rồi, người đã làm vỡ bình hoa đại nương thích nhất, thật là vụng về, người gặp chuyện hay ho rồi nha...!”

Hả? Nhưng mà...nhưng mà chuyện này rõ ràng là do hần đột nhiên xuất hiện dọa nàng nên bình hoa mới tuột khỏi tay nàng...A Thảo nhặt nhanh chiếc khăn lau, bầu không khí thật dọa người, toàn thân nàng run rẩy không thốt nên lời.

Thiếu niên phe phẩy chiếc mặt nạ quý trong tay rồi nói, “Mặt nạ này rất giống thật phải không? Người là người thứ chín bị ta dọa rồi! Kỳ thật bộ dáng bị dọa của người cũng không quá khó coi, còn hơn những người trước bị ta dọa nhảy loạn cả lên, phản ứng của người đã là trấn tĩnh nhất!”

A Thảo kinh ngạc nhìn hần, không thể tin được trên thế gian này cư nhiên vẫn còn người xấu tính như vậy, hại nàng đã đành, gương mặt hần còn toát lên vẻ sung sướng không một chút áy náy.

Thấy nàng im lặng không nói gì, thiếu niên cảm thấy mất hứng, hần nhảy đến trước mặt nàng rồi chụp tay nàng lay lay, “Ê, sao không nói gì vậy? Bị dọa đến ngu người rồi sao?”

Nước mắt nàng rơi xuống.

Nguy rồi! Bình hoa này đặt ở đại sảnh nhất định là rất trân quý, mà nàng lại làm vỡ nó!!! Tuy nói là do không cẩn thận nhưng chắc chắn sẽ bị mắng. Kỳ thật bị mắng cũng chỉ là chuyện nhỏ, nàng sợ họ bắt bồi thường...

Trong lúc nhất thời, nàng phảng phất như nhìn thấy gương mặt gầy gò của phụ thân khi nói với nàng, “Nhà chúng ta nghèo, lấy đâu ra tiền bồi thường a? Không còn cách nào khác, chỉ có thể đem muối muối bán đi...”

Tim nàng đau xót, đôi mắt đỏ lên, nước mắt nhất thời lăn xuống.

Thiếu niên sưng sốt nhưng rất nhanh vỗ tay một cách hớn hử, “A ha, khóc thật rồi, khóc cái gì, thật vô dụng!”

Hần...hần còn dám chê cười nàng.

A Thảo không kịp suy nghĩ đã đem chiếc khăn lau ướt sũng trong tay hung hăng ném vào hần. Bep một tiếng, chiếc khăn vừa vụn ném trúng người hần, nước bắn tung tóe khắp trang phục của hần, một mảng áo màu xanh lam nhanh chóng chuyển sang màu nâu đất.

“A! Người làm gì vậy?”, một tiếng hét chói tai từ ngoài cửa vang lên, một nhan hoàn lớn tuổi chạy vào, gương mặt cực kỳ hốt hoảng, “Người là nha đầu ở đâu? Người cư nhiên dám ném đồ vào người thiếu gia? Khăn lau bẩn như vậy! Chết rồi, đây là áo mới của thiếu gia, hôm nay lại là ngày đầu tiên mặc nó...thật là! Người, người có biết quý củ không hả?”

Một trận kêu la khiến toàn bộ người trong đại sảnh tập tũn lại đây.

Trong số các tỷ tỷ thường khen nàng thông minh, không một ai dám đứng ra thay nàng giải thích, tất cả đều vội vàng chạy đến bên người thiếu niên kia, mồm năm miệng mười, “Thiếu gia không sao chứ?”, “Mau đem xiêm y đến giúp thiếu gia thay quần áo, còn đứng đó làm gì chứ?”, “Thiếu gia đừng nóng giận, nàng là nha đầu mới đến, không hiểu chuyện. Ta sẽ phạt quỳ nàng...!”

Tại sao...tại sao...rõ ràng không phải lỗi của nàng...rõ ràng là hần giở trò xấu, vậy mà tại sao tất cả mọi người đều giúp hần...Nàng nghe mọi người gọi hần là thiếu gia, chẳng lẽ...

A Thảo hít phải một ngụm khí lạnh, xong rồi! Chẳng lẽ thiếu niên đang đứng trước mặt nàng, đầu còn không cao bằng nàng, đôi mắt tỏa sáng, nụ cười vô tâm, chính là nhân vật tuyệt đối không thể đắc tội theo lời thúc thúc...Thẩm Hồ?

Đang lúc còn kinh ngạc thì Tần Nghênh biết chuyện liền vội vàng chạy đến, hần nhìn thấy vết bẩn trên áo Thẩm Hồ liền vội vàng quỳ xuống, “Thiếu gia bớt giận, đứa nhỏ A Thảo này chỉ vừa mới đây, chân tay còn vụng về, nếu có chỗ nào mạo phạm thỉnh thiếu gia đại nhân đại lượng tha thứ cho nàng...”, hần vừa nói vừa kéo nàng đến trước mặt Thẩm Hồ, “Mau dập đầu nhận sai với thiếu gia!”

A Thảo cắn môi, nhớ lại lời dặn dò trước lúc rời khỏi nhà của phụ thân và mẫu thân, nàng ngàn vạn lần không thể gây phiền toái cho thúc thúc, dù bị ủy khuất thế nào cũng phải nhịn xuống. Nàng lập tức dùng ống tay áo lau khô nước mắt rồi quỳ rạp xuống đất dập đầu. Chỉ là, một cánh tay ngăn không cho nàng quỳ xuống.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thẩm Hồ nhẹ nhếch môi, thanh âm lười biếng kéo dài, “Ta có nói là lỗi của nàng sao?”

“Chỉ là, nàng lấy khăn ném thiếu gia!”, nha hoàn lớn tuổi kia kinh ngạc hỏi.

“Ta bảo nàng ném”

“A?”

Thẩm Hồ phát tay có chút không kiên nhẫn, “Mới sáng sớm đã bị nhiều người vây quanh như vậy, phiền chết đi được! Ta muốn đi bái kiến đại nương, các người mau làm việc đi thôi!”, hần nói dứt lời liền xoay người bước đi.

Một đám người ta nhìn người người nhìn ta, bốn mắt nhìn nhau.

A Thảo bị thái độ biến chuyển một trăm tám mươi độ của hần làm cho ngây ngốc, tại sao lại thế này? Hần giúp nàng giải vây? Hần không phải cố tình trêu chọc nàng sao? Không phải muốn nhìn nàng bị xấu mặt sao? Nhưng bây giờ...kỳ thật thiếu gia cũng không hư hỏng như vậy a!

Đúng lúc này, Thẩm Hồ đột nhiên quay đầu nói, “Đúng rồi, hãy tìm xem ai là người đã làm vỡ bình hoa kia”

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn xuống liền nhìn thấy bình hoa vỡ vụn trên mặt đất, mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt sang nàng.

“A Thảo, bình hoa là do ngươi làm vỡ?”, nha hoàn lớn tuổi khi này bị mất thể diện đã chớp được thời cơ chất vấn nàng.

A Thảo kích động nhìn về phía Thẩm Hồ, Thẩm Hồ trừng mắt nhìn nàng, “Yên tâm, ta sẽ không nói là ngươi làm vỡ!”

Tất cả mọi người đều nghe thấy.

Hần...hần...hần cố ý! Nhất định là cố ý!

Tần Nghênh nhịn không được liền dậm chân nói, “A Thảo, thường ngày ta dạy ngươi thế nào? Làm việc không được chảnh mắng như vậy! Haiz, ta nói hài tử này, ta đã nói với ngươi...haizz...”

Trong lúc thúc thúc đang thờ dài thì Thẩm Hồ cười nghênh ngang bỏ đi, những người khác thấy quần gia đã ra mặt giáo huấn nên cũng không tiện ở lâu, một lát sau đám đông tự tan.

Đợi tất cả mọi người đi rồi, Tần Ngênh từ thái độ “tiếc không rèn sắt thành thép” liền chuyển sang thái độ ôn nhu, “A Thảo, ủy khuất người rồi!”

“Thức thức...”, nàng kinh ngạc ngẩng đầu.

Tần Ngênh vỗ đầu nàng, “Về sau tránh xa hần một chút!”

A Thảo gật đầu, nàng òa khóc nhào vào lòng thức thức.

Thức thức nói không sai, Thẩm Hồ thật sự rất đáng sợ, lại đáng giận, lại nhiều biến hóa, tính tình cổ quái, quả thật rất khó hầu hạ a!

Vụ bình hoa bị vỡ rất nhanh trôi vào quá khứ.

Được thức thức chiếu cố, A Thảo chuyển đến quét tước ở một nơi khác khá xa chỗ Thẩm Hồ. Chỉ là, mặc dù ngày thường không chú ý đến những chuyện của hần vẫn từ miệng những nha hoàn khác lọt vào tai nàng. Chẳng hạn như hôm nay thiếu gia lại bướng bỉnh bứt râu một vị huyện lệnh đến bái phỏng phủ tướng quân. Chẳng hạn như hôm nay thiếu gia bị té ngã dọa mọi người sợ chết khiếp. Chẳng hạn như thiếu gia không chịu luyện chữ nên bị tướng quân nhốt trong thư phòng, chỉ là khi Khuất phu nhân đến liền được giải phóng...

Người kia cùng tuổi với nàng nhưng lại lêu lổng chơi bời cả ngày, đúng là vô pháp vô thiên.

Hừm, khi trưởng thành hần nhất định là một bại gia chi tử, không có tiền đồ! A Thảo khịt mũi.

“A Thảo, hoa mai trong phòng phu nhân đang bị héo, người ra vườn chọn vài cành mới đem đến đây!”

Nàng đáp lời một tiếng rồi chạy về phía Tây viện. Trời rất lạnh, nghe nói là sắp có tuyết, không biết ngân lượng mấy ngày trước nhờ thức thức gửi về nhà đã đến được tay phụ thân chưa, qua năm đệ đệ được sáu tuổi, hần vẫn ham thích đi học, nếu có thể cho hần đi học thì tốt biết bao...Nàng kéo áo bông sát vào người, nàng muốn bản thân mau lớn lên, khi trưởng thành nàng có thể làm thêm nhiều việc, sẽ có thêm tiền công được gửi về nhà, đệ đệ có thể đi học, có thể làm được nhiều điều mà hiện tại nàng chưa làm được...

Tây viện có nhiều cây cổ thụ, phần lớn là tùng bách, cây mai tuy không nhiều lắm nhưng nhìn toàn cảnh thì rất hài hòa. A Thảo xắn áo xắn quần chuẩn bị leo lên thì từ xa bỗng xuất hiện bóng dáng hai người đang đi tới.

Một trong hai người đó là phu nhân, người còn lại thì A Thảo không biết, nhìn trang phục của hần thì có lẽ đây là một thị vệ. Thị vệ kia đuổi theo Vân Tất Khương cầu xin, “Phu nhân! Hãy đi cùng ta!”

“Đi?”, Vân Tất Khương cười khê, “Đi đâu?”

“Thiện địa bao la, chỗ nào cũng có thể đến được! Ta có dành dụm được chút ít, chúng ta đi đến một nơi xa mở tiểu điểm buôn bán, mặc dù không đại phú đại quý nhưng cơm áo cũng có qua ngày, cuộc sống không buồn không lo, so với cuộc sống nơi này thoải mái hơn vạn lần, phu nhân!”

A! Chuyện này là sao?

Theo bản năng, A Thảo nấp vào một nhánh cây khô, nàng vừa hoang mang vừa khẩn trương, dường như đã nghe được điều không nên nghe...

Vân Tất Khương không trả lời mà chỉ “a” một tiếng, thị vệ kia khẩn trương kéo tay nàng, thanh âm gấp gáp, “Phu nhân, hãy nghe ta một lần! Người không thể cứ sống như vậy! Chúng ta cũng không thể tiếp tục như vậy nữa! Theo ta, ta sẽ chăm sóc người, nhất định không phụ lòng người!”

Lão thiên a! Sau thân cây, A Thảo vội vàng che miệng ngăn tiếng kêu, sợ bị hai người kia phát hiện.

Vân Tất Khương thì thào nói nhỏ, “Sẽ chăm sóc ta? Không phụ lòng ta?”

“Đúng vậy! Ta xin thề, nếu ta không giữ lời sẽ chịu thiên đao vạn quả, ngũ mã phân thân!”

Vân Tất Khương nhìn hần, cuối cùng nàng chỉ bật cười tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này, nàng cười đến gấp thắt lưng.

“Phu nhân, người...”, thị vệ khó hiểu.

Vân Tất Khương đánh gãy lời nói của hắn, “Người dành dụm được bao nhiêu tiền?”

Thị vệ ưỡn ngực, “Không nhiều không ít, vừa vặn hai trăm lượng bạc!”

Hai trăm lượng bạc đủ cho cả nhà sáu miệng ăn của nàng sống hai mươi năm! Quả là một số tiền không nhỏ.

Vân Tất Khương phát tay áo dạo một vòng quanh gã thị vệ, nàng cười nói, “VẬY người có biết xiêm y ta đang mặc đáng giá bao nhiêu tiền không?”

“Phu nhân...!”

“Lụa Kim Tú Phường, tay nghề Chức nường tử, dây lưng ti vàng, một thân xiêm y này cũng đã đáng giá một trăm tám mươi lượng rồi!”

Nét mặt thị vệ trở nên méo mó.

Vân Tất Khương tiếp tục cười, “Nhìn trang sức trên đầu ta xem, vòng tay, hài đình minh châu...”

“Đủ rồi! Phu nhân không cần nói thêm gì nữa!”, gã thị vệ bị nhục nhã, sắc mặt tái nhợt, thân hình dường như có chút đứng không vững.

“Ha ha ha!”, Vân Tất Khương tao nhã tiến về phía trước.

Thị vệ kia ngẫm nghĩ một chút rồi đột nhiên xông lên ôm nàng từ phía sau, “Phu nhân, tại sao người lại muốn như vậy, rõ ràng người không phải là hạng nữ nhân ưa chuộng hư vinh, coi trọng tiền tài, vậy thì tại sao người lại nói những lời đả thương ta như vậy? Người đả thương ta không phải là tự đả thương chính mình sao?”

“Ta sẽ không đi cùng người”

“Phu nhân!”

Vân Tất Khương quay đầu nhìn hắn chăm chú, thanh âm rõ ràng từng chữ một, “Ta yêu tướng quân, ta sẽ không đi theo người!”

“Người yêu tướng quân?”, cả người thị vệ chấn động, giọng nói run run, “Vậy người còn...cùng ta...cùng ta...”

“Đùa vui một chút thôi, chỉ là người quá si tình mà thôi!”, nàng cười, sóng mắt lưu chuyển ý cười, châm chọc và tàn nhẫn. Thị vệ không chút suy nghĩ liền xông tới đè nàng xuống đất.

“Người...người làm ta đau, nhẹ thôi...”, Vân Tất Khương vẫn cười, “Lá gan to thật, ở nơi này mà người cũng dám...không sợ lạnh sao?”

A Thảo bịt kín mắt, trong lòng không biết là cảm giác gì. Đây là vị phu nhân mà nàng đã ngưỡng mộ từ lâu sao? Phu nhân xinh đẹp như vậy, rồi lại...xấu xa như vậy, lại ở sau lưng tướng quân tư tình với thị vệ...

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ miên mang thì chợt thấy Vân Tất Khương đẩy mạnh thị vệ ra, nàng nhảy dựng lên quát, “Là ai?”

Bị phát hiện!!!

Nàng bị dọa đến tê điếng người, đúng lúc đó, một người từ phía sau tảng đá nhảy ra chậm rãi kêu lên một tiếng, “Mẫu thân!”

Người đó cư nhiên là Thẩm Hò! Tại sao hắn lại ở đây? Nói vậy, hắn cũng thấy?

Vân Tất Khương nhìn thấy nhi tử thì sắc mặt liền đại biến, nàng cả kinh hỏi, “Tứ Nhi, tại sao người lại ở nơi này?”

Thẩm Hò đứng im một lát, trong nháy mắt dường như có đả qua nơi A Thảo đang nấp, nàng cảm thấy toàn thân hắn bao phủ một bóng ma bi thương, chỉ là khi hắn ngẩng đầu lên, môi mỏng cong cong, mỉm cười nhu thuận, “Ta bị phu tử đuổi ra ngoài, hiện tại đang đi dạo”.

Vân Tất Khương như tìm được một bậc thang leo xuống, gương mặt vốn đang xấu hổ bỗng trở nên nghiêm túc, “Người trốn học?”

“Mẫu thân cứ coi là như vậy đi”, hắn mỉm cười ôn hòa, nhìn không có bất kì cảm xúc gì khác, tựa như nữ nhân quần áo xốc xếch vừa ôm thị vệ ban nãy cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Vân Tất Khương nghiêng đầu nói với thị vệ, “Người về trước đi”

Thị vệ liếc mắt nhìn Thẩm Hồ một cái, đại khái hắn cũng biết mình đuối lý nên vội vàng rời đi. Tây viên biệt uyển, gió thổi lá bay, xào xạc xào xạc, tựa tâm ai bị thương, tựa môi ai ủy khuất rên rỉ.

“Người đã thấy!”, biểu tình của Vân Tất Khương thật lãnh đạm, thần sắc cũng cực kỳ phức tạp, Thẩm Hồ cúi đầu, thật lâu sau mới thấy hắn ồm một tiếng.

“Ta không áy náy, ta cũng chẳng có gì phải cảm thấy có lỗi với phụ thân ngươi. Hắn có thể có nữ nhân khác, tại sao ta lại không thể có nam nhân khác?”, nàng ra vẻ trấn định trong lời nói để che giấu một phần trái tim bị vỡ nát.

Thẩm Hồ im lặng.

“Ta cũng không sợ bị người nhìn thấy, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày ta bị bức điên, lúc đó ta sẽ cùng hắn rời đi! Ta không quan tâm đến người nữa, người không cần mỉm cười, người không tin? Người cho rằng ta đang nói đùa? Nói cho người biết, ta nói được làm được, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như vậy! Người nghe thấy hay không? Đừng cười, tại sao còn cười? Tại sao lại cười?”, nàng đột ngột tát Thẩm Hồ một bạt tai không cho hắn cười, Thẩm Hồ ngơ ngác đứng đó để mặc nàng giáng năm lần ngón tay lên mặt mình.

A Thảo không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh, tại sao lại như thế này? Phụ nhân đánh thiếu gia?

“Ta biết người cười là bởi vì trong lòng người khinh thường ta, đúng không? Người cùng phụ thân ngươi giống nhau, các người đều yêu thích nữ nhân họ Khuất kia? Đúng vậy, nàng ta cao quý lại tao nhã, nhưng người đừng lầm tưởng, ta mới là nương của người! Dù người không yêu quý ta, người cũng không thể thay đổi sự thật, người có nghe thấy không, nghe thấy không?”

Đến đây, A Thảo đã hoàn toàn run sợ, toàn thân không thể nhúc nhích.

Trời thật lạnh, nàng cảm thấy tay chân của chính mình lạnh cóng.

“Ta hận người, tại sao ta lại sinh ra người? Đúng vậy, bọn họ đều yêu thương người, chiều chuộng người, người là sinh mệnh của Thẩm gia, nhưng người mười tháng hoài thai ngâm đắng nuốt cay để sinh hạ người là ta! Tại sao hắn lại không yêu thương ta như người? Tại sao hắn không đem một phần yêu thương người cho ta, một chút cũng không!”, Vân Tất Khương đột nhiên bật khóc, khóc đến rụng rời, khóc không màng đến hình tượng.

Một mỹ nhân như vậy, một mỹ nhân như vậy...nhưng lại khóc rất khó coi. A Thảo cảm thấy run rẩy trong lòng, mỗi một hơi thở đều khiến nàng đau đớn. Nàng chỉ đứng bên ngoài nhìn mà đã cảm thấy đau đớn như vậy, người trong cuộc như thiếu gia đến cùng sẽ là cảm giác gì đây?

Thẩm Hồ chần chờ một lúc liền tiến lên ôm lấy Vân Tất Khương, chỉ là Vân Tất Khương một tay đẩy hắn ra, “Đừng giả vờ! Đừng nghĩ ta không biết! Người căn bản không yêu thương ta, người yêu thương nữ nhân họ Khuất kia, không phải sao? Lúc người mới cùng phụ thân ngươi trở về, người đầu tiên người đến bái kiến chính là nàng!”

“Mẫu thân, người ganh tị sao?”, Thẩm Hồ mỉm cười lại tiến lên ôm lấy nàng, hắn đem gương mặt của nàng cất sâu vào lòng, thanh âm ôn nhu, “Tứ Nhi biết sai rồi, lần sau trở về nhất định Tứ Nhi sẽ đến bái phỏng mẫu thân đầu tiên, được không?”

Vân Tất Khương run rẩy một chút, Thẩm Hồ lại nói, “Mẫu thân xuống tay thật nặng, mặt của Tứ Nhi đau từ trên xuống dưới, ta phải làm sao bây giờ? Mọi người đều nói gương mặt Tứ Nhi rất điển trai, rất giống mẫu thân, nhưng hiện tại trông giống như đầu heo vậy, nếu gương mặt của ta bị hủy thì về sau sẽ không thú được nương tử xinh đẹp giống mẫu thân vậy, lúc đó mẫu thân phải chịu trách nhiệm nuôi dưỡng Tứ Nhi cả đời a!”

“Miệng lưỡi đáng sợ!”

“Không đáng sợ! Người xem xem, có phải gương mặt ta đã bị sưng lên không? Nè...!”, Thẩm Hồ đem mặt mình đến trước mặt Vân Tất Khương, ánh mắt hần tỏa sáng. Nhìn thấy đôi mắt hần rất giống đôi mắt của chính mình, Vân Tất Khương lập tức dịu xuống, sự tức giận cùng ảo não đều bị tiêu biến mất.

“Nghịch tử, nhất định kiếp trước ta đã nợ ngươi!”, nàng thở dài một tiếng.

Lần thứ ba Thẩm Hồ choàng tay ôm nàng, lần này nàng không đẩy hần ra.

“Trời rất lạnh, đừng đứng ở chỗ này nữa, để ta đưa ngươi trở về học!”

“A?”, Thẩm Hồ sụ mặt xuống.

Vân Tất Khương trầm giọng nói, “A cái gì? Nếu ngươi không học hành tử tế để ta bị mất mặt thì ta liền đánh đòn ngươi! Đừng tưởng là có nữ nhân kia sủng ái ngươi thì ta không dám đụng đến ngươi!”

Mắt thấy mẫu thân vừa nhắc đến đại nương, Thẩm Hồ vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng đúng đúng! Hài nhi ra ngoài đã lâu, phu tử cũng đã chờ lâu, ta nên trở về thôi, mẫu thân, cùng nhau đi thôi!”

“Ừm”

“Mẫu thân cứ ôm Tứ Nhi như vậy có được không?”

“Tiểu tử! Ngươi đã bảy tuổi rồi, không còn là một tiểu hài tử...”, hai người càng lúc càng đi xa, A Thảo phía sau thân cây vỗ vỗ ngực, vừa mới thở dài một hơi đã trông thấy Thẩm Hồ đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

A Thảo nhất thời hóa thạch.

Hần biết! Hạn biết mình đang đứng ở đây! Hạn, hạn, hạn...! Từng bị hạn giở trò, lúc này đây nàng thật sự không biết hạn lại đang âm mưu chuyện gì đây?

Chỉ là, sau khi Thẩm Hồ quay đầu lại cũng không nói gì cả, hần rúc vào lòng mẫu thân rồi cả hai rời đi. Hai chiếc bóng, một lớn một nhỏ đọng lại trong mắt nàng, rõ ràng là hai mẫu tử hài hòa nhưng dường như lại cách nhau bởi một dải ngân hà xa xôi...

Thiếu gia....thiếu gia đến tốt cùng là người như thế nào a?

Nàng không hiểu.

Đó là lần thứ hai nàng gặp gỡ Thẩm Hồ, nàng cảm thấy dường như hần không muốn để người khác biết được khuôn mặt thứ hai của hần. Chỉ là tâm tư hần quá sâu, tuy nàng có thể nhìn thấy nhưng lại không dễ dàng chạm đến.

Chuyện đó trôi qua, một tháng sau Thẩm phủ phát sinh đại sự.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ đó là ngày mừng một tháng mười hai, tuyết đầu đông đã rơi khiến cả Thẩm phủ khoác thêm một tầng áo bạc.

Nàng đang cảm xiêm y mới mừng lễ đầu năm đến chỗ thiếu gia, đúng ra việc này không phải của nàng nhưng Chỉ Nhi tỷ tỷ đột nhiên đau bụng nên nhờ nàng làm thay, vì thế nàng lần đầu tiên bước vào Đồng Lâu, nơi ở của thiếu gia.

Đẩy cửa, cửa không đóng.

“Tiểu nhân nhận lệnh đại phu nhân đem y phục mới đến cho thiếu gia”, nàng lên tiếng, bên trong vẫn không có người đáp lại. Chỉ là, nàng dường như thoáng nghe thấy thanh âm rơi vút từ trên lầu truyền xuống.

Nàng đột nhiên có dự cảm xấu.

“Thiếu gia? Ngài có ở bên trong không?”, bất chấp mọi chuyện, nàng bước chân qua cửa, nàng liền theo hướng câu thang chạy lên lầu, thanh âm kia càng lúc càng rõ ràng. Khẽ bước chân vào phòng ngủ, nàng liền thấy thiếu gia đang nằm cuộn mình trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi. Vân phu nhân đứng bên cạnh, tay cầm roi dài, hai mắt đỏ sẫm, tóc tai bù xù tựa như một kẻ điên.

“Phu nhân...thiếu gia...”, nhìn thấy một cảnh này trước mắt, nàng thật sự không biết phải làm sao.

Vân Tất Khương trừng mắt nhìn nàng, “Ai cho phép người lên đây?”

“Ta...ta...”, nàng vội lui về sau, chỉ là không còn kịp nữa, roi dài kia đã vung lên hướng nàng xả xuống. Nàng bị dọa vội vàng ôm đầu, chỉ là roi không vung xuống người nàng, mở to mắt ra, nguyên lai Thẩm Hồ đã đỡ giúp nàng một roi kia của Vân Tất Khương.

“Là lỗi của Tứ Nhi, người rút giận lên kẻ khác làm gì?”, môi Thẩm Hồ chảy máu nhưng hần vẫn mỉm cười, “Nếu mẫu thân vẫn còn chưa hả giận thì cứ tiếp tục đánh Tứ Nhi, Tứ Nhi không đau...một chút cũng không...không đau...”, thanh âm suy yếu dần, nghe mà đau lòng người. Đúng lúc đó, hần đột nhiên trợn mắt rồi ngã sấp xuống.

“Thiếu gia!”, A Thảo vội chạy đến bên cạnh Thẩm Hồ, chỉ thấy hần hô hấp ngắt quãng, thần trí đã lâm vào hôn mê! Nguy rồi! Thiếu gia sắp chết! Ý nghĩ này vụt qua đầu nàng nhanh như tia chớp, cả người nàng trở nên run rẩy, đúng lúc này, nàng xoay người lao xuống lầu thét to, “Người đâu! Mau tới a! Thiếu gia xảy ra chuyện! Thiếu gia xảy ra chuyện!”

Một sự tình này phát sinh, kiếp nạn kéo dài dài!

Khuất phu nhân cùng tướng quân, thậm chí cả lão phu nhân cũng bị kinh động, một đám người đồng loạt chạy đến Đồng Lâu, thấy vết thương trên người Thẩm Hồ, tất cả đều bị chấn động.

Thẩm lão phu nhân mắng, “Người phát điên rồi sao, ngày thường đánh chửi hạ nhân thì cũng cho qua, thế nhưng ngay cả Tứ Nhi mà người cũng đánh? Hần là do người sinh ra a, tại sao người có thể xuống tay nặng như vậy?”

Khuất Phu Nhân vẻ mặt đau lòng, nàng gấp giọng nói, “Muội muội, rốt cuộc Tứ Nhi đã phạm sai lầm gì? Mà dù hần có phạm sai lầm gì thì cũng không nên đánh đập như vậy...Tứ Nhi, Tứ Nhi, Tứ Nhi của ta thật đáng thương...!!!”

Đương lúc mọi người loạn thất bát tao như vậy nhưng biểu tình của Vân Tất Khương vẫn rất bình tĩnh, bộ dáng điên cuồng kích động trước kia hoàn toàn biến mất, nàng chỉ lưu lại một câu trào phúng lạnh đến tận xương.

“Gấp cái gì? Khóc cái gì? Như các người đã nói, hần là nhi tử của ta, không phải sao? Không cần người ngoài các người phải bận tâm”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khuất Cẩm đột biến, Thẩm lão phu nhân giận tím mặt nói, “Người vừa nói gì?”

“Ta nói gì? Ta nói Tứ Nhi là con ta, dạy hần thế nào, đánh hần thế nào đều là chuyện của ta, không can hệ đến các người!”

“Người...người...người...”, Thẩm lão phu nhân tức giận dậm chân, nàng chuyển hướng sang nàng dâu cả nói, “A Cẩm, mau sai người thỉnh tướng công của người đến đây! Được rồi, ta đã già, chuyện trong phủ ta không quản được, được, tổ mẫu như ta không quan hệ, vậy phụ thân của hần chắc chắn có quan hệ. Mau sai người thỉnh tướng quân đến đây cho ta!”

Khuất Cẩm cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm Vân Tất Khương nói, “Muội muội, hiện tại nhận sai vẫn còn kịp!”

Vân Tất Khương cau mày, “Nhận sai? Ta làm đúng, tại sao phải nhận sai?”

“Phản rồi!”, Thẩm lão phu nhân trăm triệu lần không ngờ chính mình đã tốn công tốn sức đón con dâu phụ vào nhà, vậy mà nàng chẳng hiểu chuyện dám giở trò chống đối mình trước mặt nhiều người.

“Muội muội thật sự không nhận sai?”

Vân Tất Khương trả lời bằng nụ cười lạnh.

Khuất Cẩm trầm mặt, ngày thường nàng luôn dịu dàng dễ gần, ít khi để lộ vẻ mặt khó chịu, vậy mà giờ phút này lại trầm mặt xuống nên vẻ uy nghiêm của một bậc đương gia chủ mẫu nhất thời toát ra ngoài, “Người đâu, đem thiếu gia ôm về viện của ta, sai người thỉnh Tôn đại phu đến xem bệnh cho thiếu gia. Từ hôm nay, Tứ Nhi sẽ do tự mình ta chăm sóc”

Một lệnh này đưa ra, Vân Tất Khương cảm thấy bất ngờ, nàng không khỏi kinh ngạc nói, “Người nói cái gì?”

Biểu tình Khuất Cầm không thay đổi, nàng tiếp tục hạ lệnh, “Chưa được sự cho phép của ta, bất kì ai cũng không được vào thăm, rõ chưa? Đặc biệt là Vân phu nhân!”

“Người nói cái gì?”, Vân Tất Khương hét lên một tiếng, nàng xông vào định xuống tay với Khuất phu nhân nhưng bị hai thị vệ xuất hiện giữ lại.

“Muội muội chớ trách ta, người đã làm quá, Tứ Nhi là huyết mạch của Thẩm gia chúng ta, hấn sai chuyện gì đã có tướng quân dạy dỗ, không cho phép người âm thầm dụng hình. Người nhìn xem, một hài tử đang khỏe mạnh như vậy lại bị người đánh thành dạng gì? Nếu hấn thật sự chết đi, người phải làm sao bây giờ? Ngày thường người tự tung tự tác ta đều nhắm mắt cho qua, nhưng không ngờ càng được dung túng thì người càng không biết quy củ, người đâu, đến trông chừng Vân phu nhân, chưa được sự cho phép của ta, không được để nàng bước ra khỏi viện dù chỉ nửa bước!”

“Khuất Cầm, người dám?”

“Tại sao lại không dám?”, Khuất Cầm ngoái đầu nhìn lại, nàng lạnh lùng nói, “Đừng quên, nơi này là tướng quân phủ, mà ta lại là chính thất của tướng quân!”

Chính thất...chính thất...chính thất...

Hai chữ nặng như núi ép Vân Tất Khương vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời.

Biểu tình lúc đó của nàng, A Thảo vĩnh viễn không quên được. Nàng không ngờ một người có thể nhất thời trở nên già nua ngay trước mắt. Mà trong lòng nàng, phu nhân là một nữ tử đẹp nhất, vậy mà trong nháy mắt lại có vẻ đã già đi mười năm.

Khuất Cầm nâng Thẩm lão phu nhân đi xuống lầu, Thẩm lão phu nhân khóc, “Tại sao ta lại gặp nghiệp chướng như vậy!? Tại sao a!? Người xem, trên người Tứ Nhi chồng chất vết thương cũ vết thương mới như vậy, khẳng định hấn không phải lần đầu bị đánh, rốt cuộc đã làm những chuyện gì sau lưng chúng ta? Tứ Nhi của ta, đáng thương cho Tứ Nhi của ta...!!!”

“Nương, đừng khóc! May mắn chúng ta vẫn còn phát hiện kịp, sau này trừ phi nàng hối cải, bằng không sẽ cấm nàng đụng đến Tứ Nhi dù chỉ nửa ngón tay. Cho dù bị người mắng ta độc ác không thể mấu tử nàng gặp mặt, ta cũng chấp nhận!”

“Không, không, không, người làm đúng, nên như vậy! Haiz, đáng lẽ người nên làm vậy từ sớm để Tứ Nhi không chịu khổ đến mức như vậy a!!! Đứa nhỏ này, đứa nhỏ này tại sao lại không nói với chúng ta a!?”

Đi theo sau lưng họ, A Thảo sợ run. Đúng vậy, tại sao thiếu gia lại không nói cho bọn họ biết? Chỉ cần hấn mở miệng, Vân phu nhân khẳng định sẽ không có cơ hội đả thương hấn, vậy mà hấn vẫn hoàn toàn giữ im lặng...

Khuất Cầm đột nhiên quay đầu nhìn nàng nói, “Vừa rồi là người phát hiện thiếu gia ngất xỉu?”

“Dạ...phải!”

“Người tên gì?”

“Ta...ta tên là A Thảo”

“Là cháu của Tần quản gia?”, Khuất Cầm trầm ngâm, “Vừa đúng lúc ta cần một nha đầu chăm sóc thiếu gia, người đi theo hấn đi”

Cái gì? Nàng trở thành thị nữ bên cạnh Thẩm Hồ sao?

Vừa đi đến cửa, trên lầu đột ngột truyền đến tiếng hét thê lương của Vân Tất Khương, “Khuất Cầm, người không thể làm vậy, người trả Tứ Nhi lại cho ta, đó là con ta!!! Người không thể cướp con trai ta! Người không thể...!!!”

Nữ chủ nhân Thẩm phủ nghe xong câu đấy chỉ lắc đầu nói một câu, “Sớm biết có ngày hôm nay thì ngày đó đừng làm”

Sau sự kiện đó, A Thảo lưu lại bên người Thẩm Hồ.

Nghe tôn đại phu nói thiếu gia là do vết thương cũ và vết thương mới cùng phát tác nên mới ngất xỉu, tuy không để lại di chứng gì lớn nhưng vì để bảo đảm nên vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian. Thẩm lão phu nhân nghe xong liền mắng Vân phu nhân suốt, Khuất phu nhân ngày đêm ngồi bên cạnh giường chăm sóc thiếu gia, sau này mọi người đều nói nàng thậm chí còn giống mẫu thân của thiếu gia hơn Vân phu nhân.

Ngày thứ hai, vào giờ Dậu, thiếu gia tỉnh lại. Lúc ấy Khuất phu nhân đã bị mọi người khuyên nhủ đi ngủ sau một đêm dài thức trắng, ở lại hầu hạ bên cạnh thiếu gia chỉ còn lại một mình nàng.

Tại thời điểm Thẩm Hồ mở mắt, nàng vừa mừng vừa sợ, đang muốn gọi người đến thì Thẩm Hồ lại ra dấu cho nàng im lặng, hẩn hạ giọng hỏi, “Mọi người đã biết?”

Hắn đang nói đến chuyện chính mình bị Vân phu nhân đánh đập sao?

A Thảo gật đầu.

“Như vậy...kết cục thế nào?”

“Đại phu nhân không cho Vân phu nhân đến gần ngài nữa, người sẽ tự mình chăm sóc ngài”

“Ta biết sẽ như vậy...”, Thẩm Hồ vừa thì thầm vừa mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nhìn vẻ mặt của hắn có chút bi thương, A Thảo liền dè dặt lên tiếng, “Ta...có phải đã nói sai chuyện gì không, thiếu gia?”

Thẩm Hồ mở mắt nhìn nàng, “Không liên quan đến ngươi. Nếu không phải là ngươi thì cũng sẽ là một người khác, sớm hay muộn cũng sẽ bị phát giác, sớm hay muộn...”, nói tới đây, hắn nở nụ cười tươi, mà trong nụ cười ấy lại chứa đựng rất nhiều ý vị.

“Thiếu gia”, nàng vẫn cảm thấy bất an, “Tại sao thiếu gia lại không nói? Nếu người sớm nói với tướng quân hoặc đại phu nhân thì Vân phu nhân sẽ không đánh ngài được”

“Chỉ là...”, đôi mắt Thẩm Hồ hơi trầm xuống, màu đen tinh khiết sáng lấp lánh, “Dù bị mắng chửi đánh đập, ta vẫn không muốn bị tách rời khỏi mẫu thân”

A Thảo run lên, đôi mắt mở to.

Nguyên nhân là vậy? Cho nên hắn mới hết lần này đến lần khác chịu đựng những cơn tâm thần của mẫu thân?

Trong lòng nàng rung lên vì cảm động.

Chỉ là vẻ mặt bi thương của Thẩm Hồ biến mất rất nhanh chóng, khi ngẩng đầu lên, hắn lại cười, “Không sao, chờ ta van cầu đại nương nhiều lần, nàng khẳng định sẽ mềm lòng cho phép ta trở lại bên nương”

A Thảo nhìn hắn.

“Đúng rồi, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi không phải là nha hoàn của ta, không phải thúc thúc của ngươi dẫn dò ngươi không được đến gần ta sao, tới gần sẽ bị tai họa nha, ta chính là một chủ tử khó hầu hạ”, hắn nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung một câu, “So với mẫu thân lại càng khó hầu hạ hơn”

A Thảo vẫn nhìn hắn.

“Sao lại nhìn ta? Đúng vậy, thiếu gia của ngươi quả thật rất tuần tú, nhưng tương lai ta sẽ thành thân với thiên kim danh môn, ngươi đừng mơ tưởng nha!!!”, Thẩm Hồ cười hì hì, ánh mắt cùng đôi môi đều tươi như nhau.

A Thảo nhìn thấy, nước mắt không tự chủ được liền chảy xuống, “Thiếu gia, tại sao ngài lại không khóc a?”

Thẩm Hồ ngây người một chút.

Nước mắt của A Thảo càng lăn nhanh, “Không phải nàng là nương của ngài sao? Nàng đánh ngài, tại sao ngài lại không khóc? Tại sao ngài bị ngược đãi đến như vậy mà vẫn muốn trở lại bên cạnh nàng? Ngài

không hận sao? Thiếu gia, tại sao ngài có thể mỉm cười như vậy, mỉm cười tựa như chưa từng có chuyện phiền não, chưa từng có chuyện thương tâm?”

Thẩm Hồ im lặng.

Ngay vào lúc A Thảo nghĩ hắn sẽ vĩnh viễn không trả lời câu hỏi này thì hắn đột nhiên vươn tay lau nước mắt trên mặt nàng, động tác rất nhẹ và rất cẩn thận.

“Đừng khóc”, hắn nói, “Trên thế gian này chuyện khổ sở hơn còn rất nhiều, vậy nên chúng ta càng phải cười”

“Cười có thể quên hết mọi chuyện sao?”, nàng nức nở nói.

“Không. Nhưng nó có thể khiến người khác không khổ sở cùng mình”

“Ta không hiểu, thiếu gia?”

“Sau này ngươi sẽ hiểu”, Thẩm Hồ sờ sờ đầu nàng, hắn đột nhiên hỏi, “Ngươi tên gì?”

“Ta tên A Thảo”

“A Thảo? Một cái tên thật đơn giản!”, Thẩm Hồ mỉm cười, hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ một lúc rồi nói, “Nếu về sau ngươi đi theo một thiếu gia văn nhả lỗ lạc như ta thì ít nhất cái tên cũng phải tương xứng mới được. Ừm, giọng nói của ngươi rất êm tai, như tiếng gió vi vu...Vậy đi, từ hôm nay trở đi ngươi gọi là Ngâm Loan”

“Ngâm Loan?”, nàng đem hai chữ này lặp đi lặp lại trong lòng.

“Ừm, Ngâm Loan, cười lên đi!”

“Hả?”, sao đột nhiên hắn lại yêu cầu nàng như vậy.

Nàng ngẩng đầu liền trông thấy ánh mắt Thẩm Hồ đang ngừng lại ở một nơi xa. Ánh nắng chiều tà theo song cửa tiến vào soi rọi lên biểu tình khó hiểu trên gương mặt hắn, “Dù nhớ nhà, dù nhỏ tuổi như vậy nhưng vì gia đình phải bán mình làm nô cũng không được buồn bã, thiên gia rất công bằng, người không để ai thuận buồm xuôi gió nhưng cũng sẽ không để ai bị thiệt thòi”

Lão thiên a, hắn biết? Hắn biết tất cả về nàng? Hắn làm sao biết được? Chẳng lẽ nói hắn ghi nhớ tất cả mọi chuyện của từng hạ nhân trong phủ sao?

“Vậy nên đừng khóc, nước mắt sẽ làm ngươi yếu đuối”, ánh tịch liêu trong mắt hắn dần biến mất, ánh sáng chỉ còn lại vẻ rực rỡ, diễm lệ nhưng vàng thái dương ấm áp ý cười.

Thẩm Hồ đang cười, nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời.

Nụ cười đó thật đẹp mắt.

Sau đó, trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện. Khi tướng quân hồi phủ biết được sự tình nọ liền tát Vân phu nhân một bạt tai. Chỉ là từ hôm đó về sau, Vân phu nhân nằm trên giường không dậy nổi, không lâu sau liền hương tiêu ngọc vẫn. Thế mà thiếu gia vẫn không khóc, không khóc nhưng chính hắn đã nói. Hắn vĩnh viễn cười, cười mỉm, cười biếng nhác, cười bồn chột, cười khô hài vui vẻ, cười...

Nàng vẫn nghĩ rằng cuộc đời này không có gì khiến thiếu gia phải bật khóc.

Chỉ là...nàng sai rồi...

Mười hai năm sau, vào một ngày tuyết rơi dày đặc, Đồng Lô vẫn như trước là Đồng Lô, sau khi được giải độc tỉnh lại, thiếu gia đứng tựa vào lan can, ánh mắt nhìn về phía Thanh Chỉ Viên, đôi mắt trong suốt loáng thoáng lệ quang.

Từ sau khi Vân phu nhân ngã bệnh qua đời, hoa mai trong Tây viên không hiểu vì nguyên nhân gì mà đồng loạt chết héo, chỉ độc nhất một cây mai tại Thanh Chỉ Viên kia lại ra hoa vào mùa đông này.

Tất cả mọi người đều bảo rằng đó là do nhà có khách quý đến thăm.

Mà vị khách quý kia quả thật tuyệt thế tao nhã, bình sinh nàng chưa từng gặp qua người nào như hắn. Đối với thiếu gia, hắn luôn luôn không khách khí, mà thiếu gia cũng luôn mỉm cười với hắn, cười vui vẻ đến độ ánh mắt cũng tỏa sáng.

Tất cả mọi người đều nói thiếu gia bướng bỉnh rồi cuộc cũng đã gặp khắc tinh.

Chỉ là hiện tại...tuy thiếu gia vẫn mỉm cười, vẫn là một thiếu gia vô ưu vô lo như trước nhưng khi nhìn chăm chú vào phương hướng kia, biểu tình lại vô cùng thâm lương.

Hình ảnh ngày xưa cùng cảnh tượng hiện tại bắt đầu xen lẫn vào nhau, phảng phất trước mắt nàng như đang trông thấy dưới tán cây Tây Viêm Mai kia bóng dáng một hài tử, hắn dang rộng đôi tay nhỏ bé muốn ôm lấy mẫu thân của chính mình nhưng lại bị nữ nhân kia đẩy ra...

Mà lúc này đây, hắn đã không còn dũng khí như quá khứ để làm nũng, để tựa vào...

Thiếu gia, đừng khóc a!

Chính văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-quang-da-tuyet>